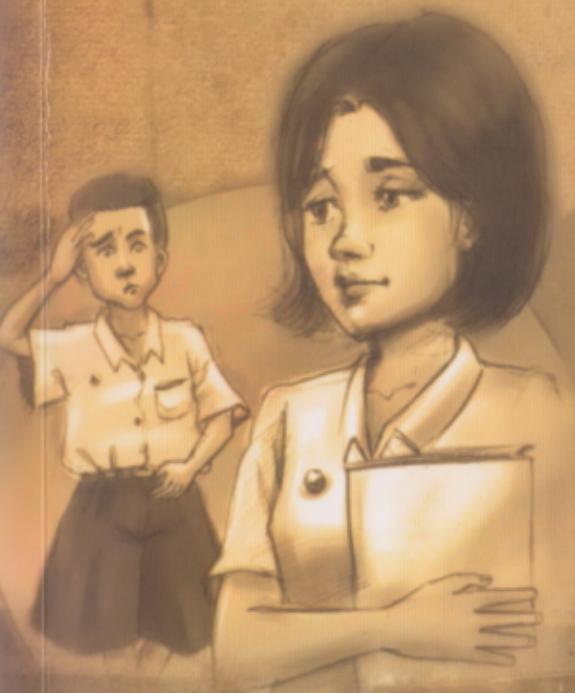

ภาพแห่งความทรงจำ

รวมเรื่องสั้นที่ครูบังjarของ “ครู”

ชูวงศ์ ชายะจินดา
กนกวลี พจนปกรณ์
ชัยยกร แสงกระจ่าวง
นิเวศน์ กันไทยราษฎร์
แหลม หญ้าคา
พินธุนาถ
กัสสร
ทวินท์
ส.หม่นธาร
ณคาวรรณ
สุนันท์
ประภา
ชนิศา
อาทิตย์
ห้วยกาญจน์
ครูสมศรี
สิรินดา

ภาพแห่งความทรงจำ

รวมเรื่องสั้นที่ครบวงจรของ “ครู”

ภูวังศรี วายะจันดา
กานกวดี พจนบeker
ชุมบกอร์ แสงกระเจาง
นิเวศน์ กันไทยราบภูร
แหลม หัญญากา^๑
พินธุนาถ
กัสสร
ทวนันท์
ส.หมื่นธาร
ณควรรรณ
สุนันท์
ประญา
ชนิศา
อาทิตย์
หทัยกาญจน์
ครูสมศรี
สีรินดา

ภาพแห่งความทรงจำ

พิมพ์ครั้งที่ 1

มิถุนายน 2553

ผลงานลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ISBN

978-974-225-213-7

ราคา

80 บาท

ออกแบบปก/คิลปกรรม

กฤชณ์ นัวสุข

พิสูจน์อักษร

ชนิศา ชัยสุขสุวรรณ

ประธานงานผลิต

ศิรินดา เสนวัฒน์บูรณ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท ส.พิจิตรการพิมพ์ จำกัด

3/7-9 ถนนเทอดำรง แขวงบางซื่อ เขตบางซื่อ
กรุงเทพฯ 10800

โทรศัพท์ 0-2910-2900-2 โทรสาร 0-2587-5758

ความทรงจำ

หลักน leider เรื่องราวในอดีตที่เวลาไม่กล้ายเป็น
ภาพแห่งความทรงจำ มีทั้งภาพที่ยังชัดเจน สวยงาม และ
ภาพที่พรางเลือน สีจางๆ

บางเรื่องในอดีตประทับใจเสียจนบางครั้นไม่อยากลืม
ขณะเดียวกันก็มีหลักน leider เรื่องราวที่บังคับไม่อยากจำ

สำหรับเรื่องราวอันน่าประทับใจของกลุ่มเพื่อน
ที่ทั้งกินนอน และเรียนด้วยกัน ในช่วงวัยเริ่มต้นชีวิต
ประสบการณ์แปลกใหม่ที่พบเจอ จึงกล้ายเป็นเรื่องราว
น่าจดจำ และยังเล่าขานอย่างอกรสักนในกลุ่มเพื่อน

ความทรงจำจากผู้ที่อยากเป็นครู เมื่อมาเรียนครู
เป็นครู และเกย์ยนจากอาชีพครู จึงเป็นความทรงจำที่
ครบรอบ ที่จะท้อนในรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ที่ไม่น่าพลาด

ผศ.นภ.10

“หากนายความทรงจำ”

ภาพแห่งความทรงจำ 1

กนกศรี พจน์ภรณ์

ขนมโกโก้ รถไฟ และทางเลือกของเรา 11

กัสสีส

เรื่องเล่าชาวหอ : เกือบจะไม่ได้เป็นครู 23

กิบันฟ์

ความหลังที่ยังไม่ลืม 39

ส.ที่นี่ress

วันเดือนดับกับคืนหนองนา 51

นดาวรรณ

หนุ่มซ่าส์ สาวใส วัยเรียนครู DUSIT POLL 59

สุปันฟ์

ครูฝึกสอน 75

แรม ทงตัก

ครูทำเพื่อใคร ใคร (จะ) ทำเพื่อครู 87

ปรีดา

พายุร่วมสมัย.....	99
บันยกร แสงกระจაหง	
 “เฉลิม”...ยังไม่ตาย...!!.....	109
บีบีกา	
 ผู้ชายในที่วี ผู้ชายในหัวใจแม่.....	121
นิเวศน์ กันไทยราชภรร্ত	
 ลมหายใจเปื้อนชอล์ก.....	129
พินอุนาก	
 อันความกรุณาปะนี.....	143
บุวงศ์ ดาษะอินดา	
 หลังเสียงหัวเราะ.....	151
นิเวศน์ กันไทยราชภรร្ត	
 “เวลา”...ไม่เคยผ่านไป.....	157
อาทิตย์	
 ภาพลวงตาที่เมืองจีรง.....	169
ทักษิณากานจน์	
 ตะกอนชีวิต.....	179
ครุสันครรชี	
 รอยต่อของความทรงจำ.....	193
สีรินดา	

สuan dusit poll
UNIVERSITY

“ความทรงจำ” 1

ภาพแห่งความทรงจำ

• ธนาคารเพื่อการอนุรักษ์ •

ภาษาแห่งความทรงจำ

• กนกวนี พจนปกรณ์ •

ปี นี้เป็นเช่นเดิมเช้ามา ขณะที่เสียงเพื่อนๆ พูดคุยตั้งอยู่รอบตัว เวลาไม่มีใครฟังใคร ต่างคนต่างพูด แข่งกันพูดจนกลับเสียงดันครึ ของนักดนตรีหันมุ่นที่บรรจงพรหมนิรัลังค์บอร์ดบนเวทีโรงรามพินาน เสียสิ้น

บรรยากาศในห้องจัดเลี้ยงแลดูดี เมื่อเข้ามาในที่แรก ทุกโต๊ะมีผ้าปูสีสวยๆ เก้าอี้รายล้อมอยู่รอบๆ อย่างเป็นระเบียบ

แต่ทันทีที่เพื่อนๆ มาถึง เก้าอี้นัลยาฯ ตัว แปรสภาพเป็นเก้าอี้คนครึ เพราะประดิษฐ์คนนั้นนั่ง ประดิษฐ์คนนี้ลุก ต่างคนต่างผลัดเปลี่ยน หมุนเวียนกันลูกไปมาเพื่อทักษายเพื่อน และจับกันมุ่มพูดคุยตามศุขทุกธีกัน

ใช่แล้ว...พากเราจากกันนานเหลือเกิน นานขนาดสั้นมากที่เคยดกดำ เปลี่ยนศี และบางลง หลายคนดูปร่างเปลี่ยน ผวนไหกุหัวใจ แต่สิ่งหนึ่ง ที่ทุกคนยังมีเหมือนเดิม คือ เวลาที่ใสกระจาง เหมือนวันแรกที่เข้ามาในสถาบัน

ในห้องนี้ พวกรากคือลูกฝึกหัดครุณครสวาร์ค เมื่อันกัน
ในห้องนี้ พวกรากเคยพาข้อนและต้อมกันคนละคู่ เช่นกัน
ในห้องนี้ พวกรากเคยนั่งกินข้าวต้มเลาๆ กับปลาทู ถ้าหอด
ด้วยกัน

ในห้องนี้ พวกรากเคยทำแปลงเกษตรร่วมกัน
นิ่งถึงแปลงเกษตรชันอุดยิ้มไม่ได้ ระหว่างหูจะแหววได้ยินเสียง
เพลงเกษตรนี่หล่อจิงๆ ผู้หญิงเข้ามาว่าเก่ง เกษตรนี่หล่อยิ่งนัก ถ้าใคร
รู้จัก กินผักฟรีฟรี

ใช้แล้ว...ฉันจำเรื่องได้ จำได้ไม่ลืม ก็ดูสิ...ดวงตาเรื่อยังเป็น
ดวงตาคู่เดิม และเรื่อก็ยังแจ่มใสตัวรอยยิ้มอย่างเดิม

เชอรุ่มมัย...ฉันพบเรื่องในวันแรกที่เข้าไปนั่งเรียนชั่วโมงแรก
วันนั้นฉันนั่งใกล้เรื่อ เรื่อทำข้อนหล่น หล่นเป็นคนแรก หล่นก่อนที่พวกราก
ทั้งห้องจะเรียนรู้ในเวลาต่อมาว่า เมื่อถึงเวลาพักเที่ยงแล้ว ถ้าอาจารย์
บังส่อนไม่นหยุด พวกรากต้องแกลงทำข้อนหล่น

วันนั้น ฉันหยิบข้อนขึ้นมาให้เรื่อ

เรื่อพื้นพำขอนคุณพร้อมยิ้มให้ ไม่ตรีเริ่มต้นจากตรงนี้นี่เอง

เมื่อเรารู้จักกันแล้ว ฉันเป็นต้องจับจองที่นั่งใกล้เรื่อตลอด
ฉันชอบพึงเสียงเรื่อ ฉันชอบดูเวลาเรื่อเรียนหนังสือ ฉันมีความสุขที่เห็น
เรื่อยิ้มและได้ยินเรื่อหัวเราะ

เรื่อเป็นคนเก่ง เจรจาคล่อง คิดเร็วทำเร็วในทุกๆ เรื่อง เรื่อคือ
คนที่ตอบคำถามของอาจารย์ได้ปอยๆ แต่ภาษาหลังเรื่อกลับนั่งเงียบ
เมื่อฉันถามว่าทำไม่ไม่ตอบอาจารย์เมื่อันเดิม

คำตอบที่ฉันได้ ทำให้รู้สึกทึ่งในวานนี้คือ “แบ่งให้คนอื่นตอบ
เพื่อนจะได้เป็นที่สนใจจากอาจารย์บ้าง เราตอบคนเดียวก็เก่งอยู่คนเดียวสิ”

“อ้าว...ไม่อีด้อดหรือ ก็เรื่องรู้ค่าตอบแล้วนี่” ฉันซัก

เรื่อมองหน้า ยิ้มๆ เห็นแก้มบุ่ม จันขอบลักษณ์แบบนี้ “ฉันก็ชอบ
ตอบในใจดี”

เรื่อยมั้ย วันนั้น ฉันได้ข้อคิดในการใช้ชีวิตจากเธอ ให้...คนเรา
จะพูดมากทำไม่ บางทีถ้าได้นัดพูดในใจเสียบ้าง อาการแกร่งง่ายมาก
ของฉันอาจจะลดลง

แต่เรื่อรู้อะไรอีkmั้ย...ในที่สุด ฉันก็แอบรู้ความลับของเธอ
บางอย่าง

...ล้านดินไกล้า หอขายแข็งเป็นตะปูมตะป่าเมื่อพากเราย่า
ลงไป โดยมีจอบกันคนละอัน วันนี้ วิชาเกษตรเริ่มให้ลงแปลงแล้ว

ป่ายสีไมงเศษนิดหน่อย แตดยังร้อนเบรี้ยงอยู่เลย ก็แน่นะที่ดิน
บริเวณนั้นหง่ายไปกว่า แสงตะวันมันจะหลบอะไรได้ มันส่องมาเต็ม
ผืนดินเลยล่ะ แต่ท่ามกลางแตดระยิบนั้น พากเรามีมีเครื่องยืดหักคน

เสียงจอบกระแทกลงดินดังปี๊กๆ ใครแรงยะเสียงนั้นจะ
ดังหนักแน่น ใครอ่อนแรง เสียงจอบกระแทกดินก็แผ่วตาม

ฉันเห็นเรื่องกระแทกจอบลงไปช้าๆ เปาๆ เท่านี้ก็รู้...ไม่มีทาง
ไม่สำเร็จแน่ ดินที่เพิงจะยกแปลงทั้งแข็งและแน่นออกปานนั้น มันต้องให้
แรงสิ แรงกว่านั้น

ฉันตั้งใจไว้แล้วว่าจะช่วย แต่ขอทำของตนให้เสร็จก่อน

วันนั้น ฉันก้มหน้าก้มตายกแปลงผักของตัวเองด้วยความมุ่งมั่นกว่า
จะลองปลูกดันหอนซักสองแปลง คงไม่ยก เพราะฉันเคยทำไว้
ทำสวนมาแล้ว รับรองดันหอนที่ฉันปลูกจะต้องทันส่งอาจารย์ตามกำหนดแน่

เพราะฉันทำงานจนเพลิน เมื่อเงยหน้ามาอีกที เธอไม่อยู่ที่
แปลงผักเสียแล้ว ฉันเหลือว่าไม่เห็นแม้เงา เหล่าผู้หญิงนายกันไปหมด
คงเหลือแต่พากผู้ชายอยู่ห้ามคน

ເຮືອຄອງເວັບກັບບ້ານ ເພຣະນັກເຮີຍນຫຼຸງປີນນີ້ໄມ້ໄດ້ອ່ອຽ່ອພັກ
ຂ້າງໃນແນມືອນນັກເຮີຍໜ້າຍ ເຮືອເຄຍເລຳໄທຂັ້ນພັງວ່າເຮອອ່ອຽ່ອກຳເກົດ
ແລະ
ເມື່ອມາເຮີຍທີ່ໄດ້ມາອາຄີຍຖາດີຄົນໜຶ່ງອ່ອຽ່ອ ແລະ ຖາດີຄົນນີ້ເງັ້ນວັດກວດຂັ້ນ
ກັບເວລາມາເວລາກລັບອ່ອຽ່ອນໍ້າຍ ໃນທຸກເຫັນເຮືອຈະນັ່ງຮັດເມີລ໌ເໜືອງມາເຮີຍ
ແລະ ຈາກເຮືອງເລຳນີ້ ຈັນເລີຍຂອບອກມາເຝັ້ມອງຮັດເມີລ໌ເໜືອງ ໄຈມັນເຕັ້ນແຮງ
ທຸກຄັ້ງທີ່ເຫັນເຮືອນໍ້າຍເຫັນມາ ວັນນັ້ນ ກ່ອນຈະກັບໜອ ຈັນແວະໄປດູແປລັງຜັກ
ຂອງເຮືອ

ກົດຍາກຮູ້ນີ້ວ່າຂ່າວໃນທີ່ໄໝ່ານມາ ເຮືອທຳໄດ້ແກ້ໄນນັ້ນອ
ແດດລັບແລ້ວ ລມເຢັນພັດມາອ່ອນໆ ໄຍພາກລິນດິນກລິນຫຼູ້
ທີ່ພວກເຮົາແຜ້ວຄາງກັນໄວ້ມາດ້ອງຈຸນູກ ເຊື່ອມ້ຍ...ຈົນດຶງວັນນີ້ ກລິນຫຼູ້ ພສມ
ດິນອັບໆ ຂັ້ນໆ ແບບນີ້ຍັງດີຈຸນູກຂັ້ນອ່າງໄມ້ຈາງໜ້າຍ ຈາກນັ້ນດ້ອມາ ທຸກຄັ້ງ
ໃນຫົວດີທີ່ໄດ້ກລິນຫຼູ້ແບບນີ້ທີ່ໄໂລ ຈັນຈະຫວັນນີ້ກົດຶງປະບຽກກັດແປລັງຜັກເກະຍຕະ
ຂອງພວກເຮົາເສມອ

ຈັນມາຫຼຸດຍືນອ່ອຽ່ອ ດັນທີ່ທີ່ເຫັນເຂອກັນຫຼັກກົມຕາຫຸດໆ ສັບໆ
ເມື່ອຄູ່

ແຕ່ໄທຕາຍເຕູອະ...ຈັນກລັບໄມ້ຮູ້ວ່າແປລັງໃහນ ແປລັງໃດ ເປັນ
ຂອງເຮືອ

ເພຣະຂະນະນີ້...ທີ່ຕ່ອງນັ້ນ ນັນຢູ່ງໄປໝາດ ມີທັງເຫຼັກຫຼູ້ເຫຼັດ
ປັນກັນຫຍຸກຫຍຸກ ຈັນໄມ້ຮູ້ວ່າແປລັງໃດເປັນຂອງໃກ່

ຈາກທີ່ຕັ້ງໃຈໄວ້ວ່າຈະຂ່າຍຫຸດໆ ສັບໆ ແປລັງຜັກໃຫ້ເຂອງຂັກນ່ອຍ
ກີ່ທຳໄໝໄດ້ ຕ້ອງຮອວນອື່ນແລ້ວ ຮອໃຫ້ທຸກຄົນປັກປ້າຍຂໍອຕິດຫຼັກກົມຕາຫຸດໆ
ເຮີຍບ້ອຍເສີຍກ່ອນ

ແຕ່ດຶງກະນັ້ນ...ວັນນີ້ຈັນກົມຕາຫຸດໆແປກຈອບກັບໜອ ຢ່າງມີຄວາມສຸຂ
ວັນຮູ່ຈົ່ານ ຈັນພົບເຮືອທີ່ທ້ອງເຮີຍ ເຮືອຍກຳໄໝມື່ອແບບອອກວັດ

ฉันถึงกับตกใจ...ฝ่ามือเล็กๆ บางๆ นั้น มีรอยแดงบุบปากกว่าอยู่ทุกๆ โคนนิ้ว ตั้งแต่ริมฝีนิ้วถึงก้อย ฉันมองหน้าเธอด้วยความรู้สึกเจ็บแหน แต่กลับพบรอยยิ้ม ค่อยๆ เดชะ... อิกไม่กี่วันหรอก รอยแดงนี้จะเป็นครุ่นໃใจ มีน้ำอุ่นร้อนใน เวลาหนึ่งจะเปลี่ยนนัก แต่หลังจากนั้นเมื่อน้ำใสแตก เป็นเด็กๆ นุนๆ ที่เห็นอยู่เวลาหนึ่งจะเป็นเด็กสาวแข็ง

ดึงตอนนั้นเธอไม่ต้องกลัวเจ็บอีกแล้ว เพราะฝ่ามือเธอจะแข็ง ด้าน จนไม่รู้สึกใดๆ

แล้วเธอ กับความลับให้ฟัง “ฉันไม่เคยก่อข้อบกพร่องมาก่อน เลย...มันยากนน”

ฉันพยายามหันไปดูว่าจะทำให้ แต่เธอซิงพูดเสียก่อน “ไม่เป็นไร ยากแค่ไหน ต้องทำให้ได้ ค่อยๆ วนซ้ำฉันต้องทำให้ได้”

วันนั้นฉันนิ่งอย่างยอมรับ ถ้าเรื่องยากทำ ก็เป็นสิทธิของเธอ แต่รู้มั้ย ทุกวันที่เราลงแปลงเกษตรด้วยกัน ฉันชอบมองเห็นด้วยความเป็นห่วงตลอด

ร่างบางๆ มือเล็กๆ ยกขอบแทนไม่รื้น เธอเงือกไม่ถูกเลย ยิ่งตอนปล่อยมันสับลงดิน พลังมันไม่มี ขันเห็นเธอเท่าๆ กันฯ ชื่อนี้ แล้วแต่เจ็บปวดไปหมด... ทำไมฉันถึงทุกข์ร้อนไปกับภารที่เธอเป็นนั้นกันนะ

ต่อมานะ...แปลงผักของคนอื่นแล้วกันเก็บอนุมดแล้ว แต่ของเธอ ยังไม่ถึงไหน ครั้นฉันจะเข้าไปช่วย เธอก็ไม่ให้ช่วย

คืนนึงทันไม่ไหวแล้ว ฉันตัดสินใจ...ท่ามกลางแสงจันทร์ กลางดึก รอบด้วยบลังสั้ด แสงไฟจากหม้อพักและดูหินหรือม้วนหัว แม้ดันน เส้นเล็กๆ ที่พาดผ่านหน้านห้อพักและแปลงผักก็ร้างคนสัญชา

ฉันแอบไปที่แปลงผักของเธอ ฉันเงือกขึ้นสุดแรง เดียงปักฯ ของมันยามที่สับลงไปบนดินดังก้องหัตตีไปทั่วอาณาบริเวณนั้น และเสียงนั้น

ยังคงชัดเด็กมาในใจอันอีกด้วย

เชอ...เชอเชื่อมั้ย...นี่เป็นการทำงานที่เร็วที่สุดในชีวิตของฉัน
 เพราะไม่อยากให้ความรู้สึกเห็น ว่าฉันทำลิ่งได เพื่อใคร กลัวว่าความลับนี้
 จะไปถึงเชอ กลัวเชอไม่พอใจ มันกลัว...กลัวไปหมด อีกกลัว
 ยิ่งรีบ ยิ่งเร่ง ยิ่งลงแรง ยิ่งเร็ว

กลับมาถึงห้องพัก จึงรู้ว่าแขนล้างน้ำสุดล้า เนื่องจากเหลือเกิน
 แต่ใจก็สุขเหลือเกิน

ดูเท่านะ...ทำไมร่างกายกับหัวใจมันค้างกันได้ถึงเพียงนี้
 เพื่อนๆ เข้าบันทึกหมดแล้ว ห้องเงียบไม่มีเสียงพูดคุย ได้ยิน
 แต่เสียงลมหายใจของเพื่อนที่หอดพยายามมาระเสนอ ฉันย่องไปเข้าเตียง เดียง
 ที่การมุ้งและทำผ้าห่มเหมือนมีคนนอนอยู่ไว้แล้ว

ล้มตัวลงนอน หลับตาไปได้ครู่หนึ่ง หูแปร่ยินเสียงเหมือนคนเดิน
 ความอยากรู้ทำให้หูฟัง แล้วใจก็คิด....ใครหนอที่ถูกออกไปข้างนอกยามนี้
 เขายจะไปเปล่งผักเหมือนเราอีกหรือไม่

วนนั้นนึกขึ้นเพื่อน ใจยกถุงไปดูให้รู้ให้เห็น แต่เมื่อนึกถึง
 วันรุ่งของพรุ่งนี้ ที่จะต้องดื่นแต่เข้าตามเสียงระฆังของอาจารย์ประจำห้อง
 ที่จะตีรับปีกับเพื่อนๆ ให้มาพัฒนาปีดังพวงนญัาข้างหนอก็ห้อใจ
 ขอนอนดีกว่า

เรื่องไม่รู้ เสียงอาจารย์รัวระฆัง มันบาดหูนัก ก็คุณกำลังหลับ
 สบายๆ ต้องถูกปลุกมันทุกที่ทรมานขนาดไหน

ฉันรีบขึ้นมาก่อนใจให้นหลับโดยไว แต่ครู่ถัดมา เสียงฝีเท้าคนกี
 ดังมาอีกแล้ว เป็นเสียงเดินกลับมาในห้อง

ครานี้รีบลืมตามอง แสงจันทร์สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง เห็น
 รูปร่างของเพื่อนที่เคลื่อนผ่าน รู้แล้วว่าเป็นใคร

กี่เพื่อนกัน...ทำไมจะจำกันไม่ได้ เคยกินด้วยกัน นอนด้วยกัน
อาบน้ำด้วยกัน แค่เห็นเงาก็จำได้

แปลกใจว่าเพื่อนไม่เปเปลงผักแล้วหรือ

แต่คืนนี้ ขันได้นอนเต็มอิ่ม นอนนานกว่าทุกวัน นอนจนกระทั้ง
แสงสีขาวของรุ่งอรุณผ่านหน้าต่างเข้ามาแทนแสงจันทร์ของเมื่อคืน

เชอ...เกิดเรื่อง อาจารย์ห้องเจ้าระเบียบ เดินหน้าสูงเข้ามา
ร้องตะไก่ปลุกแทนเสียงระมัง ขันพิงรู้ เสียงอาจารย์ดูกว่าเดียงระมังอีก

เข้านี้ถูกสอบสวน เพราะมีมือดี ตึงตุ้มระมังปลูกเอาไป يكنทั้ง
ไม่มีครัวบารภาพ ไม่มีครับ يكنความผิดให้ใคร ไม่มีครับเป็น

พยานให้ แน่นใจอาจารย์โทรศัพท์หัวฟัดหัวเหดี้ยงเมื่อจับมือครอมไม่ได้
เพื่อนคนเมื่อคืนสถาบัน เรายังให้กันเจยๆ ขันไม่อยากสนใจ

สิ่งใด เพราะวันนี้ ขันมีความชุ่มที่สุด ใจจันจดจ่ออยู่ที่เชอ อยากเห็นหมอน
สีไม้เย็น ที่เชอไปเยี่ยมแบลงเกษตร

เวลาเดินข้ามเหลือเกิน...เมื่อไหร่จะสิ่งในเมืองเสียที่

ถึงเวลาันนั้น ขันรีบไปรออยู่ที่แบลงผักโดยไม่ได้กลับไปเปลี่ยน
เสื้อผ้าที่ห้องเดียวก่อนเหมือนเช่นทุกครั้ง

ยอมไปแกดร่วมงานเชร์มาถิ่ง ก็จันอยากเห็นเวลาประหลาดใจ
แสนสุขคุ้นช้องเชอใกล้ๆ

แล้วจันก็ได้เห็น...ดวงตาเชอตื่นเต้น ส่องประกายเหมือนดาว
ที่เต้นระยับระยับอยู่บนห้องฟ้าในคืนเดือนมีด

“ครับ...ครับมาทำแบลงเกษตรให้ขัน” เชอดามคนรอบตัวย่าง
ตื่นเต้น

ไม่มีครอบรับ

จันยืนอยู่ตรงนั้น เชอนั้นยวบมาถาม

จันนี่งอญูอีดใจ ก่อนจะลุ้นหน้าปีกิเต็ธ ตอบไปแล้ว เนมีอนเห็น
เวลาเชือแบบไหนด้วยความผิดหวัง

ใจยิ่งสับสน จันทำถูกหรือผิด ที่ไม่บอกออกไปต่างๆ

หลังจากนั้น เชอกับจันเหมือนมีม่านหมอกมากัน อยู่ใกล้แต่
เหมือนไกล เชือถูกกับกลุ่มเพื่อนของเชอ จันอยู่กับกลุ่มเพื่อนของจัน
เราไม่ค่อยจะคุยกันเหมือนเดิมเสียแล้ว

วันและเวลาที่ผ่านไปเร็วเหลือเกิน

จากปีหนึ่งเป็นปีสอง ต้องไปฝึกสอน หลังจากนั้นต่างคนต่างกลับ
มาสอบ และสุดท้ายถึงวันแยกย้ายจากกันจริงๆ

จันกลับบ้านจัน เอกกลับบ้านเชอ เราไม่เคยเจอกันอีกเลย...

จนถึงวันนี้ วันนัดพบเลี้ยงรุ่น...คุณ...เชออย่างเหมือนเดิม เวลา
สดใสคุ้มเดิม รอยยิ้มใสๆ เหมือนเดิม และขณะนี้เชอเดินมาหาจัน

เหมือนโลกหยุดหมุน เหมือนเดียงเพื่อนๆ ที่คุยกันอยู่รอบตัว
เมย์บันนี เป้ แม้เดียงคนตระที่เล่นอยู่บนเวทีก็เหมือนไม่ได้อยู่แล้ว

จันไม่เห็นลิ้งได นอกจากรหินเวลาของเชอที่ใกล้เข้ามา
ใกล้เข้ามา เวลาคู่เดิมนั้นขายความยินดีเดิมที่ จนจันอยากเห็นเวลา
ตัวเองขึ้นมาว่า ได้ขายความยินดีออกมากเท่าเชอในม แต่จันคิดว่า nave จะ
มากกว่านะ เพราะใจจันถึงกับเดินรัวเมื่อถูกขึ้นบันรับ

“เพื่อน... สุขสบายนี่นะค่ะ” เชอทักถานเมเดียงใจ

“สบายนี่ครับ แล้วเชอล่ะ” จันถานบ้าง

“สบายนี่...” เชอตอบ พลงหย่อนร่างลงนั่งเก้าอี้ว่างข้างจัน

โลกเหมือนหมุนกลับไปหาวันเก่าๆ เราถานทุกชีว และ
แลกเปลี่ยนเรื่องราวของครอบครัวแต่ละฝ่ายกัน

และเมื่อถึงตอนหัวรำลึกถึงเรื่องเก่าๆ ในรั้วเขียวเหลือง
เชือดามจันเหมือนครั้งก่อนในนั้นมา

“กามจริงๆ เดอะเพื่อน เดอทำแบล็งเกษตรให้ขันรีเปล่า”

ฉันอึ่งไปอีกใจ อึกแล้ว...เหมือนเมื่อครั้งอดีต จันส่ายหน้าพร้อม
ปฏิเสธ แต่ครานี้ แวดาเรอมีได้วูบไห้เสียใจเหมือนเมื่อก่อนมีแต่เสียง
หัวเราะเบาๆ ดังขึ้นมาแทน

แต่ใจฉันติด เอญรัมย์ ใจมันแอบ เหมือนวานหาย และได้แต่
นั่งนิ่ง เมื่อเชือลูกจากไป...

“ความทรงจำ” 2

• ภัสสร •

หมายโก้ รถไฟ

॥และกางเกือกของเรา

• ภัสสร •

ที่

นามกลางภาษาที่สลับซับซ้อนเป็นพิเศษอย่าง หัวรถจักรที่กำลังฟันคันสีดำพวยพุ่งสูห้องฟ้าอันกว้างใหญ่ กำลังวิ่งส่งเสียงคำรามเป็นจังหวะไปตามทาง พังคูคล้ายเป็นเสียงเพลงว่า ถึงกีซ่าง ไม่ถึงกีซ่างๆๆ มองดูประดุจในญี่ปุ่นที่มากระลังเดือຍอย่างเชื่องข้าเข้าไปในหมู่เทือกเขา เรียกว่าจีอันคุตุมไปด้วยป่าไม้สักอันมีค่า

เมื่อรถไฟแล่นเรียบเชิงเข้าที่ร่างรถโค้งไปตามสภาพพื้นที่ของเทือกเขารุนแรง แต่ละครั้งที่รถไฟขดตัวเป็นวงก์จะมีเสียงร้องทักทายกันไปมาระหว่างใบกี ชีงรถไฟทั้งบนวนนี้ถูกนำมาโดยคนนังนากเรียนฝึกหัดครูแห่งต้นน้ำเจ้าพระยากำลังเดินทางไปทัศนศึกษาที่จังหวัดเชียงใหม่

“นา...ดูในนั้นตี รถไฟกำลังจะวิ่งเข้าไปในอุโมงค์ขุนคาด รถไฟไปข้าจังนะ ลงสัยจะเป็นเพาะจะกำลังไตรระดับสูงขึ้น นีถ้าให้อันลงไปวิ่งแข่งกับรถไฟ อันว่าอันชนะแน่” สุดครึ่ปุดอย่างมีความสุข หล่อนเป็นนักวิ่งที่ช่ำชักการแข่งขันวิ่งร้อยเมตรจากงานกีฬาสีภายในโรงเรียน

นัยนาพยักหน้าให้กับคำพูดของเพื่อน ขณะที่สายตาจับจ้องมองคุณเด็กตัวเล็กๆ หล่ายคนที่กำลังเขียนความอญริมท้องนาใกล้กับรถไฟเด็กๆ พากันมองมาที่ชานชาลาอย่างสนใจ ยิ่งชานชาลาไฟวิ่งไปอย่างซ้ายเด็กพากันนั่งกันเลียเขียนความเข้ามาใกล้

หญิงสาวน่าสนุก จึงหยิบขึ้นมาให้เขียงเขียนดูแล้วเป็นเสียงตอบนั่งรถไฟ ใบกลับไปให้เด็กๆ พากันนั่ง เด็กชายจอมแก่นบนหลังความเย่อร่กันรับขึ้นมาที่เชือยในให้จันทน์มหิด นัยนาพลดอยหัวเราะไปกับเด็กๆ ด้วย ในหน้าของเธอพราไวปด้วยหยดเหงื่อ ก่อนที่สดศรีจะสะกิดให้ดู พากผู้ชายที่อยู่ในเก็บหน้ากำลังไฟลั่นน้าอกมาใบกมือให้ ตอนที่รถไฟกำลังวิ่งเข้าโค้ง นัยนาใบกมือตามเพื่อน ก่อนจะผลบันหน้าเข้ามาบอกว่า

“ไม่เห็นรู้จักเลยสักคน แต่ก็เห็นคอมอยู่ตรงหน้าต่างด้วย สงสัยพากันนั่นจะเป็นพากเป็นหนึ่งเหมือนกัน”

“สงสัยจะใช่...”

อีกไม่นานรถไฟก็ลอดเข้าได้ถูกน้ำดี หัวหงับไปกีดสินิเหมือนถูกดับไฟ แต่พนักงานบนรถก็เปิดไฟขึ้นเสียก่อน ถึงกระนั้นก็ยังมีเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนานตามมา ระคนกับเสียงกลองเสียงเพลงที่คันของเราร้องขึ้นมาพร้อมๆ กัน เสียงก้องหัวห้องถ้า เป็นความสุข ความสนุกสนานยามวัยเยาว์ เมื่อมีประสบการณ์กับลิ่งใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยฝ่าเข้ามาในชีวิต

จากนั้นอีกหนึ่งเดือนต่อมา ขณะที่นัยนาเดินกลับมาหาบสมุดที่วางไว้บนโต๊ะนินอ่อนได้ต้นไม้ เชือกที่เห็นถุงขึ้นมาให้แบบเดียวกับที่เชือยในให้พากเด็กๆ ตอนที่นั่งรถไฟไปเรียงใหม่ว่างทับอยู่บนสมุด

“ใครเขานามให้มาวางไว้ตรงนี้” นัยนาถามขึ้น ทุกคนพากันทำสีหน้าไม่รู้ แต่คอมใจนั่งอยู่แทนนั่นพูดขึ้น

“ผมเห็นกราบขออะไรไปว่างไว้บันติดนั้น แต่ไม่ทันได้มองว่าเป็น
อะไร”

“ครรคือกร” นัยนาถ “แล้วเขานมมาวางไว้บันสมุดขันทำไม้”

“กรกันยานินิติกรนั้นไว เรียนอยู่ห้องติดกับเรา จำได้หรือเปล่า
คนที่ชอบใส่กางเกงเอวต่ำดิๆ แล้วก็ขาสั้นมากๆ จนอาจารย์ฝ่ายปกครอง
ให้มาเยี่ยมพร้อมกับกลุ่มเพื่อน ให้เป็นตัวอย่างว่าเกี๊ยะจะผิดระเบียบแล้ว
ที่หน้าเสาธงเมื่ออาทิตย์ที่แล้วไปล่ะ”

สุดครึ่เล่าเสียยืดยาว แต่ก็ทำให้นัยนาถกันน้ำของนายนิติกร
คนนี้ออก นักเรียนปีที่ 1 กลุ่มนี้ประจำมาน 7 คน ทุกคนจะสวมเดือด้วย
กางเกงสีดำขาสั้นซึ่งก็เรียกว่าสั้นจริงๆ แต่ยังค่อนข้างเล็ก รัดตัว จนแทบ
หายใจไม่ออก ส่วนรองเท้าก็จะเป็นรองเท้าที่ปลายเท้าค่อนข้างเล็ก เรียกว่า

เข้าตัวร้า เสื้อฟ่อ กางเกงนั้ง รองเท้าแม่ ครา กีรุจ่าเป็น
ลมยันนิยมที่ฝ่ายชายจะเรียกตนเองว่า จึกโก่ และฝ่ายหญิงก็จะเป็นจึกกี่
การแต่งกายประจำมานี้จะน่าดูมากจากภาพนั้นและหนังสือแฟชั่นดาวรุ่ง
ทั้งไทยและเทศ เป็นค่านิยมของวัยรุ่นที่ขัดกับระเบียบสถานศึกษาอย่าง
แท้จริง อาจารย์ฝ่ายปกครองเรียกให้มาเยี่ยมน้ำเสียงเพื่อประจันว่า
ผิดระเบียบต้องโดนทำโทษ แต่นักเรียนชายคนหนึ่งได้ชี้แจงว่าบัง
ไม่ผิดระเบียบ ทำให้อาจารย์ฝ่ายปกครองไม่สามารถว่ากล่าวดักเดือนได้
จึงได้แต่ประกาศในไม่ไหรไฟน์ต่อน้ำหนักเรียนทั้งสองขั้นปี ว่า

“นายนิติกร เก่งมากที่นำเหตุผลมาอ้างตามระเบียบการแต่งกาย
ของโรงเรียน เขายังไม่ผิดระเบียบ ขอให้รักษาหุ่นไว้อย่างนี้นะ
เสื้อคอกลมคลอดปีนะ ถ้าเกิดไม่เป็นไปตามระเบียบซึ่งของเรือก็ช่วย
ไม่ได้”

เรื่องนี้เป็นที่อื้อฮามากในหมู่นักเรียน นิติกรจึงดูจะเป็นต้นแบบ

หรือดาวฝึกหัดครูในขณะนั้นที่เดียว

“เอ...แล้วเข้าเรามากว่างไว้ที่ต้องการทำอะไร” นัยนาข้องใจ

“กีไปตามเก่าดูสิ เราเห็นนั่งอยู่ที่ต้องได้ต้นไม้ต้นไหนนั้น” สดศรี
ชี้มือไปยังต้นไม้บิเวนไกล้า ที่นั้นนั่งอยู่

“ไม่เอาหรอ กะไปตามทำอะไร” นัยนาพูดพลางเข้าถุงข้มวาง
ไว้บนตัว แล้วหยิบสมุดของตัวเองออกมายืดเพื่อทำการบ้าน

ขณะนั้นเองก็รู้สึกว่ามีคนมาเยือนอยู่ข้างหลัง ตอนแรกเชื่อไม่ได้
สนใจ แต่เห็นสดศรีชี้นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม เขายืดปีดปากแล้วหัวเราะคิกคัก
ก่อนจะลุกหนีไป เขายังหันไปมอง เห็นเจ้าของบ้านกิ่งยืนมองเชือดอยู่

“นั่นงานของคุณ” นัยนาพูดพลางชี้มือไปที่ถุงข้มซึ่งวางไว้ตรง
มุมตัว

“ผิดตั้งใจเรามาฝ่ากิ่งเจ้าของสมุด คุณเป็นเจ้าของสมุดเล่นนั้น
หรือเปล่า” นิติกรเล่นลืน นัยนานั่งเงียบ คาดจ้องมาที่นิติกร แล้วถามว่า
“เรามาฝ่ากิ่งทำอะไร”

“ฝ่ากิ่งเจ้าของสมุดไปจากเด็กห้องน้ำไปเล่าครับ” นัยนาง
ในคำตอบ สักครู่ก็เข้าใจ

“คุณไปทักคนศึกษาที่เชียงใหม่ด้วยหรือคะ”

“ครับ”

“ต้องการจะล้อฉันเรื่องอะไร”

“ผมไม่ได้ล้อสักหน่อย ผมชอบที่คุณทำแบบนั้นนะ ไม่รู้สิ...
มันคุณป่า...” เขารีบกลืนคำท้ายเอาไว้ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นว่า

“มันดูมีเมตตาดี ก็เลยอยากรู้ว่าคนคุณเข้าชุมชนอาสาพัฒนา
สดศรีเพื่อนคุณก็เป็นสมาชิกแล้วด้วย” ชายหนุ่มพูดหวานเอวดีๆ ก่อนจะถือ
วิสาสะนั่งลงบนม้านินตัวไกล้า แล้วพูดว่า

“ตอนที่ผมยืนอยู่ที่หน้าต่างรถไฟวันนั้น กำลังนึกไปว่ารถไฟคือแบบแผนของระบบที่นิยม มีร่างให้มุขย์เดินไปตามที่ต้องการ ณ จุดหมายปลายทาง คนบนรถก็ต้องรอคอยเวลาตามที่กำหนด ชีวิตคงเรียบง่ายไม่มีเรื่องสนุกอะไร แต่พอเห็นคุณในขณะนี้ให้พากเด็กๆ แล้วหัวเราะเล่นกันอย่างมีความสุข ผมก็คิดได้ว่าการนั่งรถไฟที่เปลี่ยนไปก็มีอะไรสนุกๆ ให้ทำได้เหมือนกัน ผมชอบเวลาตากลางวันนั้น มันดูสดใสมีความสุขมาก”

แล้วจากนั้นการเป็นสมาชิกมรมอาสาพัฒนาภูเขียวจุดเริ่มต้นความเป็นเพื่อนของคนทั้งสอง หลังจากเริ่มสนิทกัน นิติกรก็เล่าให้ยันฟังว่า

“ผมชอบที่นาเป็นคนไม่ค่อยจะคิดอะไร์ขับข้อน คิดอย่างไรก็ทำอย่างนั้น โดยเฉพาะตอนที่อยู่กับเด็กๆ พวงนั้น ผมประทับใจมากนึงอย่างรู้สึกและเป็นเพื่อนกับคุณตอนนั้นเอง”

“จะอย่างเป็นเพื่อนกับนาทำไม่ นาออกจะเชย แต่ตัวครัวครึ่จิกไก่ ต้องคุยกับจิกกี่ นาไม่ใช่จิกกี่”

“ผมอาจจะเป็นคนที่ใครๆ เรียกว่าจอมภะล่อน แต่ผมอยากรู้เพื่อนกับนาจริงๆ นะ” SUAN DUSIT POLL

นัยนาัยรัตน์เริ่มเงิน เธอก็เลยวานเข้าเปลี่ยนเรื่องคุย

“วันนั้นกรอบก่าว่ารถไฟเหมือนระบบที่นิยม คุณไม่ชอบรถไฟ เพราะต้องแล่นไปตามทาง คุณก็เลยชอบทำอะไรที่แนกกฎ ระบบที่นิยมแต่น่าจะอย่างนี้นะ ก่อนที่รถไฟจะไปตามทางได้โดยไม่มีอันตราย วิศวกรเข้าได้วางแผนไว้แล้วว่า จะวางรางรถไฟอย่างไร รถไฟจะจะไม่ตกราง และเป็นการคมนาคมที่ปลอดภัยที่สุดเหมือนการวางระบบที่นิยมให้กับคนที่กำลังเป็นครู ว่า แม่พิมพ์ของชาตินั้น ต้องฝึกให้เป็นผู้ที่อดทนต่อสิ่งต่างๆ ได้

ความอดทนนี้จะเป็นพื้นฐานของความพยายามในการอบรมสั่งสอนศิษย์ให้บรรลุเป้าหมายของการจัดการการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด”

“นายครอบไฟ แต่พุดเหมือนผมไม่ครอบไฟ เพราะผมชอบทำผิด หรือทำอะไรต่างจากคนอื่นอย่างนั้นเหรอ” นิติกรตั้งคำถาม

“ในใช่ แต่นายพูดว่าระเบียนนิยบ้างทีก็ได้ เมื่อนำรรถไฟที่วางแผนจัดระบบบางมาอย่างดีเหมาะสม กรณีนำรรถไฟแบบเก่า แต่รรถไฟถ่ายใหม่ๆ ที่มันน่าจะเจริญกว่าที่เป็นอยู่ นิติกรตั้งสิ่งที่การทำลายฯ ครั้ง เช่น รวมหัวกันกับเพื่อนเท้าวัดม หรือเอาถ้วยลิสติ้งคั่วมาวางเรียงกันบนโต๊ะอาหารเป็นคำว่า ภูไม่ครอบมึงแล้วนะ สมควรเป็นสิ่งที่อาจารย์ต้องเก็บเอามาคิด ว่าปัญหาเกิดจากอะไร และจะแก้ปัญหาอย่างไร อันจะนำมาซึ่งแผนปรับปรุงอาหารของนักเรียนในหอพัก นั่นนะ คือ ความต้องการในเชิงความคิด แต่แนวปฏิบัติน่าจะนุ่มนวลกว่านี้ ครูก็อัตตันแบบนั้นค่ะ”

นัยนาพูดถึงวีรกรรมหนึ่งในหลายๆ เรื่องที่นิติกรพยายามจะเรียกร้องและตั้งคำถามกับบรรดาอาจารย์ในเรื่องที่เขากิดว่ามันไม่ถูกต้อง “ผมไม่เหมาะสมที่จะเป็นครูหรือ” นิติกรตั้งคำถามต่อ

“มันก็ไม่เชิงหรอก เพราะตามสไตล์ของกร กรอาจจะได้นักเรียนที่มีความคิดเป็นเอกเทศ มีพฤติกรรมในการอบรมตามลักษณะของหมู่บ้านโลก (Global Village) คือจะมีพฤติกรรมตามวัฒนธรรมที่ได้อพยพมาจากต่างประเทศ เมื่อนั้นที่กรกำลังทำอยู่ในสังคมครูคนใหม่เข้าใจนักเรียน มีหลัก-จริยวิทยา และรู้จักความคุณนักเรียนได้ด้วยระบบกัลยาณมิตร โรงเรียนนั้น ก็จะไม่ประสบปัญหา น่าว่าในอนาคตครูนิติกร จะจะเป็นครูในดวงใจของศิษย์ก็ได้”

“ผู้เรียนใจที่มีคุณเป็นเพื่อน คุณเข้าใจผมมากกว่าคนอื่น ไม่กล้า
ว่าผมจะถูกลงโทษหรือ”

“ไม่กลัว” นัยนากล่าวต่อ

“ เพราะคุณทำอะไร คุณต้องประมวลผลแล้ว คุณเหี้ยงหินภาน-
ทางทุกครั้ง น่าว่าความคิดทันสมัยอย่างคุณม่าจะเป็นครูที่ดีได้ แต่อาจจะเป็น
ครูที่ล้าสมัยกว่าคนอื่นเข้าสักหน่อย ”

นิติกรหัวเราะเสียงดัง

“คุณรู้ไหมทำไม่ผิดจึงอยากรู้ ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะผ่านถึงอนาคต
อันสด爽 แพทย์ วิศวกร ทหาร ผู้ลงทะเบียนเข้าเรียนครูโดยไม่คิดว่า
จะเรียนทางนี้ ผู้มีความตั้งใจจะเรียนมัธยมปลาย เพื่อเข้ากรุงเทพฯ เลือก
อาชีพที่ตั้งใจ แต่พออาจารย์ใหญ่โรงเรียนเก่าของผู้รู้ว่าผู้ลงทะเบียนเข้าเรียน
ครูได้ ท่านก็ยิ้ม แล้วพูดว่า นิติกรคนนี้น่าหรือที่เข้าเรียนครูได้ จะได้
เป็นครู เป็นครูที่ดีได้หรือ ทำให้ผู้ค้างคาว ทำไม่ผิดเป็นครูไม่ได้
จริงอยู่ผิดและเทือนๆ หรือจะเป็นมิตรกับห้องปักษ์ของทดลองเวลาที่เรียน
ซึ่นมัธยมต้นก็แต่งกายผิดระเบียบ หนีเรียน บางคนสับสนหรือทำตาม
ประสาวยั่วรุ่นและเพื่อนบางคนเป็นเด็กมีปัญหา แล้วถามว่าครูเข้าใจ
หรือเปล่า ดีแต่ ดู ด่า และคิดของตามความเข้าใจของตัว ผู้จึงตั้งปณิธาน
ว่าผมจะเรียนครูให้ได้ดีที่สุด ” นิติกรกล่าวอย่างมุ่งมั่น

“ ส่วนนาก็ไม่มีความคิดที่จะเรียนอะไรได้นอกจากครู มันหมายรวม
กับผู้หญิงต่างจังหวัด พ่อแม่ห่วง ห่วงด้วย แรมยังจนมาก อย่างเรียนแพทย์
เรียนทันตแพทย์ ดูจะไกลเกินเอื่อม ตอนลงทะเบียนฝึกหัดครูได้ นาได้อันดับ
ต้นๆ แต่ชาวบ้านเข้าพูดทำนองว่า จนอย่างนี้จะมีปัญญาส่งเสียลูกหรือไม่
แม่ก็เลยโทรศัพท์และบอกว่า ให้น้าเรียนจนจบ แต่แค่ ป.กศ. ก็พอแล้ว
 เพราะมีน้องอีกหลายคน แต่นาก็จะเรียนให้ดีที่สุดเพื่อเมื่อจะให้เรียนต่อ ”

นายยกให้คนอื่นหัวขอป่าดูถูกคนอื่นให้มากนัก และอย่าคิดว่าคนอื่นเขาจะดันหนทาง”

“หยิ่งจัง” นิติกรล้อ

“ไม่หยิ่งแต่ท��ะงในตัวเอง” นัยนายมีหวาน

“อื้ออื้อ เลือดท��ะง” นิติกรทำตาໄต

“กรกีเหมือนกัน” นัยนาพูดขึ้นมา พร้อมกับหัวเราะออกมา

“ตายจริง...นี่เราพูดเรื่องรถไฟอยู่ ทำไมมาจับตัวยเรื่องการหยิ่งในเกียรติกันล่ะ”

“กิไม่เป็นไร สรุปเป็นว่า รถไฟคือสื่อของความเข้าใจของเราก็แล้วกัน ผมรักรถไฟจัง เพราะมันทำให้ผมรู้จักคุณ”

เวลาผ่านไปจนถึงวันใกล้จบการศึกษาทั้งนิติกรและนัยนา ยังคงหาเป็นเพื่อนรู้ใจจนเพื่อนๆ ยอมรับว่าหากอนาคตจะเป็นเช่นนี้ ตลอดไป เขายังสองน้ำใจเป็นคู่ชีวิตที่มีความสุขที่สุด ทั้งๆ ที่ลักษณะภายนอกต่างกันมากที่สุด แต่ก็เป็นความต่างในความเหมือนอย่างลงตัว ที่สุด เพื่อนๆ คาดว่าทั้งสองคนจะได้รับคัดเลือกเรียนต่อในระดับสูงขึ้น ในสถาบันเดียวกันได้ เพราะคนหนึ่งได้ประเภทเรียนเก่งกับอีกคนหนึ่งได้ เพราะประเภทติด

แต่เหตุการณ์กิดลุ่มๆ ตอนๆ เมื่อนิติกรเกิดไปมีเรื่องกับผู้ใหญ่ ห่านหนึ่งที่มาเยี่ยมหน่วยผีกสอน จนมีที่ทำว่าเข้าอาจจะไม่ได้รับคัดเลือก ให้เรียนต่อ

เรื่องก็คือเขาใส่กางเกงยีนส์ไปฝึกสอน ผู้ใหญ่ที่อาจารยินิเทศ พาไปตรวจเยี่ยมเห็นเข้า ก็ถามว่าทำไว้ใส่กางเกงยีนส์มา นิติกรก็ตอบว่า ใส่กางเกงที่ไม่ใช่กางเกงยีนส์แล้วรวมเลือดออกໄท จะทำให้สอนเด็กได้ดีกว่า หรือการเป็นครูที่ดีอยู่ที่เครื่องแต่งกาย คำตอบนั้นทำให้เขากோนจะต้อง

ฝึกสอนใหม่

แต่ในที่สุดทั้งสองก็ได้รับคัดเลือกให้เรียนต่อในชั้น ป.กศ. สูงนัยนาดีใจมาก และแม่ของเรอก็อนุญาตให้ออกเรียนต่อได้ด้วย เอօจง คิดว่าจะตั้งใจเรียน และทำคะแนนให้ดี เพื่อจะได้รับคัดเลือกให้ไปเรียนต่อในระดับ กศ.บ. ด้วย

แต่วันหนึ่งนิธิกรกลับมานอกกับเอօจง

“ผู้ชายจะสละลิทธิ์ ผู้ชายจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ หนทางมันกว้างกว่า” ชายหนุ่มนักเรียนด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“แต่ถึงอย่างไร ผู้ชายนาก็ยังคงเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม นาเชื่อใจมนนะ แต่จริงๆ แล้วผู้ชายก็ให้น้าไปกรุงเทพฯ กับผู้ชาย ลองไปลองครั้งไม่เสียหายอะไร”

“คงยาก พอกับแม่ของนามีภาระมากเหลือเกิน นำส่งสารท่าน แค่นี้ท่านก็จะส่งไม่ไหวแล้ว แต่คำพูดของเพื่อนบ้าน ท่านยังจำได้ นาเลยก็อดได้เรียนต่อ จบแล้วก็ต้องส่งเพียงน่องๆ ต้อ ไม่มีทางที่นาจะไปเรียนที่กรุงเทพฯ ได้หรอก”

นัยนาบอกกับเข้า ดูเหมือนว่าร่างรถไฟของคนทั้งสองเริ่มมาถึงทางแยกที่จะต้องสับรางไปคนละทางเสียแล้ว

และในที่สุด ก็ถึงวันที่รถไฟของคนทั้งสองมาถึงทางแยกที่ต้องสับรางจากกัน นัยนาบามาส่งนิธิกรที่ขานชาลา สองหนุ่มล้วนนั่งมองหน้ากันด้วยความรู้สึกเครวะและห่วงหาอาวรณ์

“ผู้ชายพยายามลองเพื่อเรียนครูที่กรุงเทพฯ ให้ได้ ผู้ชายนาคงต้องจากกันสักระยะหนึ่ง แต่ถ้ายังไงเราก็ยังเป็นเพื่อนกันตลอดไปนะ”

“หากลองเข้าไม่ได้ ก็กลับมาเรียนกับนานา อาจารย์ใบใหญ่ไม่ได้ จำกอะไรเลย ขนาดวันรับประกาศนียบัตร กรณั่นจะลงไม่ได้ไปรายงานตัว

ท่านยังให้หาตัว และอนุญาตให้เข้ารับประกาศนียบัตรได้"

นัยนาหมายถึงวิกรรมครั้งสุดท้าย ที่นิติกรกับเพื่อนสร้างเขาไว้ ในวันงานเลี้ยงฉลองการรับประกาศนียบัตร กรณียังเป็นกรณเดิม เขาไม่ยอมให้เรื่องได้ ที่เขาคิดว่าไม่ถูกต้องผ่านไปอย่างง่ายๆ

"นารับ ผมกำลังโดยสารรถไฟไปทางใต้ ไม่ได้ไปทางเหนือ และไม่มีวันจะไปทางเหนือโดยเด็ดขาด ถ้านาเชือใจผม ผมจะเป็นครูที่ดี และจะทำทุกอย่างเพื่อสังคม นักเรียนจะเรียนอย่างมีความมุ่งมั่นโดยในหัวใจ" นิติกรยืนยัน นัยนาถอนหายใจเสือกใหญ่ ต่างนั่งเงยหน จนกระทั้งรถไฟวิ่งเข้ามาเทียบที่ชานชาลา

"ผมไม่กังวลว่าผมกำลังโดยสารรถไฟขบวนไหน จะเป็นรถหวานเย็น รถธรรมดา รถด่วน หรือรถด่วนพิเศษ ก็ล้วนเป็นสายฝันของผม เวลาที่อยู่ในขบวนรถไฟจะเป็นเวลาที่ผมจะวางแผนสร้างฝันของผมให้เป็นจริง และจะภูมิใจมากถ้านานั้นไปกับผมเพื่อسانฝันกัน"

นัยนาอี้มเคร้าๆ

"นิติกรค่ะ คุณได้สร้างระบี่นวางแผนชีวิตคุณแล้ว นัยนาคนี้ยังเป็นเพื่อนของคุณเสมอ รอเวลาที่คุณจะเปลี่ยนใจโดยสารรถไฟขึ้นเหนือ มาบ้าง นายังรอและคิดถึงคุณอยู่เสมอ ระหว่างรอ นาก็จะสร้างฝันของนาเอง ยังไม่รู้เลยว่าจะไปไกลถึงไหน ลักษันหนึ่งรถสายเหนือและสายใต้ อาจจะมาพบกันที่สถานีนี้ ใช่คดีนะคะ"

หั้งสองสามผู้ซึ่งกันเป็นครั้งแรก ด้วยมิตรภาพอันอบอุ่น นิติกรก้าวขึ้นรถไฟ ก่อนจะหันไปใบมือให้หญิงสาวที่ยังคงยืนอยู่บนชานชาลา

“

ให้พระภิกษาต่ออนุมนต์จากอาจารย์

ทั้งสองคนนั้นก็โโน้มอ่ำว่า

อาจารย์จะพบกันในวันถัดหน้า

พร้อมผู้มาสองคนต่างหันหน้ากันกราบไหว้กันในครั้ง

สามคราวตามตามกันสองคน

รักไฟสองคนงานจากมหาบูชาที่มีอยู่ในร่างเดิมๆ

ยกเว้นได้แต่น้ำเสียงรักไฟ

॥และนั่นไม่ใช่การพบเห็นที่จ่อรออยู่...”

“ความทรงจำ” 3

เรื่องเล่าจากนอ :

เก็บมิจฉาไม่ได้มีมนตร์

• ทวินันท์ •

เรื่องเล่าชาวนอ :

เก็บจะไม่ได้เมินครู

• ทวีนันท์ •

ลุงจากหนองพักชายไปเป็นห้องโรงๆ ขนาดใหญ่ ไม่มีหลังคา มีเพียงฝาไม้กันเป็นห้องสี่เหลี่ยมขนาดลักษณะสี่เหลี่ยมผืนผ้า เสียงเอะอะไวกะเหวกพุดคุยหยอกล้อกันดังสนั่นมาจากภายในห้องนั้น

จันเดินเรือ รอๆ ก่อนจะไปนับยอดyuที่จากกันตรงหน้าประตูห้อง จันรู้ว่าการเข้ามาที่หนองพักชายในเวลาเย็นย่ำอย่างนี้ไม่ค่อยเหมาะสมนัก แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ในที่สุดจันก็ตัดสินใจลุยหน้าแห้วหมูที่รึ่นอยู่ภายนั้น รีบผลบุบเข้าไปในห้อง แต่แล้วก็ต้องชะงักหยุดกีกับภาพที่เห็น

นิมันถุงเบรตหรือมนุษย์ผ่าให้มันย่องกันแน่ จันอุทานอยู่ในใจ ขณะจ้องตาเหลือกланไปที่ภาพตรงหน้า ใจเต้นตึกตัก ขนลุกขันตั้งแต่ปลายเท้าจนหนังศีรษะ

พวกรู้ชายประมาณ 30 คน กำลังอาบน้ำกันอยู่รอบ ๆ ถังซีเมนต์ขนาดใหญ่ ทุกคนไม่มีผ้าติดกายแม้แต่ชิ้นเดียว บ้างก็กำลังใช้ชันตักน้ำอาบน้ำ บ้างก็กำลังเล่น เดอะ สีบ กันอย่างสนุกสนาน บางคนก็อาบน้ำไปคุยกันไป และมีหลายคนที่ก้มหน้าก้มตาอาบน้ำชนิดไม่อยากสนใจใคร

“นี่จันตายไปแล้ว แล้วตกลงรอกำยืนดูผู้งเบตเล่นน้ำกันอยู่หรือไงนะ” จันพึ่มพำอกมากับตัวเอง ก่อนจะเก็บร่องกรีดเมื่อมีมือครา ก็ไม่รู้มาปิดปากไว อีกมีอรอุบเชวแล้วลากจันออกไปจากบริเวณนั้น

ตายล่ะ...จันตัวสั่น ดินสุดแรงเกิด นึกว่าดูภาพว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป อุตสาห์บากบั้น ทนลำบากเพื่อจะไปเป็นครูตามที่ฝันไว้ แต่กลับมาในปลื้อญี่ห้องอาบน้ำชายแบบนี้นะหรือ แล้วพ่อแม่จะเข้ามาหน้าไปไว้ที่ไหน ไอย...อนาคตของจันต้อง...

“หมิว ผอมเงง เจียงฯ เดียวไอ้พวgnัmnันก็รู้ว่าnmีวาร์มา แอบดูพากมันอาบน้ำหรอคุ”

จันหยุดดินเมื่อเห็นว่าเป็นครอที่เข้ามาคุ้มตัวจันออกไป นึกเริน กับความคิดติงตึงของตัวเองเมื่อครู่

“หมิวจะมาหาต้อยนะลี ก็เมรู้ว่าห้องนั้นมัน...” จันก้มหน้า อายเป็นที่สุด

“มาหาผอมทำไม่” ต้อยทำท่าชึ้ง แต่ดวงตามีประกายยิบๆ ด้วยความขบขัน

“ก็จะมาหาต้อยให้ช่วยไปทำเปลลงผักให้หน่อย คนอื่นเขามีพวกรู้ชายช่วย หมิวไม่มี รู้สึก...น้อยหน้าเข้า ก็รู้ว่าอาจารย์ห้ามไปห้องชายเลย แอบไปเจียงฯ คิดว่าจะให้เข้าช่วยไปตามต้อยให้ ไม่รู้ว่าตรงนั้นเป็นห้องอาบน้ำ”

“นี่ถ้าหามิวเกิดร้องเสียงดังขึ้นมา พวgnัmnันต้องอายหมิวแน่”

“ในจะอย่างนั้น” จันเสียงดังใส่หอย นึกถึงภาพเมื่อครู่ ทำให้
นึกถึงกลอนเรื่องขุนช้างทุ่มแผน ตอนพระไวยวรรณ ลักษณะงวนทองออก
จากห้องนอน แล้วขุนช้างตามหนานางวันทอง เดินออกมายากห้องนอน
บรรดาข้าราชการคงจะลึกลับ

ขุนช้างเห็นข้าไม่มาใกล้ ขัดใจลูกชิ้นทั้งแก้ผ้า
แหงนถ่อเบื้องปังยืนจังก้า ถ่างเท้าก้าวมาไม่รู้ตัว

และเมื่อขุนช้างรู้ตัวว่าอยู่ในสภาพใดจึงทำท่าทาง

สองมือปิดขาเหมือนห่าเบรด ใครมาเก็บเอ่อ้ายไปไหน
ให้มีกดสูญข้าให้ ยกจันไปเอօ้ห้าให้

“ Nemwanachii จะต้องเป็นฝ่ายตาย ไม่รู้จะผันร้ายไปคลอดชีวิต
หรือเปล่า นี่ถ้าเมื่อกี้พากนั้นหันมาเห็นเข้า Nemwanachii ไม่เรียนแล้ว
ฝึกหัดครู Nemwanachii กะกลับบ้าน ไม่ทำแปลงผัก ต้องไม่ต้องมาช่วยทำ
ปลอยให้มันสอบตกไปเลย” จันแกล้งตะโกนประชดเสียงดัง ก็ตอนนี้
อยู่ไกลจากหนองพักชายแล้ว จะเสียงดังอย่างไรก็ได้

“ ผมก็ต้องช่วยอยู่แล้ว กำลังคิดว่าอย่าน้ำแต่งตัวเสร็จ จะไปช่วย
 Nemwanachii ทำแปลงผักไปล่ะ ” ต้อยรับพูดเอօ้ใจ

“ จริงนะ Nemwanachii คำนั้นสัญญา ”

“ จริงครับผม ในจะปล่อยให้ Nemwanachii และน้อยหน้าครัวได้
หายงอนหรือยัง ”

จันก็เลียนหายในหอย และมารู้ที่หลังว่าจริงๆ แล้วพากนักเรียนชาย
ตอนแรกก็เตรียมผ้าขาวม้ามาให้ขานน้ำในห้องน้ำรวมกันทุกคน แต่รุ่นพี่เข้า
มาอีมไปใช้ที่นี่ป่วยฝึกสอนกันหมด ทุกคนก็เลยไม่มีผ้าสำหรับใส่อาบน้ำ

ทำไปทำมา ก็เลิกอยากกันไปเอง ถ้าใครได้การเงงหรือใส่ผ้าขาวม้ามา
อาบน้ำ ก็จะกล้ายเป็นแกะดำเนิน

บางวันพากผู้ชายเกิดครึ่มใจลงไปแหนกว่าอยู่ในถังน้ำกันอย่าง
สนุกสนาน คนที่มาอาบน้ำหลังกิจกรรมต้องกล้ากลืนอาบน้ำที่เพื่อนลงไปอาบแล้ว
ปี 2509 น้ำประปาหมายกาก ยังต้องสูบน้ำจากแม่น้ำเจ้าพระยามาใช้

ชีวิตของชาวหนองพักชายนั้น กิจกรรมตอนเข้าก็คือการออก-
กำลังกาย ที่อาศัยยิงปืนดัดเดียวได้นกสองตัว คือการดายหน้าบิเรณ
รอบหนองพักและปลูกข้าวโพดไปด้วย เรื่องนี้ยุ่งเพื่อนคนหนึ่งพูดกับฉันว่า

“พวกเราเนี่ยอยู่ตามบ้าน ปลูกข้าวโพด วนน้ำพรุนดินทุกเช้า
หวังจะได้กินข้าวโพดบ้าง แล้วไง...อาจารย์บอกว่า ต้องเอาไปขาย เพื่อ
เข้าเงินมาบำรุงหนองพัก เพียง...เจ้าประคุณเขย ขอให้ข้าวโพดมันมี
อันเป็นไปที่เถอะ”

จากนั้นไม่นาน เห็นอนกับคำพูดของยุ่งศักดิ์พิธธาร์ ข้าวโพด
ถูกเม็ดดีและเปลือกผัก วันละเล็กน้อย จนในที่สุดเก็บไม่เหลือข้าวโพด
ไว้ขาย งานนี้อาจารย์ประจำหนองพักถึงกับประชุமด่วน หาตัวกรุ่นคนเป็น
ตัวการ คาดโทษไว้ว่า จับได้ถูกใจออก อนาคตตับบูบ ไม่ได้เป็นครูแน่

แต่ต้องมากระซิบกับฉัน ว่าเขารู้ว่าเม็ดดีที่แอบขโมยข้าวโพด
นั้นเป็นใคร

“คืนนั้นที่ยุ่งมันพูดแข่งข้าวโพดไว้ ใจจุ่มกับใจลอดก็ออกไป
นอกหนอง บอกว่าลืมของไว้ที่แปลงข้าวโพด ตกดึกได้กลับข้าวโพดต้มลอย
มาจากในห้องน้ำ พากมันหัวเราะกันดังลั้น บอกว่าเป็นผลผลอยได้มาจาก
แรงแข่งของไอยุ่ง”

“แล้วต้อยไปร่วมขบวนการกับเขาหรือเปล่า” ฉันถาม

“ไม่หรอ” ต้องรับคำนักແນ่น ขันยิ้มด้วยความโลงใจที่เข้าเรื่อง
คำเตือนของขัน

“คือว่า คืนนั้นผมมัวแต่ทำงานให้หนมิว เรียนแบบไปล่ะ ผมกลัว
ไม่ได้เป็นครู ไม่ทำหรอ ก็เรื่องผิดระเบียบ”

พ่อตัวดีรับปากเสียดบดี แต่พอหลายวันต่อมา ต้องกีไปเอา
ข้าวไฟดัดมามากที่ไหนไม่รู้มาฝากขันและเพื่อนๆ พวกราดใหญ่ก็ว่าต้องกลับบ
้านแล้วเข้าข้าวไฟดัดมาจากบ้าน แต่ขันนึกถึงธรรมใจพิกัด ก็เลยจ้องหน้า
เขาย่างจับผิด ในที่สุดต้องกียอมความอุกมากว่า

“บอกกีได้ นี่เป็นข้าวไฟดัดรุ่นสุดท้าย เก็บแย้ม มีอาจารย์ไปสอน
จันอยู่ในป่าข้างไฟดัด ต้องวิงหนนีกันอุดอุด ตอนถือกลับมาหอพักเจ้ออาจารย์
ด้วย แต่ไอ้ยัยมันหัวไว บอกว่าฝากป้าปึ้งซื้อ ให้ต้มให้ด้วย ป้าปึ้งรับรอง
แล้วว่าจะช่วยบอกตามนี้ ไม่อย่างนั้นพวกราดจะเลิกอุดหนุนชนบ้านป้าปึ้งกัน
หนมิวไม่ต้องกลัวหรอ กข้าวไฟดัดมันกีคือข้าวไฟดัด จะไปรู้ได้ยังไงว่าข้าวไฟด
ดของใคร”

ขันอดไม่ให้ต้องไม่ได้ ที่เขาอนาคตตัวเองมาเสียงกับข้าวไฟด
ดแค่ไม่กีฝัก

งานศักดิ์ไฟดัด

BULAN DURIT BOLI

จากนั้นไม่นาน ต้องกีนาเรื่องเสียงที่เก็บจะทำให้ตัวเองไม่ได
เป็นครูอีก โรงเรียนในสมัยนั้นเรียนกันปีละ 3 เทอม เมื่อเข้าเทอมสอง
นักเรียนชายที่อยู่หอพักก็มีความสนใจสนิทสนมกันมากขึ้น ต้องไม่ค่อยไม่มีเวลา
มาคุยกันฉันปอยนัก แต่เรา กีเจอกันในห้องเรียนเสมอ ห้องนักเรียนฝึกหัดครู
ของพวกรากดูราบรื่นดี จนกระหั้นด้วยเสียงหัวเราะ

เข้าวันจันทร์วันหนึ่งตอนใกล้ปีเทอม เมื่อฉันไปโรงเรียน ก็มี
เสียงใจจันกันว่าเมื่อวันเสาร์อาทิตย์เกิดเรื่องใหญ่ ต้องตกเป็นจำเลยของ

อาจารย์ จันไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น จึงไปดักพบรั้วยตอนเข้าก่อนเข้าเรียน ตัวอยู่หน้าตาอิดโรย ท่าทางเหมือนไม่ได้นอนมาทั้งคืนแล้วให้ฟังว่า

“ลอด กับเด่น และยุ้ย ร่วมมือกันหารายได้พิเศษ ก็เลยตั้งวงไฟปีก แล้วแต่ใจจะสนใจเล่น อาจารย์ดูแลหอพักไม่อยู่ ทางสะดวก ไอ้ลอดเป็นเจ้ามือ ไม่เคยเสียมีแต่ได้ ยุ้ยบอกว่าเป็นความสามารถ เขพะดัว” จันอ้าปากจะถาม ตัวอยู่ก็ยังมือห้ามไว้ แล้วเล่าต่อ

“ไอ้ลอดเป็นเจ้า (มือ) ยุ้ยกับเด่นเป็นหน้าม้า แผนการของเราก็คือ “ไอ้ลอดจะทำไฟให้ยุ้ยกับเด่นปีกอยู่เรื่อยๆ เจ้าเสียก็ไม่เป็นไร แต่หน้าม้า มีแต่ได้ พอกเลิกก็แบ่งเงินที่ได้ซื้อของกินกัน บางทีก็แบ่งขนมให้ขาดไฟที่เสียบอยู่ ผูกใจไว้ จะได้เล่นกับวงเรา ที่หอพักมีวันละ 5-6 วง”

“แล้วมันมาเกี่ยวกับตัวอย่างได้ยังไง” จันถาม “หรือว่าเพื่อนจับได้ว่าโง่เข้า”

“เพื่อนจับไม่ได้แน่นอน ไอ้ลอดมันเรียนไฟ มันบอกว่าถ้ามีให้เลือก มันก็อยากระเรียนเอกไฮโล ไฟเพีก แต่วันເອົ້າມีเวลาวันนี้อาจารย์มา แอบจับวงไฟ แล้วเห็นผมยืนอยู่หน้าห้องที่ตั้งวง”

“อ้าว...ตัวอยู่ในห้องน้ำห้อง ไม่ได้เล่นกับพวกนั้นลักหน่อย แล้วอาจารย์มาเอาผิดกับตัวอย่างได้ยังไง” จันซักจง

“ก็ตอนที่อาจารย์เดินมา ผมเป็นคนดูต้นทาง ผมก็เลยตะไน อ่านหนังสือเสียงดังเพื่อเตือนไอ้พวกริมอยู่ข้างในให้รู้ด้วยตามที่ตกลงกันไว้ พอกอาจารย์เข้าไปตรวจในห้องก็เลยไม่เจอะวงไฟ แต่อาจารย์ไม่เชื่อ เขายังตั้ยว่าทำไม่ผิดต้องมายืนอ่านหนังสืออยู่หน้าห้อง แผลมพอกอาจารย์เดินมากก็ยังตะไนอ่านเสียงดังอีก ผมก็เลยเตียงไปข้างๆ คุ่า” ตัวอยู่พุดเสียงอ่อน

“ผมว่าอาจารย์ก็คงไม่ค่อยเชื่อเท่าไหร่หรอก แต่ไม่มีหลักฐาน เอาผิดพวกเรารได้ ก็เลยรอตัวไป แต่ผมສิชวย ถูกซักอยู่ตั้งหลายชั่วโมง”

จันได้แต่ถอนใจ เกือบไปอีกแล้วต้อย...เกือบจะไม่ได้เป็นครู อีกแล้ว

วีรกรรมต่อมากของต้อยเกิดขึ้นอีกครั้งในภาคเรียนที่ 3 โดยกลุ่มเพื่อนรี้ของเขากำลังเช่นเคย

เด่น...เพื่อนสนิทในกลุ่มของต้อย เป็นหนุ่มหล่อ ตัวเล็ก พ่อเป็นตำรวจ บ้านอยู่ข้างโรงเรียนใกล้กับบ้านของจัน เด่นเคยอยากรีบเป็นนักเรียนนายร้อย แต่ไม่มีลิขีสอ เพราะรอบอกไม่ถึงจังต้องเรียนครู

วันหนึ่งเด่นก็มาบอกกับจันว่า

“ยังนิว ต้อยมันไม่กล้าไปแกล-dem ตลาดบ้านเรา มันกลัวนักแข่งประจำหมู่บ้าน มันบอกว่าถูกหรือได้ บางทีถูกแกลงอยู่บ่อยๆ เราจะสอนวิชาลูกผู้ชายให้ นิวช่วยสนับสนุนด้วยว่าเป็นผู้ชายต้องหัดกล้า”

จันไม่ได้ว้าอะไร แต่ก็ไม่ได้สนับสนุน แต่เด่นเขาจริงเขาจังมาก ฝึกซ้อมให้ต้อยต่อ Mayer โดยบอกว่าเพื่อจะได้ไว้ป้องกันตัว และยังให้ต้อยไปชกในงานศรีจันท์สานมวยชั่วคราวริมแม่น้ำเจ้าพระยาด้วย งานนี้ต้อยได้รับสมญาว่า “นักมวยไช่เป็ด” เรื่องนี้เด่นเล่าให้ฟังว่า

“ตอนฝึกซ้อมให้ต้อย ผ้มให้ยุยไปชื้อไข่ไก่มาบำรุงร่างกาย ปรากฏว่าไม่มีไข่ไก่ มันเลยซื้อไข่เป็ดมาแทน”

“แล้วไง” หนีวัดกัน

“เมื่อคืนได้ซักครั้งแรกกับนักเรียนการช่างชาย มันชื่อทวนกีเพื่อน ผ้มอีกนั่นแหละ พี่เลี้ยง ไอ้ทวนบอกผ้มว่า เสีย ให้เพื่อนมึงต้อยเบาๆ มือหน่อย รู้หรือเปล่าพ่อต้อยชื่อชัก ไม่ทำให้เพื่อนผิดหวัง จนไม่ซากบนเวทีพากย์ว่า มันไกรอแคนกันมาตั้งแต่ชาติปางไหน พ่อรอดังจีนต้อย มันวิงไล์ต้อยอุดลุดเลย ทวนไม่ทันได้ตั้งตัว แพ้นอกยกแรก ยุบันกว่า เป็นพระไไ่เป็ดที่มันหาชื่อมาันนั่งเอง” เด่นบอกด้วยความภากภูมิใจ

จากนั้นฝ่านไปอีกไม่นาน คืนหนึ่งมีหนังกลางแปลงมาฉายที่วัดข้างโรงเรียนไกลับบ้านขัน จันกับน้องๆ จึงพา กันไปดูหนัง พร้อมกับมองหาตัวอยู่ด้วย

“พี่หิววิ พี่ต้องมาแล้ว มา กับพี่เดิน พี่ยัย” น้องสาวของขันชี้ให้ดูกลุ่มน้ำม่า ที่เดินกันมาแท่ใกล้

จันหันไปมอง ตัวอย่างมือทักษะ แต่ทำทำแปลงๆ แล้วขัน ก็สังเกตเห็นว่าที่ยืนอยู่ไกลับ แฉวนั้น เป็นนักเลงสะพานดำศัตรุคู่ริบของพวกตัวอยู่นั่นเอง

ตัวอย่างทำทำให้จันกลับบ้านไปก่อน จันก็เลยพาัน้องๆ กลับบ้าน จนตอนเข้าไปโรงเรียนก็เจอตัวอย่างยืนยิ่ม Patel แล้วเล่าให้ฟังว่า

“เมื่อคืนเด่นมันวางแผนให้ผมตีหัวไอ้เบัง มันให้ไอ้ยัยค่อยคุ่มเชิง ส่วนตัวมันเป็นคนดิ่งนำทางหนีดอนที่ผมตีหัวไอ้เบังแล้ว ผมก็ไปหาไม้หน้าสามแฉวนันมาได้อันหนึ่ง ยาวศอกกว่าๆ ผมต้องการล้างแค้นที่เบังชอบตีหัวไอ้ชัมเมื่อเดือนก่อน หมาอื้ยาชาจ่าตัวอย่างเลยนะ มันเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นล่ะ” จันถามต่ออย่างอดทน

“เราสามคนเดินไปประชิดตัวข้างหลังไอ้เบัง เด่นเป็นคนให้สัญญาณ ผมเตรียมเงื่อนไม้เต้มที่ แต่ไอ้เบังดันหันมาพอดี”

“ตายล่ะ...” จันอุทานออกมานะ

“ไม่ตาย ผมรีบเอามือที่ถือไม้ลัง ขอบไว้ข้างหลัง พอนั่งเริ่มขาย ไอ้เด่นให้สัญญาณอีกครั้ง คราวนี้ผมเงื่อนไม้สุดแรงเกิด เลี้ยงดังเผา”

“หัวแตกแบบเลยหรือ” จันถาม ซักดื่นเด่น

“เปล่า ไม่มันมุ เขาไอ้เบงไม่คุ้ยผมเลยใส่ตีนหมาย ไม่รอใครแล้ว หนีไปบ้านไอ้เด่น มีไอ้ยัยวิ่งตาม ส่วนไอ้เด่นคนนำทาง วิ่งตามเป็นคนสุดท้าย”

“แล้วเบ็งลະ” ฉันถาม ฉันรู้จักกับเบ็งเพราะแม่ของเรามาเป็นเพื่อนกัน

“มันก็วิ่งตามมาบ้านนี่สิ แต่น่าพากเราไม่เจอก เพราะพากเรากระโดดข้ามรั้วเข้าไปในบ้านของไอ้เด่น ขนาดว่ารั้วบ้านมันสูงทั่วหัวตัวยความตกลง เราสามคนเลยกลายเป็นนักกระโดดสูง วีดเดียว ข้ามสถาบัน ผอมว่าให้ผอมโดยอึ้ง ชาตินี้ก็ทำไม่ได้แล้วล่ะ” ต้อยพูดปนหน้าเรา

ฉันจำไม่ออก ได้แต่ปลงอนิจัง ถ้าม่าว่า

“แล้วรอดกันมาได้ยังไง”

“เราสามคนเข้ามุ้งที่กำลังไว้แล้ว นอน เงียบ เหงื่อทั่วตัว ได้ยินไอ้เบ้งบ่นว่ามันหายไปไหนนะ คงไม่คิดว่าเป็นฝีมือของไอ้เด่น เพราะคนบ้านเดียวกัน ไอ้เด่นมันโกรธ หาว่าผอมเป็นคนทำให้เกิดยุทธการ “ไม่ผู้”

ฉันรู้ว่าพากผู้ชายมักจะหนีไม่พ้นกับการสร้างวีรกรรมประหลาดฯ แบบนี้ แต่ก็อดห่วงไม่ได้ เลยเดือนไปว่า

“ต้อย..เลิกเล่นสนุกๆ ได้แล้ว อีกปีเดียวก็จะจบแล้ว หมิวห่วงอย่างให้เพื่อนทุกคน เรียนจบโดยไม่มีปัญหา”

ไม่รู้ว่าในใจเขาคิดอย่างไร แต่ต้อยก็รับคำนักแน่นอีกเช่นเคย “ครับ ผอมสัญญา ตอนนี้จะมุ่งมั่นอ่านหนังสือสอบแล้ว”

แต่แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นอีก ผ่านมาอีกเป็นเดือน เข้าวันหนึ่งหลังจากทำกิจกรรมในตอนเข้าเสร็จแล้ว พากผู้ชายกำลังเตรียมตัวอาบน้ำ ก็มีเสียงเพื่อนคนหนึ่งตะโกนออกมา

“เขย ขออนุญาต” ต้อยหันไปมอง บริเวณตู้เก็บเสื้อผ้ามีเพื่อนๆ กำลังมุ่งดูอะไรสักอย่าง ส่งเสียงดังมาก ต้อยก็เกิดความสนใจอย่างเข้าไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“ดูจะไร่นะ” ต้อຍถាមເພື່ອນທີ່ກໍາລັງໄປຢືນແຢ່ງກັນ ຍຸ້ມທັນນາມອນບອກວ່າ

“ຫນັງສືອປົກຂາວ”

“ອະໄຣນະ” ຕ້ອຍถາມ ໄນຮູ້ຈັກຫນັງສືອຂຶ້ນນີ້ຈິງ ງາ

“ຫນັງສືອປຸກໃຈເສືອປານະ ຮູ້ຈັກຫີ່ອເປົ່າ ເລີນນີ້ສາຍ ຖູປັດເຈັນ ມາກ” ເຕັ້ນເສຣີມຂຶ້ນນາມ ຄວາມອຍກຽຸ້ ດາມປະສາວຍຊຸ່ນ ຕ້ອຍໄມ່ໂຮ້ອ້າວ ເຂົ້າໄປແຢ່ງກັນເຂາວ ອາສີຍຕົວໃໝ່ຢູ່ກ່າວແລະວ່ອງໄວ ໃນທີ່ສຸດຫນັງສືອເລີນນີ້ກີດກມາອູ້ນີ້ໃນມືອດ້ອຍ

“ອື່ອອື່ອ ມີອ່າງນີ້ດ້ວຍຫີ່ອວະ” ຕ້ອຍພລິກາ ເຂົ້າໄປຢູ່ ສັກສິບນາທີ່ກິ່ງວາງລົງ ໄນມີຄົຣສົນໃຈອ່ານອື່ອ ຕ້ອຍກີ່ເລີຍດີອືດິມີອມາ ດາມຫາເຈົ້າອົງຫນັງສືອ ກີ່ໄນມີຄົຣຕອບຄໍາດາມນີ້ໄດ້ ຈຶ່ງທີ່ທີ່ຄັ້ງຂະໜາດຫອພັກແລະມີໄດ້ສັນໄຈອື່ອເລີຍ ຈຳເວລາຝ່ານໄປສອງວັນ

“ໄຂ້ຕ້ອຍ” ຍຸ້ມເດີນເຂົ້າມາເຮີຍກ ຂະນະຕ້ອຍກໍາລັງອ່ານຫນັງສືອ ເຕັ້ນຮົມສອບອູ້

“ອາຈາຍຍື້ອົງເປົ້າມີໄປມາຕາມມີນີ້ໄປພບທີ່ຫັ້ນປົກຄອງ”

“ເຮີຍກູ່ໄປພນທຳໄມ່ວະ” ຕ້ອຍຄາມອ່າງງາ ກ່ອນຈະປິດຫນັງສືອ ເຮີຍທີ່ອ່ານອູ້ແລ້ວລົງໄປໜາອາຈາຍ ສ່ວນກັບຈັນທີ່ເດີນມາພອດີ

“ຕ້ອຍ ເຫັນເຂົ້າວ່າອາຈາຍຍື້ອົງເປົ້າມີໄປພບແຮງວ່ອ” ຂັນຄາມ

“ກ່ຽບຄັບຜົມ ເຈົ້ານາຍ” ຕ້ອຍບອກດ້ວຍນຳເສີຍຫົວເຮົາ ເພວະ ໄນເຄີດວ່າຈະມີເຮືອງອະໄຣໃໝ່ໂດຍ

“ທຳອະໄຣຜົດຫີ່ອເປົ່າ” ຂັນຍັງໄມ່ນາຍສົງສັຍ ຜ້າຍປົກຄອງເຮີຍແທ່ເຂົ້າ ຈະຕ້ອງມີເຮືອງອະໄຣແນ່ງ

“ຜົມວ່າ ຜົມໄມ່ມີອະໄຣທີ່ຈະໃຫ້ຝ່າຍປົກຄອງຕັ້ງຂ້ອນນະ” ຕ້ອຍຍັງນອກອ່າງທອງໄມ້ຮູ້ຮອນ

“เดียวจะรีบกลับมาทำรายงาน”

ต้อย hairy ไปนานที่เดียว คร่า กู้ว่าอาจารย์ธีรพงษ์เป็นคนเข้มงวดมาก ทุกคนเริ่มกระวนกระวายใจ

สองชั่วโมงผ่านไป ต้อยจึงเดินเข้ามาในห้อง ขออนุญาตอาจารย์ที่กำลังสอนเข้ามา นั่งบนเก้าอี้ที่วางอยู่หลังห้อง ทุกคนในห้องเริ่มเรียนไม่รู้เรื่อง สีหน้าท่าทางของต้อยผิดไปจากเดิม เข้าเปิดหนังสือเรียนแต่ท่าทางใจถอยพิกัด

จนกระทั่งหมดคาบเรียน ทุกคนจึงรีบลุกไปตามต้อย

“ต้อย อาจารย์ธีรพงษ์ เรียกไปพบด้ังสองชั่วโมง มีเรื่องอะไร”
ทุกคนรอคำตอบจากต้อย เสียงเบาๆ ออกมาจากปากต้อย แต่ทำให้ทุกคนที่ได้ยิน รับรู้เหมือนกับเสียงที่ดังที่สุดในโลก

“เราถูกดังข้อหาว่ามีหนังสือلامกอยู่ในครอบครอง และจะเอาหนังสือที่ว่านี้เป็นเครื่องมือในการกระทำชำเรา”

“เยี้ย ตั้งข้อหาแบบนี้ได้ยังไง” ยุ้ยขึ้นโน้น

“ของครกไม่รู้ เก็บได้ที่ได้ต้นไม้ข้างนอก ก็เอามาอ่านเล่นสนุกๆ กัน กด้ายเป็นความผิดของไ้อีต้อยหรือไง” ยุ้ยกล่าวต่อ ต้อยหันมามองหน้ายุ้ยนิดเดียว พูดต่อ

“ของครกไม่สำคัญ แต่มันขายตรงที่กูถือเป็นคนสุดท้าย และอาจารย์เห็นจากยุ้ยทั้งมันลงในถังขยะ สำคัญที่สุดอาจารย์บอกว่าความผิดนี้ “ไม่ออกสถานเดียว”

“ไม่ออก” ทุกคนทวนคำที่ได้ยินด้วยเสียงอันดัง ต้อยเงยใบมือให้เพื่อนให้ออกไปจากการรุมล้อม นั่งก้มหน้าสองมือกุมศีรษะ วางข้อศอกบนโต๊ะ นิ่งไม่พูดอะไร จุ่มที่ยืนฟังอย่างเงียบๆ พูดขึ้นมา

“กูว่าไปกินข้าวกันก่อนดีกว่า...ไ้อีต้อย กูกับเพื่อนไม่มีวันปล่อย

ให้เขางลงไทยมีถึงขนาดนั้นหรือ “ไม่มีใครผิดลักษณะอย อย่างเก่งพากผู้ชาย ก็ต้องใจไจ่อกทุกคน ก็ครอบครองหนังสือเล่มนั้นคงจะเล็กหละน้อย ใจล่ะ” จุ่มพุดติดคลอก เพื่อให้สถานการณ์ดีขึ้น พลางตอบให้แลเป็นเชิงปลอบ

“ไปกินกันก่อนเถอะ ขอถูกอยู่คนเดียวลักษพัก”

พากเพื่อนๆ พากันเดินออกจากห้องไป จันเดินมาเยือนใกล้ๆ เข้า แต่ต้องบอกว่า

“หมิวไปกินข้าวเทอะ อยู่กับผมสองคนในห้อง เดียวจะหาว่า ผมกำลังคิด กระทำชำเรา” ตัวอยพุดขึ้น น้ำเสียงเริงประชดตัวเอง

“ช่างมัน” จันบอกอย่างปิงๆ แล้วนั่งลงข้างตัวอย ไม่เข้าใจว่า เป็นเพราะไซเคราะห์ หรือต้องทำตัวเอง เข้าถึงได้เข้าตัวเข้าไปปกอยู่ใน สถานการณ์ที่มีปัญหากับอาจารย์อยู่รึเปล่า

“เล่าให้ฟังหน่อยว่าอาจารย์เขาว่ายังไง” จันเอื้อมมือมาแตะที่ แขนของเขางเบาๆ

ตัวอยเงยหน้า แวดาเต็มตื้น เป็นแวดาของคนที่เข้าใจกัน แล้วเหตุการณ์ในห้องปักครอง ก็พรังพูดออกมากจากปากของตัวอย

“อาจารย์กล่าวหาผมว่า ผมมีหนังสือปักขาวอยู่ในปักครอง จะใช้นั่งสือนี้เป็นเครื่องมือในการกระทำชำเรา หมิวคิดว่าผมรับข้อหนานี้ ได้ใหม่ ผมรับไม่ได้ ผมได้ซื้อเจงไปทุกอย่างว่า ผมเพียงอยากรู้ ได้ไปแบ่ง จากเพื่อนๆ มาดู และสุดท้ายได้นั่งสือมาอยู่ที่มือผมเท่านั้น ผมไม่มีความ คิดถึงขนาดที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำ... ดังที่ว่ามาเลย”

ตัวอยเล่าด้วยน้ำเสียงเบาๆ แล้วมองจัน

“อาจารย์จะตัดสินเย็นวันนี้ว่าจะจัดการกับผมยังไง ผมไม่รู้มัน จะออกหัวหรือก้อย ผมหมดอลาญด้วยอย่างกับข้อหาต่างๆ และระเบียน วินัยของโรงเรียนที่อาจารย์ฝ่ายปักครองจ้างแล้วอ้างอีกว่า ผิดอย่างในนั้น

ผิดอย่างนี้ نمิว ผู้เริ่มต้นหัง อนาคตการเป็นครูของผู้มีบัณฑุกที่ ผิดถึงพ่อแม่ที่อุตสาหส่งเสียให้เรียน เพื่ออยากรู้สึกของตัวเองได้เป็นครูตามพี่ชาย”

ต้อยเงยบไปอีก จันเข้มมือมาทุนมือเข้าไว้ มือของเขายืนเฉียง “เย็นนี้ Nemija จะรอเป็นเพื่อน”

เย็นวันนั้น ทุกคน เพื่อนร่วมห้องของต้อย นั่งบ้าง ยืนบ้างอยู่ ได้ต้นไม้ หน้าห้องฝ่ายปักครอง ทุกคนรอต้อย ไม่นานต้อยก็อกมาจาก ห้องฝ่ายปักครอง ในหน้าของเขาเขย่ามาก

“อาจารย์เขาให้ผมเลือกเอกสารหัวงจะถูกพักรการเรียน ฯ เกوم หรือจะถูกเปลี่ยน ๖ ที่ที่น้ำห้องประชุมวันศุกร์” ต้อยทำท่าจะยิ้ม แต่ดู เหยเกเหลือเกิน

ถ้าห้องถูกตีในห้องประชุมวันศุกร์ ก็หมายความว่าเขาก็ต้องถูก ตีต่อนานนักเรียนฝึกหัดครุฑั้งโรงเรียน จุ่มพูดชื่นก่อนเป็นคนแรก

“พวกเราไปพบฝ่ายปักครอง ขอลดหย่อนให้ แค่ตีในห้อง หรือ ไม่ก็ตีต่อน้ำเพื่อนในหอพัก ตรงสถานที่เกิดเหตุ” เพื่อนส่งเสียงสนับสนุน ต้อยมองรุ่มอย่างดีนั่นใจ ก่อนจะตอบใบสั่งที่ไม่มีใครคาดถึง

“ตีที่ไหนก็ไม่ให้ตีห้องนั้น ถูกไม่ผิด อย่างมากก็ถูกอกไปเลย ไม่ต้องรองต้องเรียนมันแล้ว ดูเช่าว่าถ้าชาตินี้ไม่ได้เป็นครูมันจะตายใน แล้วต้อยก็เดินลิ่วๆ กลับหอพักไป

แม้แต่จันเขาก็ยังไม่ยอมมองหน้า จันรู้ว่าเขาก็กำลังหงุดหงิด ในความคิดของจัน ความผิดครั้งนี้ของต้อยจะว่าผิดก็อาจจะผิด แต่จะว่า ไม่ผิดเลยก็ได้ ที่แน่ๆ ก็คือเขากลับไทยเกินกว่าเหตุ

ตั้งแต่วันที่เขากลับตัวสิ้นเย็นนั้น ต้อยก็หายหน้าไปเลย เขายังจะกลับไปอยู่บ้าน และไม่ติดต่อกันเลย จนกระทั่งถึงวันประชุมใหญ่ใน

วันศุกร์ ทุกคนก็ได้เจอน้ำต้อยอีกครั้ง

“เอ้ย...เป็นไปบ้างจะ...ต้อย นายน้ำไปเลย” จุ่มทักขี้นเป็นคนแรก

จันได้แต่ยืนมองเขาอยู่เงียบๆ ต้อยยืนให้จัน แต่ยังไม่ยอมบอกว่าเขาตัดสินใจอย่างไร

จนกระทั่งถึงเวลาประชุม อาจารย์ฝ่ายปกครองขึ้นไปพูดบนเวที สรุปความผิดของต้อຍอย่างที่เขาเล่าให้จันฟัง จากนั้นก็เรียกชื่อต้อຍให้ขึ้นไปบนเวที ทั้งห้องประชุมเงียบกริบ พวกร้าได้แต่นั่งมองหน้ากัน

โดยเฉพาะจัน กลัวเหลือเกินว่าต้อຍจะทำในสิ่งที่เข้าพูดเอาไว้ แต่แล้วก็ต้องโผล่อกาเนื้อเข้ายอมรับนั่นหลังให้อาจารย์ทำใหญ่ด้วยดี

เสียงไม้เรียวแห่งจากฟ้าดลงบนทางเดงตัวหนาของต้อຍ ทีละครั้ง พวกร้านั่งนิ่งจันแทบจะลิ่มหายใจ จนในที่สุดก็ครบหั้ง ๖ ครั้ง ต้อຍโถงคำนับอาจารย์ที่ดีเข้า ก่อนจะเดินกลับลงมานั่งที่เก้าอี้

หลังเลิกประชุมวันนั้น เพื่อนๆ เข้าไปรุ่มรามเข้า เห็นตามว่า เจ็บใหม่ ต้อຍสายหน้า ยังไม่ทันตอบ ยุ้ยก็ซิงตอบเสียก่อน

“เจ็บนะ...กูว่าไม่เท่าไหร่หรอก แต่ยานี่สิมากกว่า ไอ้ต้อຍ กล้ายเป็นคนบ้ากามไปเสียแล้ว” DUBIT POLL

จันมองหน้าเข้า ต้อຍยืนให้ด้วยรอยยิ้มแจ่มใสคุ้มเดิมจนจันประหลาดใจ เขายังคงอีกครั้ง แล้วก็ตอบประโยคที่พวกร้าต้องคาดไม่ถึงกันอีกครั้ง

“กูไม่เจ็บ แล้วก็ไม่อายด้วย กูตัดสินใจแล้ว กูอยากเป็นครู ต่อไปข้างหน้ากูต้องเจอกับอะไรอีกเยอะ เรื่องแคนน์กูต้องผ่านไปให้ได้ ถือเสียจ่าเป็นประสบการณ์ชั้นดี” ต้อຍหันมามองหน้าเพื่อนๆ ทุกคน แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น

“ผมจะจำวันนี้ไว้เป็นบทเรียน วันข้างหน้าเมื่อผมเป็นครู ผมขอสถาบันว่าจะไม่ใช้อารมณ์ตัดสินลูกศิษย์เด็ดขาด ผมจะใช้เหตุผล แล้วก็จะไม่เห็นว่าลูกศิษย์เป็นคนเลวเท่า หรือเป็นคัตตูร์ ผมจะเป็นครูที่ดี ให้ได้”

ฉันหลุดยิ่งออกมากอย่างกฎหมายใจในตัวเขา ถึงแม้ว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งที่หนักหนาสาหัสสำหรับตัวอย่างที่ทำให้เขาก็จะไม่ได้เป็นครูเสียแล้ว แต่ฉันคิดว่ามันคุ้มค่ามากเลยที่เดียว...

“ความทรงจำ” 4

• ส.นภินธร •

ความหลังที่ไม่ลืม

• ส.หมื่นธร •

สิ่งกริ่งเลิกเรียนดังขึ้นทั่วบริเวณโรงเรียน หลังจากนั้นไม่ถึงอีกใจ
หัวทั้งโรงเรียนก็กระหึ่มไปด้วยเสียงฝีเท้าที่วิงค์วนกันออกมากจาก
ห้องเรียน เป็นภาพและเสียงที่เห็นและได้ยินจนคุ้นหูคุ้นทุกวัน

ฉันเดินไปบ่ายดื่นที่ประชุมโรงเรียนซึ่งฉันเดินเข้าเดินออกประชุม
นี้มาหลายลิบปี เด็กๆ หัวกระเปาจับกลุ่มกันออกมา บ้างก็เดินคุยกัน
บ้างก็เล่นกันแบ่งกันตามประสาเด็ก แต่เมื่อมาถึงจุดที่ฉันยืนอยู่ พวกรหไม่น
ทั้งหลายก็กล้ายร่างเป็นเทพบุตรตัวน้อย โค้งกายคำนับฉันอย่างเรียบร้อย
ทุกคน

ขณะยืนคุ้มเด็กๆ อยู่ได้พักใหญ่ งานกลุ่มเด็กๆ ที่เดินกลับบ้าน
เริ่มน้อยลง ฉันกำลังจะเดินกลับเข้าไปในอาคารเรียนเพื่อไปตรวจการบ้าน
นักเรียนต่อ แต่ระหว่างที่เดินไปตามทางเดินก็ได้อินเสียงผ้าะะดังมาจาก
สนามหญ้าข้างตึกเรียน เมื่อก้มมองลงไปก็เห็นนักเรียนมารยมปลาย
สองคนกำลังกอดรัดฟัดเหวี่ยง ปล่อยหมัดกันอย่างอุตสุด โดยมีเพื่อน
นักเรียนสี่ห้าคนคงอยู่ยืนเรียร์

พอมีคนหนึ่งเงยหน้าขึ้นมาเห็นจันเข้า ผู้คนเรียร์กิพากัน แทรกอีก ปล่อยให้นักมวยสมัครเล่นอนคลุกวงในกันต่อโดยไม่รู้ตัวว่า กำลังจะเข้าหาจัน

“นี่เรื่องของคน...หยุดได้แล้วนะ” จันส่งเสียงตะโกนดูไป

แต่ทั้งสองกี้ยงคงต่อยกันผัวะผะ จนเพื่อนคนหนึ่งที่วิ่งหนีไป ตั้งหลักตะโกนบอกมาว่า

“เอีย...อาเจารย์นา...” นั้นล่ะ...ทั้งคู่ถึงได้แยกจากกันราวกับมี แม่เหล็กดูดตัวออกจากไป จันถึงได้เห็นหน้าชัดๆ ว่าเป็นนักเรียนประจำชั้น ของจันเอง

“นายณัฐุ์ภิ นายอนุวัต ต่อยกันทำไม มาเนี่ยเลย...ทั้งสองคน”

จันตะโกนดู ก่อนจะเดินนำทั้งสองไปที่ห้องพักครู สารูปทั้งคู่ ดูไม่ได้ หน้าตาแดงกำ ปากบวมเจ้อ เสือ化ะมุก化解มอมไปด้วยฝุ่น รายเสื่อนหลุดออกมากจากขอบการเงง เมื่อเข้าไปในห้องพักครูชี้ง่าว่างเปล่า เพาะะเพื่อนๆ ครูกลับไปกันหมดแล้ว

“ในนบอกครูชิ...ว่าต่อยกันทำไม เอื่องคนอยู่กลุ่มเดียวกัน ไม่ใช่เหรอ”

จันถามเพาะะ จำได้ว่าเคยเห็นคุณนีเดินไปในนาใบด้วยกัน บอยๆ กันเพื่อนอีกสองสามคน ทั้งคู่หันไปสงบตากัน ก่อนจะก้มหน้างุด มองพื้น ไม่ยอมตอบคำถาม

“ว่าไงล่ะ...ครูถามไม่ได้ยินหรือไง”

“ตอนแรกก็ไม่ได้ตั้งใจจะต่อยกันหรอกครับ” นายอนุวัต เอ่ยตอบอย่างถอนมโนเสียง

“ก็แค่หยอดอกกันไปหยอดอกกันมา จนมันเริ่มเจ็บ ก็เลยต่อยกัน จริงๆ ครับ”

“ไม่เข้าท่าเลย แล้วต่อຍกันนี่มันไม่เจ็บหรือไง”

“เจ็บครับ” ทั้งสองตอบพร้อมกัน

“เจ็บแล้วต่อຍกันทำไม เป็นเพื่อนกันแท้ๆ เห็นไห่มครูเคยสอน
แล้วว่าคนเราไม่ควรใช้กำลัง ให้ใช้สมอง คิดดูสิ...นี่ขนาดต่อຍกันเล่นๆ
เห็นไห่ม ยังกล้ายเป็นเรื่องกันเป้ได้ แล้วนี่ถ้าครูเมห้ามจะต่อຍกันไปถึง
เมื่อไหร่”

ทั้งสองตอบไม่ได้ เขายังทำหน้าจ้อย จนอันนีกขำ แต่ก็ยังดีหน้า
รึมใส่ก่อนจะปล่อยตัวไป โดยคาดโทษช่วง

“อย่าให้ครูเห็นว่าเราสองคนมีเรื่องกันอีกแล้ว คราวหน้าครูจะ
ไม่ปล่อยไปเฉยๆ แบบนี้แล้วนะ”

ทั้งสองพยักหน้ารับอย่างจริงจัง ฉันยังไม่વายสำทับ

“เช่อนะ...นายอนุวัต ฉันไม่เคยสอนพ่อเรื่อมาก่อน ไม่เห็นว่า
เขากำลังจะเป็นคนชอบใช้กำลังเหมือนเรื่อยๆ...” ขณะที่ฉันยังป่นๆ นายอนุวัต
รึงยืนทำหน้าจ้ออยู่ เมื่อครู่กี้เพ่งมองอะไหล่บางอย่างบนใต้ทำงานของฉัน
อย่างสนใจ

เมื่อฉันเห็นว่าเขากำลังจ้องมองอะไหล่ ฉันก็หยุดป่นโดย
อัดในมิติ และถามเขาว่า

“เรื่องอะไหล่...นายอนุวัต”

ลูกศิษย์ไปที่รูปถ่ายเก่าแก่สักภาพที่ยังเป็นนักเรียนของฉัน
ซึ่งฉันวางแผนไว้บนใต้มาตั้งแต่เข้ามาเป็นครูที่นี่

“ทำไมหรอ...”

“แปลกดัง...คุณปู่ของผมก็เคยถ่ายรูปกับเครื่องบินลำนี้”

“อย่างนั้นหรอ...” ฉันถามขณะหันไปถ่ายรูปถ่ายรูปถ่ายรูป

ในภาพมีฉันและภรรยาล้อมรอบเพื่อนสนิท ยืนถ่ายอยู่กลางสนามซึ่ง

มีเครื่องบินรบลำใหญ่ดอยู่ข้างหลัง

“เออร์ไผ่ได้ยังไงว่ามันเป็นเครื่องบินลำเดียวกัน” จันถามอย่างไม่สนใจเท่าไหร่นัก คิดว่าเจ้านักเรียนหัวดีคงจะกำลังหักเหความสนใจเพื่อไม่ให้ถูกดูดต่อ

“ผมจำได้ก็นได้ครับ เนื่องกันเลย” เข้าชี้ให้ดูอาการของสนามบินนครสวรรค์

“นี่ถ่ายที่นี่คราวๆ ไม่ครับ ผมว่าคุณปูผู้พิมพ์ต้องเคยไปเยือนแล้วครั้งที่อาจารย์ยืนนี่แน่ๆ คุณปูผู้พิมพ์คนหนุ่มๆ เป็นนักกระโดดครั้งเดียวครับ...”

จันแทบไม่ได้ยินสิ่งที่ถูกคิชช์พูดประไยค์ต่อมา ความทรงจำอันยาวนานเกือบสิบปีผุดขึ้นมาอย่างแจ่มชัดในสมอง รวมกับเหตุการณ์เพิงเกิดขึ้นมาเมื่อไม่นานนี้เอง เหตุการณ์ที่ทำให้ตนรู้สึกอึดอัดคับข้องใจมาตลอดหลายสิบปี

จันต้องทนอยู่กับคำรามที่ค้างคากใจอย่างไม่มีวันจะหายค้อบได้ เพียงเพราะความขี้ลาดอย่างไม่เข้าท่าของตัวเอง มันก็เหมือนกับหลากร้ายรังในชีวิตของคนเราเมื่อต้องเจอกับสถานการณ์ที่ทำให้เราต้องดึงคำรามกับตัวเองว่า ทำในนั้...วันนั้นจันถึงไม่ทำแบบนั้น ไม่ทำแบบนี้

แต่ตอนนี้จันคิดว่าจันอาจจะได้คำตอบที่ค้างใจมาเกือบสิบปีแล้ว...ไม่ว่าปู่ของนายอนุวัตจะเป็น เขา คนนั้นหรือไม่ เขายังคงมีคำตอบให้กับจันแน่

ตอนนั้น เป็นปี พ.ศ. 2508 จันเพิ่งจะอายุ 16 เรียนจบชั้น มศ.3 จากอาเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ สอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อได้ที่โรงเรียนฝึกหัดครุภัณฑ์ รู้สึกดีใจมากที่สุด เพราะໄຟຟ້າอย่างเป็นครูมานานแล้ว จันเป็นผู้สอบเข้าเรียนได้คนหนึ่งในจำนวนนักเรียนหญิงของ

จังหวัดนครสวรรค์ ที่รับเข้าเรียนเพียง 30 คน

ในการเรียนที่โรงเรียนฝึกหัดครู เรียนหลักสูตร 2 ปี ได้รับสมัครคนนับพันราย การศึกษา (ป.กศ.) มีการเรียนวิชาการศึกษาหลักการสอนและวิชาสามัญทั่วไป ในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ วันเสาร์ทำกิจกรรมครึ่งวัน และหยุดเรียนวันอาทิตย์

วันเรียนปกติ พวงเราจะแต่งกายชุดเครื่องแบบ นักเรียนหญิงเป็นเดื้อเชือดแขนสั้นสีขาว กระโปรงทรงตรงสีดำ หรือสีน้ำเงิน นักเรียนชายเป็นเดื้อเชือดแขนสั้นสีขาว กางเกงขาสั้นสีดำ ในวันเสาร์ทำกิจกรรมจะแต่งกายด้วย “ชุดพิธี” นักเรียนชายผูกเนกไทสีเขียว กางเกงขายาวสีกากี นักเรียนหญิงคือเดื้อเชือดแขนยาวสีขาว ผูกโบลีสีเขียวที่คอเดื้อ

ในวันทำกิจกรรม อาจารย์จะเชิญวิทยากร มาบรรยายให้ความรู้พิเศษที่หอประชุม หรือทำกิจกรรมอื่นๆ จึงเป็นวันที่ผ่อนคลาย เสริมจากการร่วมกิจกรรมมีเวลาเหลือ พวงเรามักจะไปเที่ยวตลาดนัดข้างสำนักงานไปรษณีย์นครสวรรค์ ซึ่งมีร้านขายของหลาย งามฯ เช่น ผ้าห่ม หน้า กีบติดผนัง กำไลมือ ผ้าพันคอ ฯลฯ ดูละลานตาดีแท้ พวงเราเดินดูของกันด้วยความรื่นรมไม่ค่อยได้ซื้อ เพราะไม่ค่อยมีสดำงค์ ขอให้ได้ดูก็มีความสุขแล้ว

วันเสาร์หนึ่งของเดือนธันวาคม ฉันและเพื่อนได้รับมอบหมายให้ออกไปชุมงานนิทรรศการที่สนมบินนครสวรรค์ ซึ่งมีการจัดให้ความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับการบิน และดูเด่นของงาน คือ มีการติดร่ม “ดึงพสุธา”

วันนั้นฉันตื่นเช้าเป็นพิเศษ แต่งกายด้วยชุดพิธี เตรียมสมุดบันทึกไว้จดความรู้ต่างๆ เพื่อทำรายงานส่งตามที่อาจารย์สั่ง ฉันจำได้ว่าตื่นเด้นมากอยากจะดูการติดดึงพสุธา ซึ่งเป็นการแสดงที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิตฉันนัดเจอกับวีไสวะรณที่สีแยกหน้าค่ายจิรประวัติไกล้า สนมบิน โดยขึ้น

รามเมล์เขียนว่าที่ป้อมหนึ่ง นั่งไปถึงสี่แยกหน้าค่าย ค่ารถ 50 สตางค์ (การขึ้นรถเมล์ของนักเรียนฝึกหัดครุในสมัยก่อน มันซ่างกันเหมือนนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ที่นั่นรถไฟฟ้าในปัจจุบันเรียกวะ)

เมื่อถึงสถานีบิน จันกับวีໄລวรรณเดินเขมันทรรศการ ชมบอร์ดรูปภาพแสดงการได้คร่ำจากที่ต่างๆ นำมารัจสังค์ และมีการจัดแสดงอุปกรณ์การได้คร่ำให้ผู้ร่วมงานได้ชมด้วย เรายังคงได้ถ่ายรูปจากช่างภาพที่รับจ้างถ่ายรูปให้คนที่มาเที่ยวชมงานด้วย ซึ่งก็เป็นที่มาของรูปที่ตั้งอยู่บนเตี้ยของฉันนี้เอง

เนื่องจากมีคนมาเที่ยวชมงานแน่นขนาดมาก จันจึงหลงกับวีໄລวรรณ เดินหากันอยู่พักใหญ่ก็ไม่เจอกัน จันจึงเดินไปหลบคนอยู่ใต้ถุนตึกซึ่งคนค่อนข้างบางตา แล้วก็รู้สึกว่ามีสายตาคุ้นเคยนั่งจ้องมองมาที่จันและยิ้มให้

เป็นนายทหารคนหนึ่งแต่งเครื่องแบบเต็มยศ เมื่อเห็นจันมองตอบเขาเกิดเงาตามมา แล้วถามว่า

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ผมเห็นคุณหน้าซีดมาก” เขายังดูด้วยน้ำเสียงหนักแน่นสมกับเป็นชายชาติทหารที่เดียว

“เปล่าค่ะ พอดีคืนเยอรมัน เก็บเดินหลบคนมาพักตรงนี้นะคะ”

“วันนี้คุณเยือนนะครับ” เขายังรีบ แล้วถามว่า “คุณเคยดูการแสดงได้คร่ำมาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่เคยค่ะ ครั้งนี้เป็นครั้งแรก แต่แย่จังยังไม่ทันได้ดูเลยก็พลัดกับเพื่อนเสียแล้ว ไม่รู้ว่าเดินหลบหายไปไหน จันเดินตามหาเสียจนเหนื่อยเล็กน้อยอยู่ตรงนี้”

“โอ้...คนเยอรมานด้วยกันที่จะเจอกันยาก ให้ผมไปดูเป็นเพื่อนคุณก็ได้นะ อีกสักเดียวคงจะแสดงแล้วล่ะ”

ฉันได้แต่ยืนเฉย นึกในใจว่า เอ...พูดแบบนี้ จะมาจากขั้นมีจับ
แกรน์หรือเปล่านะ แต่คุณไปเข้ากับเข้าตาพอสมควร เป็นคนร่างสูงในญี่
ปุ่น เช่นเดียว ดาร์ก ทอลล์ แอนด์ชั่ม ที่เดียว แต่อาชญากรรมมากกว่า
ฉันเป็น 10 ปี เมื่อเข้าเห็นฉันยืนเงียบ เข้ากับพูดต่อไป

“รู้ไหมว่าปากการด้านเดียวก็สามารถทำให้คุณตายได้”

ฉันทำหน้างง ถาม “ เพราะอะไรคระ?”

เข้ากับเลียอธิบายให้ฟังว่า

“ถ้าปากการมาจากเครื่องบินบนห้องฟ้าลงมาถึงพื้นดิน
ถ้าตกใส่หัวคนจะเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ เพราะน้ำหนักของปากการที่
ตกลงมา จะเพิ่มเป็นหลายร้อยเท่า ยิ่งสูงยิ่งหนักมากเบร์ยนเหมือนกับ
คนตกตึก 3 ชั้นอาจไม่ตาย แต่ถ้าคนตกตึก 30 ชั้นนั้นตายแน่นอน”

ฉันพยายามหันกลับคำพูดของเข้า จากนั้นเข้ากับคุยต่อไปว่าตัวเอง
เป็นนายทหารจากหน่วย จังหวัดพบบุรี มาร่วมโดยครั้งในงานนี้
เป็นการได้ดิ่งพู่กันด้วย วันนี้ไม่ได้โดย จะมีคิวโดยในวันพรุ่งนี้ คุยกับ
อีกสักครู่ ก็ได้ยินเสียงเครื่องบินดังขึ้น เข้ากับหันมาบอกว่า

“ไปเกอะ...เครื่องบินขึ้นแล้ว คงจะได้เวลาแสดงแล้วล่ะ”

จากนั้นเข้ากับหันวิงออกไปที่สนาม แล้วชี้ให้ดูเครื่องบินที่
บินวนเวียนอยู่บนห้องฟ้า จากตัวเป็นสูงขึ้นไป รีบไปเรือยาน มีคนครูรอบๆ
สนามบินมากมาย เราสองคนเบียดคนเพื่อจะเข้าไปคุยกับไกด์ที่สุด

จนได้ที่เหมาะ มองมองเห็นเครื่องบินอยู่สูงลิบ บินวนเวียนไป
มาสักพักหนึ่ง ก็มีทหารโดยกองมาจากเครื่องบินโดยยังไม่ถูกร่มชูชีพ
แสดงท่าทางแข็งกร้าว และปล่อยควันสีเขียว แดง เหลือง ออกจากตัว
พวยพุ่งเป็นแนวตั้ง ดูสวยงามมาก โดยดึงลงมาพอนมดควันจึงการร่มออก
“พีบ” ฉันได้ยินเสียงร่มถูกดังแวงๆ มา ท่ามกลางเสียงคนร้องวัดวาย

ก่อนจะตามเสียงร้องเด้งลับ

บางคนโคิดดิ้งลงมา ต่ำาก็จะทำการร่มออก ทำให้คนดูหัวดเสียเวลาคนใดคลงตรงจุดหมายที่กำหนดบนพื้นดิน คนดูปรบมือให้กันใหญ่ บางคนการร่มออกแล้วถูกกลมพัดไปไกลตกลงบนพู่มไม้ แต่ไม่มีใครเป็นอันตราย หนาราทุกคนจะลุกขึ้นเก็บร่มได้เรียบร้อยดีทุกคน ฉันดูแล้วดีเด่นมาก เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มีโอกาสสุกริดดิ้งพสุธา นับว่าเป็นบุญคาดอย่างยิ่ง

ฉันดูเพลินจนเมื่อหันไปอีกที่ถึงได้รู้ตัวว่าพลัดหลงกับนายทหาร หน้าเข้ม ตาม คนนั้นเสียแล้ว ฉันก็เลยต้องยืนดูการแสดงของผู้คนเดียว จนจบรายการในตอนป่าย ฉันพยายามมองหาทั้งวีไสวะ และนายทหาร ที่ฉันยังไม่ทันได้ถามชื่อเขาเลย น่าเสียดายที่พรุ่งนี้ฉันคงไม่ได้มาชมการแสดงของเขารอ

วันนั้นฉันกลับถึงบ้าน แล้วเรียนรายงานส่งอาจารย์ พอดีวันรุ่งขึ้น เป็นวันอาทิตย์ ตอนป่ายมีนักเรียนชายข้างบ้านอยู่โรงเรียนการซ่างชาย นครสรรศ์ ไปดูโคิดดิ้งพสุธากลับมาเล่าให้ฟังว่า เขาไปดูโคิดดิ้งพสุธาที่ สนามบินเพ่งกลับมา มีคนโคิดดิ้งแล้วร่มไม่กางด้วย

“ด้วยหรือเปล่าไม่รู้ ดูแล้วไม่น่าอด” ฉันได้ฟังแล้วใจหายวน คิดถึงนายทหารผู้นั้นจะบาดเจ็บมากแค่ไหน ขออย่าให้เขาเป็นอะไร มากเลย และในความคิดถึงๆ ขออย่าให้เป็นนายทหารคนนั้นเลย

เข้าวันจันทร์ ฉันนั่งรถเมล์ไปโรงเรียนอย่างใจคอไม่ดี ในใจ นึกถึงแต่ว่านายทหารที่โคิดร่มไม่กางว่าเป็นไครหนอ ฉันเล่าเรื่องให้ วีไสวะฟัง เพื่อบอกว่าให้ฉันลองไปถกที่สนามบินดูให้รู้แจ้งว่านักบิน ที่ร่วมไม่กางคนนั้นเป็นไคร เพราะมีแต่ขาลีออดไม่มีใครรู้เรื่องราวดิิง กันสักคน แต่ฉันก็ไม่กล้าพอด ฉันกลัวว่าจะได้ยินข่าวร้าย

จันนั้นจันก็พยายามทำใจให้ล้มเรื่องนี้เสีย แต่ยังพยายามล้มจันกิ่งอดสัมภัยไม่ได้ว่าเป็นเข้าหรือเปล่า เขายังมีชีวิตอยู่หรือว่าตายไปแล้วหรือว่าอาจจะบาดเจ็บจนพิกัดพิการ

แล้วในวันนี้อยู่ๆ จันก็จะได้รับคำตอบที่ตัวเองสัมภามานาน

“คุณปู่ของเรือขึ้นอะไรเหรอ...นายอนุวัติ”

“ชื่อสุรุวิทย์ครับ ยศพลตรี แต่คุณปู่ไม่อยู่แล้วล่ะครับ” ลูกศิษย์ตอบพลงานหน้าเครา จนจันใจเสีย หรือว่าจะเป็นเขาริงๆ

“คุณปู่ของผมเพิ่งเสียไปเมื่อปีที่แล้วนี้ครับ”

จันชะงัก...ยังไม่ทันถามอะไร อนุวัติก็เล่าต่อไปว่า

“คุณปู่เป็นมะเร็งที่ตับครับ แต่ผมจำรูปนี้ได้ คุณปู่ชอบเล่าให้ฟังว่า ตอนนั้นคุณปู่ยังหุ่มๆ อยู่เลย ไปแสดงการดึงพสุธาที่นี่คราวรัค แล้วมีเรื่องน่าดีนเด่นกว่ามีเพื่อนนายทหารคนหนึ่ง ได้คร่อมลงมา แล้วรุมเกิดไม่ทาง แต่ก็รอดมาได้ เพราะการร่มถูกเอ็นได้ทัน และไดคลงไปที่พุ่มไม้ก่อนถึงพื้นดิน คุณปู่บอกว่าตั้งแต่กระโดดร่มมา มีแค่ครั้งนี้ครั้งเดียวที่มีเรื่องดีนเด่นมาเล่าให้ฟัง”

เด็กหนุ่มเล่าอย่างซื่อสารในตัวของผู้เป็นปู่

“คุณปู่ของผมเป็นคนแก่หนึ่งนะครับ อ้อ...ถ้าอาจารย์อยากเห็นหน้า คุณปู่ผม ไปดูหนังสือแจ้งงานศพที่ห้องแนะแนวแนวสิครับ คุณพ่อผมส่งมาให้ที่โรงเรียนเล่นหนึ่ง”

จันพยายามห้ากับลูกศิษย์ จนทั้งสองเดินออกจากห้องพักครูไปแล้ว จันก็รีบเดินไปที่ห้องแนะแนวแทนทันที

บนชั้นวางหนังสือมีหนังสือของเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ
จันเตียเวลาหอยู่เก็บสิบนาทีก็ได้เล่นที่ต้องการ ที่หน้าปากเป็นรูปของ
นายทหารแต่งเครื่องแบบเต็มยศ ที่ได้รูปเขียนข้อว่า พลตรีสุริพิทย์ แม้
ภาพนั้นจะถ่ายหลังจากที่ได้พับกันหลายดิบปี แต่เขาเก็บยังหลงเหลือเด็ก
หน้าเดิมที่จันจะจำได้

ไม่น่าเชื่อเลยว่าจันได้แต่เก็บคำรามคับข่องใจเอาไว้ ทั้งที่มีคนที่
พร้อมจะเขยยคำตอบให้จันอยู่ใกล้ชิดจันถึงสองคน... **๖๕**

การบันทุณเป็นการบันทึกความรู้ทางวิชาการที่ได้จากการศึกษาที่มีความลึกซึ้งและมีคุณภาพสูง ทำให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและมีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศได้ดีขึ้น การบันทุณเป็นเครื่องมือที่สำคัญมากในการศึกษาและเรียนรู้ ทำให้เราสามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

SUAN DUSIT POLL UNIVERSITY
S U A N D U S I T P O L L U N I V E R S I T Y

“ความกรงจ้ำ” ๕

• ณ ด้าววรรณ •

วันเดือนธันวาคม กันดันนอนนา

ณ ดาวรุณ •

a มต้นฤดูร้อนพัดผ่านเวลาไปล้าคำ พื้นหลัง มีดทะมีน วิถีชนบท ไม่ได้เงียบสนิทดังแต่ก่อน เสียงงกเขียงถกเดียงกันดังลั่น แย่งที่นอนบนเตียงไม่ทิ่นเด็กชื่น เป็นธรรมชาติที่หาดูได้ยาก สงสาร นกเขียงที่น้อยบุญวารสนา จะกินนอนเช่นไรเมื่อครรصنิจ อยากรู้เห็น... ไม่เหมือนนกพิราบที่ห้องสมานหลวงเป็นนกขาวกรุง...ที่มีคนดูแลเอาใจใส่ แม้แต่นกยังแบ่งชนชั้น แล้วคนล่ะจะเหลือหรือมันเป็นความเหมือนที่แตกต่างละกระมัง

เสียงเพลง...ดาวลูกไก่...ดังจนแสงบูดอนแรกคิดว่าเป็นเครื่องไฟ งานบวช หรืองานแต่ง ของคนในหมู่บ้าน แท้ที่จริงเป็นเสียงเพลงจากบ้าน...ตามวัน...ที่มีชياวย่า “นักรักแห่งบ้านคลองบาง-น้ำเขียว” ที่มาของชياวยาจากการที่แกมากเมีย บรรดาหนูนูนที่มาเป็นเมีย ก็ตายหนีแกไปหมดท้ายที่สุดแกก็ต้องอยู่คนเดียวในวัยแปดลิบควบกว่า แต่แกก็ยังดูแข็งแรงกว่าชายวัยเดียวกับแกเป็นไหนๆ

เข้าขึ้นแก่จะออกกำลังกายด้วยวิธีง่ายๆ คือยืนแกะง่วนอยู่บ้าน และยืนปักไปทักษาย สาว แก่ แม่ปาย ที่เดินผ่านบ้านแก่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม อาชีพสถานศูนย์ไก่ขายของแก กับเงินที่สะสมมาตั้งแต่วัยหุ่น ด้วยความกระหน่ำที่เหนียว บอกกับเงินเบี้ยคนชารหีรู้สึกความเมตตาจ่า ให้ ทำให้แก่อยู่ในสังคมป้าบันได้อย่างมีความสุข

จะว่าไป เสียงเพลงดาวลูกไก่ จากบ้านตามวัน เดือนสอดให้นึกถึง ผิด ชอบ ชื่อ ตี ใน บ้า บุญ คุณ โทษ ลงสารแม่ไก่เข้ามามีเสียงพลัน แม่ไก่เป็นสัตว์ ยังมีความกตัญญูรักคุณ ตา และยาย ยอมตายให้ตาย นำตัวเองไปมาเพื่อนำมาทำอาหารภายในพระ ทั้งที่ตัวเองมีลูกน้อยอยู่ด้วย เจ็ตตัว ก่อนตายแม่ไก่ ก็ยังล้วงสอนลูกหันเจ็ตตัวให้รู้สามัคคีกัน ไม่ท่าเล็กกัน ให้รู้จักว่าใครเป็นพี่เป็นน้องเคารพกันตามอาวุโส ลูกไก่ก็เรื่องฟังคำสอน ของแม่ แต่ด้วยความเสียใจมากที่แม่ต้องมาตายจากไป จึงพร้อมใจกัน ทั้งเจ็ตตัวจะระดิดเข้ากองไฟเพื่อตายตามแม่ไป านิสังส์นี้ทำให้ลูกไก่หัน เจ็ตตัวไปเกิดเป็นดาวลูกไก่ตามเนื้อเพลงที่ว่า ให้ เราจึงอดไม่ได้ที่จะแหงน หน้าดูดวงนั้นห้องฟ้า ดวงไหนหนอดดาวลูกไก่ ที่เราได้ฟังตามเสียงเพลง

วันนี้ห้องฟ้าเต็มไปด้วยดาวที่แจ่มจรัส และสดใส คงจะเป็นคืนแรมสิบห้าค่ำลางซี มันเป็นคืนเดือนดับ จึงทำให้ดาวเด่นกะพริบแสง ล้อเลียนคนมอง

เมื่อมีความมีด มักจะมีความเหงาตามมา และเมื่อมีความเหงา จิตใจจะในหยาด กระแสรความคิดกระจัดกระจาดไปทั่ว ร้าหันพิลาบ จนคำตอบสุดท้าย ย้อนคิดถึงความหลังของตัวเองจากไปส่วนตัวนั้นถึงใกล้ตัว และก็เพลินไปนีกถึงจุดหมายช่าวันที่ 5 วันที่ 22 ธันวาคม 2552 เป็นหนังสือรุ่นที่นักเรียนรุ่น 10 ของลูกเรียวเหลืองทำอ่านกันในหมู่ เพื่อนฝูง มันเป็นหนังสือที่ในบรรดาเพื่อนฝูงทุกคนขออยากรับม่องไปประณีต

จนลับสายตาไปรษณีย์ ลืมหรือเปล่าหน奴

จากเรียมถึงจุ่ม จนถึงภาพสาวห้อง ๓ ทัศนศึกษาพระราชวัง
บางปะอิน เป็นเนื้อหาของเรื่องที่นลายคนสังสัย นลายคนคิดไม่ออก
นลายคนจำไม่ได้ แต่เราจำได้

วันนั้นเหมือนวันนี้ไม่มีผิดเพี้ยน แต่มันต่างกากลเวลา วันนั้นเป็น
วันที่ เดือนดับ และ ดาวเด่น อย่างเช่นวันนี้ พากเราชาวหอ ๑ เตรียมตัว
จะไปอาบน้ำ วันนี้ไฟฟ้าก็ติด ดับๆ เมื่อไบเป็นกลางสั้นรถเมทจะบอกอะไร
เราสักอย่าง แต่ลูกนั่งอยู่ตรงหน้าดูเลือดผ้าและเก็บของของตนเอง
รอไฟฟ้าติดก็จะได้ลุกไปอาบน้ำ

“แต่... ตกลง... แต่... ไปทัศนศึกษาที่พระราชวังบางปะอิน
หรือเปล่าล่ะ... ไปบ้านมาแม่ว่าอย่างไนนัง” เป็นเสียงของเรียมที่ถามขึ้นคุยกับ
เพื่อรอเวลาไปอาบน้ำ

“ไปจัง... นีไงแม่ให้สดางค์เรามาแล้ว” แต่พุดพร้อมๆ เงิน
แปดสิบบาทให้เรียมดู แล้วก็นำเงินเก็บพับไว้ในแก้วที่อยู่ในตู้ของตนเอง

เรานั่งคิดถึงเงินแปดสิบบาทที่แม่ให้มา นึกเหราและหวงแหนเงิน
จำนวนนั้น จนไม่อยากจะใช้เพรากกว่าจะรวมได้แปดสิบบาท แม้ต้องหา
มาจากแหล่งเก็บหลายแหล่งในบ้าน แม้แต่ยาวยักษ์ยังมีเงินผสมให้เรา กับ
เข้าด้วย เงินนั้นมีทั้งแบงก์และเศษสดางค์ ซึ่งแม่ต้องนำไปแลกป้าแม่ค้า
หน้าบ้านให้เพื่อที่จะได้เก็บได้ง่ายๆ และกำชับเป็นหนักหนากร้าวให้สักกุญแจดู
ทุกครั้ง เมื่อจะไปไหนต่อไหนไม่ให้ได้ใจใคร เดียวเงินจะหาย แม่กลัวว่า
เราจะไม่ได้ไปทัศนศึกษากับเพื่อนเดียวกันด้วย

เพื่อนนลายคนมาจับมือดีใจที่เราจะได้ไปด้วย เพรากตอนแรก
เราบอกกับเพื่อนว่าเราจะไม่ไป ในขณะที่นั่งผันหวานอยู่นั้น พลันก็มีเสียง
ปรบมือ เย้ดังลั่น ไฟฟ้าติดนั่นเอง

“เร็วเข้า...เร็ว...รีบไปอبانน้ำกันเถอะ” เพื่อนคนหนึ่งเดือนเสียงดัง
หลายคนลูกชิ้นวิ่งกรูกันไปอبانน้ำ ในจำนวนหลายคนนั้นมีเรา
อยู่ด้วย พอก่อนน้ำเซร์ๆ ก็วิ่งกลับมาที่หน้าตู้ของตนเองเปิดตู้หยอดเงินไว้
ผัดแบ่ง แบ่งผสม แต่งตัวเตรียมจะไปทำกิจกรรมอื่นต่อ

แบบชิ้นใจกับเงินแปดสิบบาทในแก้วนั้นสักนิดเดียว อีกไม่เกินวัน
แล้วชิ้นจะเราจะได้ไปเที่ยว คิดแล้วก็เอื้อมมือไปหยอดเงินที่ใส่ไว้ในแก้ว

“เรียน...เรียน...” เสียงเราดันระริก

“เงิน...เงิน...เราหายไปไหน”

“แต่...ลืมที่ไว้หรือเปล่า” เสียงเพื่อนฯ อีกหลายคนเดือน

“ไม่ลืม...ไม่ลืม...เมื่อตะกี้ยังดูอยู่เลย” เราตอบเพื่อน เสียง
สั่นเครือ

ความโกลาหลเกิดขึ้นช้าๆ เพื่อนฯ มาช่วยกันค้นหาทุกช่อง
ทุกมุมมีแต่ความว่างเปล่าไม่มีเงินมาให้เราเห็น

ผันสลาย เราหันเงิน ในความเงียบนั้นหัวใจยังเงียบกว่า ความ
เสียใจนั้นมากไป เสียใจที่ไม่ได้ไปนั้นว่ามากแล้ว แต่มันยังน้อยกว่าเสียใจ
ที่ทำเงินของแม่หาย เงินที่แม่ทุ่มเทแรงใจรวมหามาให้เราแล้วแทบจะ
ไม่มีเงินเหลือติดบ้านเลย ต้องรอจนกว่าเงินเดือนของพ่อจะออกอีกครั้ง

มองเพื่อนหลายคนปปอบใจ และยินตีให้หยอดเงินของเพื่อน
หลายฯ คนมาร่วมกันแล้วค่อยมาฝ่ายนี้ให้ทันหลังแต่เราก็ไม่ได้แค่ต้องและ
ไม่คิดจะทำเรื่องอย่างนั้น

ความเป็นผู้นำ ของเรียมมีเสมอ ในคืนนั้นเรียมได้นำเรื่องเสนอ
อาจารย์ผู้ควบคุมหอพัก และมีการตรวจค้น แต่ก็ไม่มีร่องรอยให้รู้เห็น และ
นึกขอบคุณอาจารย์ที่จะให้ยืมเงินไปก่อนแล้วนำมาใช้คืน แต่เรา ก็ไม่ได้รับ
ข้อเสนอแนะ

ตัดใจ และตัดใจเราคงไม่มีว่าสนใจ ตอนนั้นยังคิดไม่ได้ถึงเรื่อง
วินาการกรรม หรือเรื่องบานปุญญคุณไทย คิดอยู่อย่างเดียวว่าจะปิดแม่ไปได้
นานลักษณะไหน และจะบอกกันแม่อาย่างไรดีเท่านั้น เรื่องอื่นไม่ค่อยคิดมาก
เท่าไหร่นัก

การดำเนินชีวิต อยู่ในความพอดีอย่างมาตลอด ไม่เคยทำอะไร
ที่เกินตัว หรือไม่เคยเสียรังแกลังมารยา กลัวที่สุดคือการมีหนี้สินให้คนดูถูก
ดูถูกตัวเราเองและก็ยังจะถูกตามไปถึงบรรพบุรุษอีก และที่ร้ายที่สุดที่เรา
เกลียดคนเกลียดหน้ากับการประโคมข่าวของสื่อหลักชนิด หนังสือพิมพ์
บางฉบับพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งว่า ข้าราชการที่มีหนี้สินมากที่สุดได้แก่ข้า
ราชการครู เราไม่อยากเป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้นเหมือนกับเราไม่รักษา
ซื่อสัตย์ในอาชีพของตนเอง ชีวิตจึงอยู่ในความพอดีอย่างมาตลอดแม้แต่
ปัจจุบันก็เถอะ

คืนนั้น เมื่อการวิพากษ์วิจารณ์ล้นสุด หลายคนเห็นอย่าง
บางคนหาดระวาง บางคนมีความสุข บางคนสงสาร มันเป็นธรรมชาติของ
มนุษย์ มี ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ก็ต้องมี เสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา
ทุกข์ เราแอบอกมานั้นคนเดียวที่หน้าห้อพัก ไม่มีเพื่อนคนใดรู้เห็น ปล่อย
ให้น้ำตาแห่งความอัดอั้นเก็บกดนั้นรินหลังจากมาเย็บๆ ไม่มีเสียงสะอื้น
ใดๆ เลือดออกให้ครุ่นเห็น วันนั้นเราเห็นดาวเต็มฟ้าท้องแสงระยิบระยับ
นึกถึงอดีตซึ่งไม่รู้บ้างเลยหรือไว้ว่าเราทำลังเหล้า แต่ก็มองไม่เห็นแม้แต่
เงาของเดือน เราจึงตั้งข้อให้ไว้ วันเดือนดับกับคืนหนองนา

อย่า...อย่าเพิ่งวิจารณ์....บางคนร้อง

“เอ้อ...เพื่อนเรา....เพื่อนอีกแล้วเขียนผิด แม้แต่ชื่อเรื่อง”

ขอตอบว่าไม่ได้ผิดชื่อเรื่องเป็นอย่างนั้นจริงๆ

ขอบอกอีกครั้งว่าให้คิดถึง “คืนมหาอน” และความหมาย ก็จะเข้าใจถึง คืนหนองหมา

สิ่งที่ค้างคาว่าเรามานานเรื่อยๆ ว่า ใคร...??? คือผู้สร้างคืนหนองหมาคืนนั้น ??? ใครคือผู้ทำลายฝันของเด็กผู้หญิงฯ คนหนึ่งกับแม่ที่เจ็บป่วยของเข้า ช่วยบอกที่เตือน
... ใครคือ คนใจร้าย คนนั้น ...

“ความกรงจ่า” ๖

• สุนันท์ •

หนุ่มซ่าส์ สาภีก

จังหวัดนราธิวาส

สุนันท์

ปัจจุบันเดินมาอยู่ด้วยตระหง่านและประทับใจในความงามของโรงเรียน มีความทรงจำ
มากมายอยู่หลังประคุรัวเก่าแก่บ้านนี้ ด้านข้างมีเป็นเรือนรับรอง
ห้องเรียนร่วมรื่นไปด้วย
ต้นไม้ใหญ่ที่แห่งกิ่งก้านสาขาให้ร่มเงา ส่วนทางด้านขวาเป็นอาคารไม้
สองชั้น ปลูกขึ้นมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ สถาปัตยกรรมแบบไทย ลักษณะเป็นแบบ
สองชั้น ปูกระเบื้องดินเผาสีขาว หลังคาเป็นกระเบื้องดินเผาสีฟ้า ตัวอาคาร
มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ตัวอาคารมีห้องเรียนหลายห้อง ห้องเรียน
มีขนาดกว้างขวาง สามารถนั่งเรียนได้หลายคน ห้องเรียนมีหน้าต่างกว้าง
และสูง แสงธรรมชาติสามารถเข้ามายังภายในห้องเรียนได้มาก ทำให้ห้องเรียน
มีบรรยากาสร่มเย็น ภายในห้องเรียนมีโต๊ะเรียนและเก้าอี้นักเรียน ที่ตั้งตระหง่าน
อยู่ในห้องเรียน ห้องเรียนมีผู้สอนและนักเรียนจำนวนมาก เรียนรู้และพัฒนา
ตนเองอย่างต่อเนื่อง

อาคารไม้หลังเก่าทั้งสองหลังนี้ เมื่อ 40-50 ปีที่แล้ว เป็นหอพัก
สำหรับนักเรียนชายของโรงเรียนฝึกหัดครู บริเวณโดยรอบได้ต้นไม้ใหญ่
เป็นที่ชุมนุมของนักเรียนชาย เพื่อพักผ่อน อ่านหนังสือเรียน หรือทำกิจกรรม
ยามว่าง ในบางครั้งกลุ่มตัวกันจะนั่งเล่นหรือพูดคุย หรือเป็นที่รับรองผู้ปกครองที่มา
เยี่ยมนักเรียนชาย หรือเป็นที่ประชุมปรึกษาหารือของนักเรียนห้องน้ำ

และชาย

“สวัสดีครับอาจารย์ อาจารย์มายืนอยู่ข้างประตูทำไม่ครับ”

“อ้อ...วัวรา ครูมายืนค่อยเพื่อน”

“ผมมายืนค่อยเป็นเพื่อนในครับ วันเสาร์อาทิตย์อย่างนี้ ตรงนี้ค่อนข้างเปลี่ยนระดับ”

“ขอบใจจัง แต่ไม่เป็นไรหรอก เมื่อก่อนครูเดินผ่านตรงนี้ทุกวัน”

“ผมลืมไปครับ อาจารย์เคยเรียน ป.กศ. ที่นี่ รุ่นเดียวกับ
พี่ชายผม อาจารย์ไปเรียนที่พิษณุโลก ส่วนพี่ของผมสอนเข้าเรียนที่
ประสาณมิตรได้ ไม่งั้นพี่ผมอาจจะมาฝึกสอนที่วิทยาลัยครุศาสตร์
เป็นรุ่นแรกเหมือนกับอาจารย์ก็ได้”

“สุขุมเข้าเรียนเก่ง อยู่ประสาณมิตรเหมือนจะสมแล้ว วัวรา
ตามสบายนะ เดียวครูไปนั่งค่อยที่ม้านินอ่อนนี้แหละ อาจจะอึกนานกว่า
เพื่อนครูจะมา”

ฉันยิ้มให้ลูกศิษย์ที่เดินจากไป ฉันมองไปรอบๆ ด้วยความรู้สึก
สนับ哉 อาศากเสียงสนับ哉เนื่องจากเป็นยามเข้าในคุหนava ความทรงจำ
เก่าๆ ทำให้นึกย้อนไปถึงประสบการณ์ชีวิตวัยรุ่น ในรั้วฝึกหัดครูแห่งนี้
สองปีของหนุ่มสาวที่มีอุดมการณ์ และความมุ่งมั่น จนเป็นแหล่งสร้างผู้
หลอมรวมใจ ให้เกิดความผูกพัน เก็บมาเป็นรอยอดีตที่ประทับใจ
ไม่รู้ลืม...

วันแรกของเดือนกันยายนฝึกหัดครู ฉันก้าวลงมาจากรถเมล์ขาว
เพียงคนเดียว เพราะบ้านของฉันจะอยู่คนละทางกับเพื่อนๆ

เมื่อก้าวเท้าเข้าประตูโรงเรียน สิ่งแรกที่พบเห็นก็คือ กลุ่ม
นักเรียนชาย ส่วนใหญ่จะเป็นพี่ปีสอง เพราะสวมการ์ดสีกากีเข้ามา นั่ง
อยู่บริเวณม้านั่งหินอ่อนเต็มไปหมด ฉันไม่ค่อยมั่นใจนัก กลัวจะถูกพี่ๆ แกล้ง

แต่แม้จะสอนว่าอย่างลัวใครโดยปราศจากเหตุผล ยังเป็นลูกทหาร มีศักดิ์ศรีและต้องภูมิใจในความเป็นคนดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง “ไม่พอใจจะไร้กิจกรรมเข้าไว้ได้”

“ข้าย ขาว ข้าย เอ้า ข้าย ขาว ข้าย”

“เอี้ย เอี้ย น้องคนนี้ไม่กลัวอะไร แนะนำยิ่งให้ชื่หัวงานเลย”

“ชื่ออะไรจะดีนอง”

เรื่องจะอะไรดอบ เดียวพี่เขาเก็บไว้กับลัว วันดอบไปบิ เสียง ต้องสั่นแน่ๆ

“น้อง น้อง ในใหม้ย” พี่ที่สูง ผอม เดินเข้ามาใกล้ๆ และถาม ขึ้นมา

“ก็ ในใหม่เมื่อนั้นค่ะ” คงเจยไม่ได้อึกแล้ว เดียวพี่จะพา กล่าวหาว่าหยิ่ง

“ทำไมไม่ต่อมันเลยละ” เสียงพี่คนนั้นพูดขึ้น สิห์น้ำและ แวงตาบ่งบอกความรื่นรมย์

“แม่สอนว่า ไม่ให้ต่าค่ะ ต่าไม่เป็น” วันต่าหนือแดงลงกิริยาไม่ดี อาจเกิดอันตรายอีกประการหนึ่งเพิ่งพบหน้ากันวันแรกเกิดเรื่อง น่าจะขอ ที่นี่ลำบาก ต้องอดทน

“พี่ต่าแทนให้ เอาให้” เสียงกามมาก

“ขอบคุณค่ะ” ยังกีหันไปยิ่งอย่างหวานที่สุด ทำคะแนนไว้ก่อน พี่จะได้ลงสาร ไม่แกลังมาก

“ไอ้เห้...พากมึงນะเห้....ทุกคนเลย” พี่ตะโกนใส่เพื่อน ผลก็คือ ได้ยินเสียงจากทั่วบริเวณ พี่คนหนึ่งตะไงมากว่า

“ไอ้หยอย ไอ้เห้...ทำพากเดียวกันได้” จากนั้นก็มีนักเรียนหนุ่ง คนใหม่ลงจากรถเมล์มาให้พี่ๆ ได้แกลังต่อกันอีก

แล้วจากนั้นมา ถ้าวันไหนฉันไม่ถูกพี่ผู้ชายยิ่วยeaฝนคงจะตก
เพียงแต่ว่าจะต่างวิธีการ ต่างคำพูดเท่านั้นเอง เป็นต้นว่า

“น้อง เข้านี่กินข้าวกับอะไร”

“น้อง กินอะไรถึงสาย”

“น้อง กอดหนังสือมา พี่อ่อนานั้งสือจัง”

“น้อง พี่นั่งรถเมล์เป็นเพื่อนไปส่งที่บ้านใหม่”

พวกพีๆ ก็มักจะล้อเล่นได้แค่นี้แหละ เรื่องที่จะแสดงกริยา
ไม่สุภาพเชิงลวนลาม หรือพูดจาหยาบคาย ไม่เคยปรากฏ ส่วนฉันยิ่ม
อย่างเดียว

แต่วันหนึ่ง ฉันก็สังเกตเห็นว่า จะมีนักเรียนชายปีหนึ่ง ดูได้จาก
การใส่กางเกงขาสั้นสีดำจะมานั่งใกล้ๆ กันพีๆ แล้วนั่งอมยิ้ม มองคุณ
ทุกวัน บางวันก็ยกคิ้วหัวใจให้ จนฉันนึกอุน มนั่งข้างคุณถูกยิ่วยea
ได้อย่างไร ต่อมารีบวิ่งกลับไปห้องน้ำ หายใจหายใจ ใจหายใจหายใจ
จนหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจ
หายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจหายใจ

“นี่คุณ ตอนที่คุณอยู่บ้านที่ถนนอรรถกิริ คุณรำคาญเตียงดัง
ของคนที่เยาวราชเหมือนผมหรือเปล่า” คุณเริ่มต้นที่คำถาม ถนนสายนั้น
ได้ขอว่าถนนสายของคนกลางคืน เต็มไปด้วยคลับบาร์ และสถานเริงรมย์
ของชายหนุ่มทุกประเภทนั้นเอง

“อะไรมะ ฉันไม่เคยอยู่ที่นั้น คุณจำผิดแน่” ฉันยัง กำลัง
ไม่เคยอยู่ในตลาดปากน้ำไฟเลยจริงๆ นะ

“เอ๊ะ คุณนี่ท่าจะเพี้ยน ตอนนั้นเรียบง่ายมาเล่นกองทราย
ที่หน้าบ้านด้วยกัน คุณจำไม่ได้จริงๆ หรือ” คุณก็เสริมมาอีก ท่าทาง
เชื่อมั่นในความทรงจำ ทำเอาฉันซักจะโกรธ

“ເອົາເປັນວ່າ ສອງຄົນນີ້ໄມ້ເຄຍຮູ້ຈັກກັນແລ້ວອ່າຍເດືອງກັນ” ພຶ້ເຕັ້ນ
ເພື່ອອຸ່ນພື້ນທັບກັນພາຍາມໄກລ໌ເກລີ່ມດ້ວຍສິ້ນນ້າຍື້ນໆ

ພຶ້ເຕັ້ນອອກວ່າ ເປັນວິຊານີ້ທີ່ຜູ້ຂ້າຍອຍກຮູ້ຈັກຜູ້ນີ້ຢູ່ງ ກົດໃຊ້ການເຮັມ
ສົນທານແບບນີ້ ຈັນກຶງມາກ ຈາກວັນນັ້ນຄຸນກີ່ເລີຍຫາເວົ່ອມາຄຸງກັນຈັນທຸກວັນ
ທ່ອມາຈັນກີ່ອ່າວ່າຄຸນປັບປຸງພື້ນຍາຍທີ່ຈັນດັນມາກ ຈຳກາຍປັບມືຕຽບທີ່ສາມາດ
ດູແລ ຂ່າຍເໜືອ ແລະຮັບໄດ້ທັ້ງຄວາມທຸກໆ ຄວາມສຸຂະ ຈຶ່ງກັນແລະກັນ

ວັນນີ້ຈັນຮູ້ສຶກໄມ້ຄ່ອຍພອໃຈ ຈັນໄມ້ເຂົ້າໃຈເລີຍວ່າຈັນມາເຮັນ
ທີ່ໄຮງເຮັນຝຶກຫັດຄຽນະ ເຂົ້າຝຶກຫັດຄຽນ ບໍ່ຮູ້ຄວາມກັນແນ່ ທຳມອງກັນຈັນ
ໄນ້ໃຊ້ຄົນ ເນື້ອປະກາກຄຸນ ຄຸນກີ່ໃຫ້ເຫຼຸດຜົນນ່າຝັ້ງວ່າ

“ກີ່ເຂົ້າໃຈ ດ.ຄວາມ ເຊີ່ນຄໍາວ່າ ຄຽນ ມັນກີ່ຕ້ອງຝຶກຄວາມແນ່ນອນ”
ຕລອດສອງປີທີ່ເຮັນນາ ຈັນຮູ້ສາທິຂອງຫົວໜ້າ ຂັນດີທີ່ເກີດມາໄມ້ເຄຍລຳບາກ
ອ່າງເນື້ນ ກີ່ຈັນປັບປຸງໃນມືອງ ຄຸນແມ່ຈັນໂຄຣາ ກີ່ເຮັດວຽກຄຸນນາຍ ຄຸນພອມມີຍິດ
ປັບປຸງພັນທີ່ກ່າວນັກ ມີທາງປະຈຳດ້ວຍໃນບ້ານດ້ວຍ ຈັນຈະຕ້ອງທຳການ
ໜັກທຳໄນ້ ພຶ້ພລທາຮາເຂົ້າຈັດກາຮູ້ຈົ້າ ພອນາໄດນຝຶກ ໂດນຫັດ ກີ່ເກົ່ານະແຍ
ເໜືອນກັນ ໄກຣອອາຈາຣຍ໌ທີ່ສອນມາກາ ທີ່ບັນດັບໃຫ້ທຳການ ຈົກຮະທັ່ງໄປ
ຝຶກສອນ ເພິ່ງຈະຄົ່ງບາງອ້ອງວ່າ

“ອ້ອ ເປັນຄຽນຝຶກສອນໃນຂັນບທ ມັນລຳບາກຍື່ງກຳຈ່າ ທີ່ຝຶກມາ ນັດມາ
ບັນດັບກາໄມ່ເທົ່າເລັ້ນ”

ກິຈกรรมການເຮັນການຮັບຮັດ ເຮັມຕັ້ນຄື່ອ ເຮົາຈະເຮັນໃນວັນຈັນທີ່
ອັງຄາຣ ພຖ້າສົບຕີ ແລະວັນສຸກົງ ສ່ວນວັນພຸດເປັນວັນພັດນາໂຮງເຮັນ ຈຶ່ງໃນ
ການເຂົ້າຈະເປັນການພັດນາຮົມ ຈັນໄດ້ແກ່ ດາຍຮູ້ຈ້າ ດາງປ່າດາງພົງ ຈຶ່ງຂຶ້ນ
ອູ້ໆເຕີມພື້ນທີ່ໄຮງເຮັນ

“ເຮົາໄມ້ສັງລັບເລືອງວ່າ ໃບມອບດັ້ວເຂົ້າໃຈວ່າ ຕອນເປີດເຮັນທີ່
ວັນນາມາຮົມການຕົວຕ້ອງນໍາ ຈອບ ເສີມ ບໍ່ຮູ້ມີດາຍຮູ້ນຳມາດ້ວຍ ເຮົາຢັ້ງນີ້ເລີຍ

ว่ามาเรียนเป็นครูหรือเป็นเกษตรกรกันแน่” สุนันท์ สาวต่างจ้าวako ซึ่ง
เหมือนฉัน พุดขึ้นอย่างเบื้องต้น ขณะให้มีดฟันดันพงที่ขึ้นอยู่เต็มบริเวณ
โรงเรียน

“ใช่ แค่นั้นยังไม่พอ ให้หาถุงใส่ข้อนด้อมติดตัวมาด้วย เอาไว้
ตักข้าว พอมื้อแรกແທນเป็นลม ให้กินข้าวแดง เห็นเราเป็นนักไทยแน่ๆ
ข้าวนะพอกลักษณ์ได้ กับข้าวนะสี ยังกับปูรุ่งมาเดียงพลทหารก็ไม่ปาน”
เป็นเสียงของวรรณศรี เพื่อนร่วมชั้นที่เกิดวันเดือนปีเดียวกันกับฉัน

“ก็เลือกไม่ได้ ยังดีนะ พากเรา กินแคร์มือกลางวันมื้อเดียว
พากผู้ชายนะสี อยู่หนองพักในโรงเรียน ต้องทนกลักษณ์หั้งสามมือเลย
แม่พุดถึงข้าว จะเที่ยงแล้ว ทำงานได้นิดเดียว” วันเพียงเพื่อนที่เสียงหวาน
ແມยังเง่งด้านนาฏศิลป์ กล่าวขึ้นมา นันทาเพื่อนที่สวยที่สุดในห้อง
ยืนยิ่งอยู่ข้างๆ เธอชอบฟังมากกว่าพูด

“พากคุณไปด้วยหยาแห้วหมูกแล้วกัน เดียวพากผู้ชาย
จะพันหูก้าคลังให้หมดเลย” คุณเดินเข้ามายัดการเดร็จ พร้อมเรียกเพื่อน
ผู้ชายให้มาร่วมในด้านที่พากผู้หญิงยืนอยู่

“เจ็บมีมากไหม” คุณถามขึ้นโดยๆ

“คุย เลือดออกซิบๆ เลย ฝ่ามือพองเป็นน้ำ ตอนแรกออก
อย่างอกไครเลย ที่สุดในโลก” สมจิตราเพื่อนผู้หญิงบ่นขึ้น จนเพื่อนชาย
อดไม่ได้ยืนหน้ายิ่วเยี้ย พร้อมกระซေาว่า

“อยากรู้ ก็ต้องรู้ nond แบบเปิด รู้ทุกอย่าง”

หลายคนกีบ่นพึ่มทำไปด้วยความเจ็บมือ มากน้อยต่างกัน
อย่างจะลาญุดในวันนั้น แต่ด้วยศักดิ์ศรีความเป็นคน ก็ต้องยอมทัน
เจ็บมือและล้าปาก

ส่วนในภาคป่ายวันพุธ โรงเรียนจะมีการพัฒนาในเขตพื้นที่

โรงเรียนกำหนดว่าห้องไหนรับผิดชอบบริโภคใน โดยมีอาจารย์ควบคุม ซึ่งนี่คือสิ่งที่ขาดไม่ได้ ห้องของฉันได้รับมอบหมายให้ดูแลบริโภค หน้าโรงเรียน มีต้นไม้ใหญ่ เป็นต้นตามๆ มะขาม หรือหางนกยูง ริมแม่น้ำ อยู่เต็ม ริมรื่นตี แสงแดดแทบส่องลงมาไม่ถึง

งานส่วนใหญ่ก็มีเพียงแต่การใบไม้ นำมาตุมและเผาทั้ง พากเราเริ่มนิทกันบ้าง จึงใช้เวลาช่วงนี้เล่นกันบ้าง ทำงานบ้าง ประกอบ กับอาจารย์ที่ดูแลพากเราท่านใจดีมาก ท่านมีน้ำพักอยู่หมู่บ้านเดียวกับ ฉัน ท่านไม่เคยว่ากล่าวด้วยด้อความรุนแรง เราเรียกท่านว่า “อาจารย์พ่อ” บางครั้งท่านมักจะพูดในเชิงเมตตาทำหน่องให้รับทำงาน พากเราก็ไม่ค่อย นำพา มักจะเล่นกันเป็นส่วนใหญ่ งานก็ดำเนินไปตามที่ได้รับมอบหมาย แต่ก็คงจะไม่ค่อยได้คุณภาพนัก และวันหนึ่งก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เรา แบบขึ้อกและรู้สึกผิดมาก ทุกคนจำได้ดี

“นักเรียน ตอนนี้เลิกงานได้แล้ว นารุมกันที่ได้ดันจำชา ครูมี เรื่องซึ่งจะเล่าให้ฟัง” อาจารย์พ่อพูดด้วยเสียงหน่อยๆ ตาม พื้นเพื่อของท่านซึ่งมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พากเราบางคนชอบพูด ล้อเลียนเสียงท่าน เป็นที่สนุกสนาน ถ้าบ้าปกรณ์มีจริง คงมีคนรับกรรม อย่างนี้แน่ เมื่อมานั่งพร้อมกัน ท่านก็เง็บน้ำเสื้อ พุดด้วยเส้นหายิ่มๆ เรื่องที่ท่านเล่าก็สรุปเป็นนิทานสั้นๆ ตอนเราทำหน่องว่า มีครูคนหนึ่งได้รับ มอบหมายให้ดูแลนักเรียนห้องหนึ่งจำนวนและวัยเท่าพากเรา แต่ ให้ทำกิจกรรมดูแลสวนไม้รืนต้น ครูคนนั้นดูแลนักเรียนด้วยความเมตตา เพาะรักและเข็นดูมาก คิดว่านักเรียนไม่เชื่อฟังท่านเลย ให้ทำอะไรก็ไม่เคยทำ จนท่านออกจะเสียใจ และขอคำนนักเรียนห้องนี้ พากเราคนั้นฟัง แปลความได้ว่าทำนุழมายังพากเรา แต่ก็ร้ายทำทางของท่านเหมือน

ไม่ได้ใช้ ก็เลียนร้องฟังแล้วคงจะยิ้มให้กันไปมา ท่านก็คงอุน จึงพูดว่า
“แนะนำให้ฟัง หน้าก็ยังไม่สดใส ยังจะนั่งยิ้มอีก” ตอนนี้
พวกเราทั้งก้มหน้ากันทุกคน ไม่ได้เงยหน้ามองท่านหรอก เพราะกำลัง
กลั้นยิ้มในความน่ารักของอาจารย์ ท่านจบคำสั่งสอนด้วยคำพูดว่า
“วันนี้กลับบ้านไป แล้วรับใบหน้ามานั่นต์มาอาบมากินเสียนะ”

อาจารย์คง ไม่รู้เหตุผลว่าทำไม่ต้องทำเช่นนั้น
“ก็เข้ามาดูกันว่า ถ้าใครโคนคุณด่า ต้องอาบน้ำมันต์เจ็ดวัด
เจ็ดวัน” ผลก็คือ มีเสียงหัวเราะก้องบริเวณนั้นที่เดียว ท่านเป็นอาจารย์ที่
นักเรียนเคารพมากที่สุด สอนศิลปะ ใจดีมีความเมตตา ลูกชายของท่าน
เรียนรุ่นเดียวกันกับฉันด้วย

ฉันกับคุณมีกิจกรรมที่ทำด้วยกันบ่อยมาก ฉันชอบถังเก็บตู้
ก็เห็นว่าคุณเป็นคนมีความรับผิดชอบสูง มีความคิดสร้างสรรค์ และมั่นใจ
ในตัวเองมาก คุณจะมีเพื่อนผู้ชายที่สนิทกันหลายคนแต่คุณก็มักจะมาคุยกับฉันและเพื่อนผู้หญิงกลุ่มนี้ฉันบ่อยๆ คุณมักจะมาอาสาช่วยงานหรือ
เดินไปกับฉัน ช่วยแก้ปัญหาให้ฉันเสมอ

ซึ่งในตอนนั้นงานเร่งด่วนและสำคัญมากที่พวกเราทั้งกลุ่ม
ต้องตกก็คือ วิชาการเกษตร นิยมแล้วยังกลัวไม่หาย

“อาจารย์ขา ทำคนละ 4 แปลง ขนาดของแปลงหนึ่งคุณต้องมีครึ่ง
หรือคะ”

อาจารย์ยิ้มแล้วตอบว่า
“น้อยไปหรือไง หรือจะทำคนละห้าแปลง”
ผลก็คือเงียบกันหมด ขืนพูดอีก น่าจะต้องทำคนละห้าแปลง
“อาจารย์ขา ต้องทำความแปลงที่อาจารย์กำหนดหรือคะ
พวกหนูเป็นสุภาพสตรี ขอเลือกก่อนได้ไหมคะ ขอเลือกตรงที่ไม่มี

พงหญ้า เอ้าแปลงที่พี่ๆ ทำเมื่อบีทีแล้ว”

ผลก็คือบังเอิญพวกรุ่นใหญ่ต้องทำแปลงที่มีหญ้าขึ้น เพราะแปลงได้กำหนดตามเลขที่ในชั้นเรียน ใจดีหน่อยที่อาจารย์ให้พวกรุ่นใหญ่ช่วยกันดายหญ้า บุตรากหญ้าออกก่อน รีบให้ผู้หญิงดายหญ้าเอง อาจจะมีคนขอมตกลหรือไม่ก็เปลี่ยนที่เรียนน่าจะดีกว่า

จันกับคุณมักจะไปไหนด้วยกัน คุณจะชอบช่วยเหลือจันหลายอย่าง เช่น ช่วยรถน้ำผัก ตอนหญ้าที่ขึ้นในแปลงผักของจัน จันจะโทรศัพท์มาเพุดกับคุณ จันมีศักดิ์ศรีของความเป็นนักประชาธิปไตยทุกคนต้องเท่าเทียมกัน แต่คุณก็อดทน จะใช้ความเมียบจนจันเลิกโทรศัพท์หังจันทำเป็นไม้รู้ไม่เห็นเวลาคุณชอบทำงานให้ ก้มันหน่อยนีนานิดถืออย่างหนึ่งของคุณคือ ความตรง และไม่เบียดเบี้ยนใคร ดังนั้นวันหนึ่ง คุณโทรศัพท์ให้เงินจันถือถุงใส่ลูกอม (ทอฟฟี่) มาเร่ขายในห้อง

“ทำไม” เสียงของคุณดัง แข็งกระด้างจนน่ากลัว “ก็อาจารย์เขาทำขาย เรียกเราให้ไปหาที่บ้านพักอาจารย์ ให้มาช่วยขาย จะแบ่งกำไรให้”

“จันมากหรือ” เสียงบังเอิญเดิม

“ถึงจันจน จันก็มีศักดิ์ศรี จันคงไม่มาขายของในห้องเรียนแน่ อาจารย์ออกปากว่านให้ช่วยขาย แล้วคนอย่างจันจะปฏิเสธได้อีกไง กำไรอะไรจันก็ไม่เอาหรอก”

น้ำเสียงจันเครื่อง น้ำตาจะหยดแล้ว คนอะไรไม่ฟังเหตุผลก่อน คุณก็เลยเงียบ ผลสุดท้าย คุณก็ขอไปเก็บหมวด จะกินเองหรือแจกเพื่อน จันก็ไม่ทราบ หลังจากนั้นคุณกับจันต้องเสียเงินซื้อลูกอมโดยทั้งกินเอง และแจกอยู่ๆ ก่อนเดือน จนในที่สุดจันก็ไม่ไปบ้านพักอาจารย์อีก ถึงแม้

อาจารย์จะเรียกจะสั่งให้ไปหาครุรังเข้ากีต้อง lutbunnaa จนอาจารย์เบื้อไปเอง

ในช่วงเรียนปีสอง พวกราเป็นพี่ใหญ่มีน้องหน้าใหม่น่ารักๆ เข้ามาเรียน ตอนนี้ก็สนุกมาก มีกิจกรรมรับน้องที่พวกราแก้ลังน้องแต่ พองาน คุณเริ่มเป็นหนุ่ม ใส่กางเกงขาวยีกีกี มีกิจกรรมที่คุณบอกว่า มันเป็นการท้าทายความเป็นผู้ใหญ่ เราเกือบจะทะเลกันหลายครั้ง เพราะฉันห้ามคุณ คุณก็ไม่สนใจฟัง คุณมักจะบอกว่า เพื่อตัดต่อของมนุษยชน และแล้วก็เกิดเรื่องขึ้น

เสียงนกหวีดกรีดดังมาจากถนนหน้าอาคารเรียน เป็นสัญญาณ สำหรับเรียกวิ่งด่วนของพวกรุกเสือ จึงไม่มีใครสนใจ ทุกคนนั่งอยู่ใน ชั้นเรียนที่เรียนประจำ บนชั้นสองของอาคารเรียนที่มีเพียงหลังเดียว ต่างก็ทำกิจกรรมตามความพอใจของตน

วรรณศรียืนอยู่หน้าชั้นเรียน ส่งเสียงดัง ตามกาญจนานาที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ไอ้จุ่ม เราว่าวันนี้เราต้องตรวจเครื่องแบบผ่านว่า เมื่อคืน อุตส่าห์ไปเลาชายกระไปรังออกตั้งสองนิ้ว อะไรวะจะเปลี่ยนโรงเรียน ซ่างไม่ทันสมัยเข้าจะเลย กระไปรังต้องยาวนานดูกุเข้ากับพื้น แล้วชายกระไปรังต้องยาวดับพื้น ความบานของกระไปรัง ชายกระไปรัง ต้องกว้างเวลา yin ตรงๆ มีชายเหลือจากตัวเรา ให้ขนาดเขามาไม้บาร์ทัด ใส่เข้าไปได้ แสดงว่าต้องเหลือชายไม้น้อยกว่าสองฟุต แค่นั้นยังไม่พอ เลือดต้องไม่มีสาบเลือดไหลกล่าวงเงินไปกีไม่ได้ อย่างนี้จะเท่ได้อย่างไร”

“ไอ้กีเอีย... วันนี้ก็ถูกระเบียนหน่อยกีแล้วกัน วันอื่นๆ กีชอบ เอาตัวอื่นมาใส่บ้าง กีมันตัดไปตั้งหลายชุดแล้ว จะตัดใหม่กีเปลี่ยนเงิน หลบอาจารย์ปักษร่องดีๆ กีแล้วกัน ใจจะจะแต่งชุดที่ถูกระเบียนชุดเดียว

“ได้ทุกวัน” การยุบงานส่งเสียงมาปลดปล่อย

“เราก็ว่าอย่างนั้นแหละ อีกไม่กี่เดือนก็จะจบแล้ว ก็ต้องทนไป”

วันเพลียวิ่งเข้ามายังห้องพักห้องเสียงหัวเราะ

“เรารู้แล้ว ทำไมมีเสียงนกหวีด เมื่อไหร่ถูกเสือ แจ้งข่าวด่วน..
จะร้องหาย อาจารย์ไม่มีระฆังบอกช่าวให้เข้าแถง เลยเปาบนหัววีดให้
พากเราไปเข้าแถงเคราะพองชาติ”

“เอ้า ออย่างนั้นก็ต้องไปเข้าแถงล่ะสิ สงสัยโครงปะห้าง
ไม่อยากเข้าแถง เลยแกลงเอกสารร้องไปปชชอน วันนี้นัดตรวจนครีองแบบด้วย
ลงสัญชาติแน่ เลย” นันทาพุดเสริมดิตถอก ล้อวรรณศรี

“เขยย เอ้ย เขายความช่วยมาให้เราได้ใจ” วรรณศรีได้ตอบ
การล้อเล่นจำเป็นต้องหยุดลง เพราะตกลับเข้าห้องมาและทำท่าทางให้
พากเราออกไปดูอะไรที่จะเบียง

ภาพที่ปรากฏแก่สายตา คือ คุณยืนอย่างสง่างามเผยที่ดันน
หน้าเสียง มีเพื่อนๆ และน้องๆ ยืนดู บังเกิดหัวเราะ บังเกิดไปยังคุณ
บรรดาอาจารย์ที่ยืนอยู่ข้างถนนไม่ไกลจากบริเวณนั้นๆ สายตาทุกคู่ของ
อาจารย์มองมาที่คุณ อาจารย์บางคนยืนดูเฉยแต่สีหน้าท่าทาง omnimada
บางคนยืนหน้านิ่วคิ้วขมวด แต่สำคัญที่สุด อาจารย์ในญี่หน้าแดงกำ
ท่าทางอโกรจะไกรรหาก ขันเห็นคุณแล้วรู้สึกตกใจมาก เกิดอะไรขึ้น
คุณไปหาทางเดินข่ายยาวของโครงมาใส่ ตัวใหญ่มาก ขนาดต้องใช้เข็มขัดรูด
ขอบทางเดินให้มีร่องเท่ากับรอบเอว จนมองดูคล้ายกระป๋อง แต่มีเกล็ด
เป็นจีบที่เอวจนพองไปหมด ถึงแม้ว่าจะเห็นใจในระเบียงก็คือ จะเบียง
วัยรุ่นสมัยพากเรา เขาเรียกว่าสาวจีก กะ และหนุ่มจีก กะ คำขวัญการ
แต่งกาย คือ เสื้อฟี กางเกงน่อง รองเท้าแม่ คุณถูกตำหนิเรื่องใส่กางเกง
รัดที่ขามากเกินไป อ้างตัดดีศรีจะประท้วงไม่ยอมพังคำเตือนของขัน

“นันท์ เค้านอกบ้านไปเร่องตัวประท้วงอาจารย์อย่างนี้ เขายังเง่งที่ไหนมาใส่ ถ้าพ่อมันรู้สังสัยหนวดกระดิกตายแน่ พ่อเป็นศิษยาธิการอำเภอที่ดูที่สุดในโลก แต่ลูกชอบแหกกฎระเบียบของโรงเรียนอย่างนี้จะไปปักครื่องคนอื่นอย่างไร” สุรินเพื่อนที่สนิทสนมกับฉันหันมาถาม ฉันก็ไม่รู้จะตอบอย่างไร

“ไม่รู้ซึ่ง กางเกงสองตัวเป็นของพ่อ เมื่อวานบอกว่าจะแอบกลับบ้านจะไปเอาของของคุณพ่อมาเล่นอะไรมั่นๆ น่ากลัว”

ฉันรีบเดินลงบันไดอาคารเรียนมายังบริเวณที่เข้าແຕวเคารพธงชาติ คุณยืนอยู่ท่ามกลางเพื่อนๆ คงจะเป็นพวกที่สับสนนุ่นคุณพอเห็นฉัน คุณก็ยิ้มให้และพูดด้วยๆ ว่า

“ผมไม่ได้มีระเบียบ ขาดกางเกงก็กัวง อาจารย์คงพอใจ จะว่าผมลืมเลียนไม่ได้แน่อน สรวนะงั้นหาย ผมก็ไม่รู้ ใครคงไม่มีเงินกินขั่นหมาบิบเอาไปขายแล้วแน่อน” ผลก็คือเรียกเสียงจากเพื่อนและน้องๆ ที่มาเยือนฟังได้

วันนั้นคุณลายเป็นอยู่ใน โครงการ กิจกรรม คล้ายกับว่าคุณเป็นคนแก่ที่ทำให้อาจารย์ปวดหัวและอาจารย์เป็นแก่นนำในการมีพฤติกรรมต่อต้านอาจารย์ วันนั้นฉันแทบเรียนไม่รู้เรื่อง เวลากลางวันไปทานอาหารที่โรงอาหาร พอกุณจะมานั่งข้างๆ ฉันก็พานอีม คุณก็ได้แต่มองตามเดิกเรียนฉันรีบเดินกลับบ้าน คุณมารออยู่ที่ม้านินอ่อนหน้าหอพักชายใกล้ประตูโรงเรียน ตามปกติเรามักจะพบกันตรงนั้นหากมีธุระจะพูดจากัน และส่งฉันขึ้นรถเมล์กลับบ้าน คุณพูดว่า “อย่าคิดมากนะ ไม่มีใครทำอะไรผมได้หรอก ผมไม่ผิด แต่ก咽ถูกระเบียบทุกอย่างอาจารย์ใหญ่ก็แค่เรียกไปเช็คตะironicหน่อย”

ฉันก็ตอบนั้นเป็นแบบดูดีๆ

“คุณทำ ทำไม”

“ผมมีตักดีครี การเงงผมขาเริ่มลับและแคบนิดเดียว ก้มัน จ้วนเข็นนิดหน่อย ฝ่ายปากของกินหัวผิดระเบียบ หากใส่มาอีกจะพาก การเรียน เอะอะกีเขาระเบียบวินัยมากับ ผมผิดตรงไหน อาจารย์ไม่มีเหตุผล”

“คุณทำอะไรไม่มีเหตุผล คิดครูทำไปแล้วมันต้องย่างไว จะได้ อะไรที่เป็นประโยชน์บ้าง ใกล้จะจบแล้ว การเงงมันเลิกไป ก็ชื่อใหม่ซิ”

“ผมทำถูกต้อง การเงงถูกะระเบียบที่สุด เอาผิดผมให้ได้ซิ เอก...ถ้าผมไปเล่นการพนันซิ ผมผิด ยอมให้ทำโทษทุกอย่าง”

“ทำไม การพนันเป็นอย่างไร” ฉันถาม

“ผมเกลี้ยดมาก ผิดอย่างอื่นพอให้อภัย แต่ถ้าเป็นเรื่องการพนัน ผมไม่ชอบ ถ้ารู้ว่าคนที่ผมรู้จักไปเกี่ยวข้องกับการพนัน ผมเลิกไม่คบด้วย”

“แม้แต่ฉัน..”

“แน่นอน”

“ไม่ถูกและชอบหรือ”

“แน่นอน”

“ฉันไม่ต้องมาควบกับฉันอีก”

ฉันบอกเข้าด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนจะเดินข้ามถนนไปริม รถเมล์ที่เล่นมาถึงพอตี ฉันเห็นคุณได้แต่ยืนมองตาด้วย

ตั้งแต่วันนั้นมาฉันก็เลยไม่พูดกับคุณ แม้ว่าคุณจะพยายาม พูดด้วย ใชเพื่อนเป็นสื่อกلامมาไก่กลีกเลี้ยงฉันก็เงย眼 ต่างคนต่างเรียน ในที่สุดคุณก็เงยบไป ไม่มาตอบเลยฉันอีก คุณบอกว่าทุกคนก็มีตักดีครี เกราไม่คุยกันจนถึงวันสุดท้ายของการเป็นนักเรียน คืนจากอาลัย คุณ เดินมาหาฉัน พร้อมกับดอกทุกสถาบันสีแดงหนึ่งดอกบนเวที เพื่อคนหนึ่ง ร้องเพลงทุกสถาบันในเมืองเชอพอตี

“ใจพี่หมายความเมื่อเห็นกุนลงานกลีบกระจาด จำกัดนี้ได้คลับคล้าย
ว่าดอกที่ถือในมือเชอฟ์เพ้อขอ漫งาน...”

คุณมา้นั่งข้างๆ ฉัน

“ผมคิดอย่างไรกับคุณ คุณคงพอรู้ แล้วทำไว...”

“เรายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน อย่าถามว่าทำไว เพราะครั้งหนึ่ง
ฉันเคยถามคุณด้วยคำถามนี้คุณไม่ตอบ และไม่ให้ฉันอธิบาย มัน
จบสิ้นแล้ว”

“ถ้าผมจะถามเหตุผล...ในวันนั้น” คุณพูดขึ้น

“ฉันก็มีศักดิ์ศรี ฉันก็ไม่อธิบายละ ฉันขอคุณที่มีคุณเป็นเพื่อน
ฉันจะจำมิตรภาพที่ดีของเรารไว”

คุณส่งดอกไม้ให้ ฉันรีรอแต่ก็รับไว หน้าคุณสดชื่นเข้มหันที่

“เรามาเริ่มต้นใหม่นะ พรุ่งนี้ผมจะรอคุณ ที่ที่เราเคยนั่งคุยกัน
ผมจะรอคุณตั้งแต่เข้าจนถึงเที่ยงพรุ่งนี้ ขอให้รู้ว่ามีคนที่ชอบคุณมากๆ
เป็นมิตรแท้ รออยู่ เขาพร้อมที่จะเริ่มต้นมิตรภาพใหม่ด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์”

“อย่ารอฉันเลย ฉันไม่สามารถ ขออวยพรให้คุณโชคดีนะ”

คุณมองหน้าฉัน คุณก็รู้ว่าอนาคตของเราจะเป็นอย่างไร ต่างก็มีศักดิ์ศรี
กันทั้งสองคน

“สวัสดี ลาภก่อน”

“ลาภก่อนค่ะ”

ฉันตื่นจากหัวงแห่งความคิดคำนึง เมื่อได้ยินเสียงดังข้างๆ ตัว

“น้องครับ ร้อนนาไฟมครับ” ร่างสูงใหญ่ในชุดเครื่องแบบทหาร
เดิมยศเดิมเข้ามายิกล แล้วยืนกัวงให้ฉัน

“ขอโทษด้วย เมื่อเข้าต้องรีบไปรายงานตัวในค่าย เลยมาช้า
ไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรค่ะ น้องเข้าใจ ไปกันเถอะค่ะ”

จันเดินเคียงข้างไปกับผู้ชายที่จันยอมรับให้เข้ามาแทนที่คุณ
จันกับเจ้ารู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก บ้านของเขาก็ตรงข้ามบ้านจัน เท่ารู้ทุกอย่าง
ที่เป็นจัน และรับได้ในความเป็นจันและครอบครัวของจัน เราจึงไม่ต้อง
มีข้อสงสัยต่อกัน

เมื่อสองปีที่ผ่านเข้ามา เขายืนคาดหมายถึงจันเป็นฉบับแรก
ทั้งๆ เท่าฝ่ายพบรูปปะพุดจากันเลย

แนวความ

เหชะกลันต่างชนรัชต์ ปราสาหบุรีวันนี้ ก็คงไม่มีนอกจาก แนวภารกิจที่ค่า^๑
ผนรักแนวฯ แผนทางการท่องเที่ยวสานกันท่าหนึ้น แผนทางจราจรที่แนวภารกิจที่รุ่น^๒
ก้าวแนวโน้มังเก็จ...

พี่เขาพูดตรงๆ สมเป็นชายชาติทหาร คนอย่างนี้ ถ้าอันมันแต่
คำนึงถึงศักดิ์ศรี และรังเกียจ จันก็ไม่รู้ว่าบ้าไปหรือเปล่า... คนอะไร
บอกรักในจดหมายฉบับแรกเลย แต่ก็น่ารักดี

สำหรับคุณ เราต้องลาจากันด้วยเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นเรื่อง
ถ้าวันนั้นคุณให้โอกาสจันบอกเหตุผลกับคุณ จันก็จะบอกกว่า

“แม้จันเป็นเจ้าของป่อน บ้านจันเป็นป่อนไฟฟ่องไถ แต่ตีตัว
อย่างถูกกฎหมาย อาศีพนีสืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยคุณยาย เราหากิน
อย่างสุจริต ไม่ได้โง่ใคร เรายินบริการให้ความสุขแก่ไฟที่เข้ามาหา
ความสุขจากการเล่น บ้านจันจน ได้เงินมา ก็ส่งให้จันเรียนเป็นครู
ไฟล่ะ”...

“ความทรงจำ” 7

กรุณางอน

• แหลม หญ้า •

กรุฟิกสอน

• แหลม หญ้าคา •

Hลักสูตร ป.กศ. ที่ผมเรียนสมัยในนั้นเชื่อว่าเป็นหลักสูตรบูรณาการ ในยุคต้นๆ ที่ทันสมัยมากครับ เพราะผู้ที่จบมาจะมีความรอบรู้ใน สรรพิชชาสาขาต่างๆ ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตและการสอน นักเรียนอย่างครบถ้วนไม่ว่าจะเป็นการเกษตร โภชนาการ หรือ ตัดเย็บเสื้อผ้า ทำให้นักศึกษาที่จบประภาคน์ยังบัตรวิชาการศึกษาใน สมัยในนั้นสามารถสอนได้ทุกวิชาที่มีสอนอยู่ในโรงเรียน

มีคนเคยเบรริญเที่ยบเอาไว้ว่าถ้าจบ ป.กศ. มาจะสอนได้ ทุกวิชาที่ครูในญี่ปุ่นสอนหมาย แต่พอจบ ป.กศ. สูงมาเขานอกกว่าจะสอนได้ เนื่องจากวิชาเอกและวิชาไทยที่ร่วมเรียนมา ถ้าครูในญี่ปุ่นให้สอนนอกเหนือ กันว่านี้ก็มักจะอดทนหรือสารภาพอุกมาตรฐานตามธรรมเนียมเลยจ้าสอนไม่ได้

จบ กศ.บ. หรือปริญญาตรีมาเขานอกกว่าสอนได้เฉพาะ วิชาเอกเท่านั้น ส่วนวิชาอื่นจะสอนไม่ได้เลย และยิ่งจบปริญญาโทมาเข้า บอกว่ายังสอนได้แค่หัวข้อเดียวโดยเฉพาะเท่านั้น !

ส่วนปริญญาเอกในสมัยโบราณแบบจะไม่มีการเปิดสอนเลย
ในระดับนี้จึงไม่ค่อยจะมีครุพูดถึง

เมื่อยังเรียนสูงยิ่งมีเงื่อนไขมากอย่างนี้ โรงเรียนตามชนบท
ส่วนใหญ่จึงชอบให้บัตริกาของครุประภาคนี้ยืดตัวไว้ใช้การศึกษา หรือเรียก
แบบชาวบ้านทั่วๆ ไปว่า ป.ก.ศ. เดียวมากกว่า ผู้ที่จบมาในระดับสูงๆ
เนื่องจากผู้บริหารสามารถใช้งานแบบแก้วสารพัดนึกได้ดีกว่า

และถ้าจะว่ากันจริงๆ แล้วผมเองก็เห็นด้วยกับคำกล่าวที่บอกว่า
พวกรุ่นที่จบ ป.ก.ศ. มาันสามารถใช้งานได้อย่างคล่องตัวดีกว่าระดับ
การศึกษาอื่นๆ เพราะตอนที่ผมเรียนอยู่นั้น หลักสูตรเข้าสอนสารพัด
ความรู้จริงๆ คือ นอกจากรียนวิชาการในห้องแล้วผมยังต้องไปเลี้ยงหมู
ที่เรือนเกษตรด้านหลังวิทยาลัยด้วย ปืนคอกหมูอยู่นานเป็นเหตุผล ทำให้ได้
ผมได้ความรู้มาเบยละเอียดคิดว่าถ้าตัดงานเมื่อได้ก็จะไปทำฟาร์มเลี้ยงหมู
เลี้ยงซึพได้ เลี้ยงอย่างเดียวพอกลับจากคอกหมูมาเรียนวิชาอื่นเมื่อได
พวกรเพื่อนผู้หันถูงก็มักจะเมินหน้าไม่กล้าเข้าใกล้เนื่องจากเหม็นเข้มข้นจากหมู

วิชาภาษาการก็เรียนครับ

ผมต้องฝึกทำอาหารอยู่เป็นเหตุผล และได้ความรู้มาเบยอะ
ไม่ว่าจะเป็นการทำน้ำมะขาม น้ำกระเจี๊ยบ และการถูนมอาหารในรูปแบบ
ต่างๆ จนบางครั้นไม่เข้าใจคิดว่าผมเป็นกะเทยไปโน่นเลย จริงๆ แล้ว
ความรู้เหล่านั้นผมได้มาจากการลักสูตร ป.ก.ศ. ยุคในนั้นครับ

เด็ดที่สุดคือ วิชาตัดเย็บเสื้อผ้า

นักศึกษารุ่นผมจะตัดเสื้อผ้าและเย็บเสื้อผ้าเป็นทุกคน

วันไหนเมื่อวิชาตัดเย็บเสื้อผ้าผมจะต้องหอบกล่องอุปกรณ์ไปด้วย
ทุกครั้ง ภายนอกมี ด้าย เริ่ม ลูกกลิ้ง กระไร กระดาษอลอกราย ฯลฯ
แล้วใบหน้าผมจะมีมันไม่ค่อยจะเข้ากับคลับอุปกรณ์ตัดเย็บเสื้อผ้าสักเท่าไหร่
เวลาเดินผ่านพวงสาวๆ ที่ไรมงจึงรู้สึกเริ่นอายมากๆ

ยังจำได้ดีติดตาว่าพอดีงวิชานี้ที่อาจารย์ผู้สอนจะต้องเดินตรวจ
กล่องอุปกรณ์ของทุกคนก่อนว่ามีข้าวของต่างๆ ภายในครอบคลุมตามที่
อาจารย์กำหนดหรือเปล่า

พากลัวๆ และพากะเหยจะนำครับถ้วนทุกที

แต่สำหรับผมและเพื่อนๆ ที่เป็นลิงทไมนหั้งลายส่วนใหญ่
เล้มในเมืองนี้บ้าง บางที่เปิดฝากล่องออกมากraqว่าของข้างใน
ภายในไปไหนหมดเง้อกไม่รู้ บางคนหายไปทั้งกล่องก็มี

สำหรับผมนั้นไม่รู้เป็นยังไงเหมือนกันคือ อุปกรณ์ภายในกล่อง
ไม่ค่อยจะครบสักที หากไม่เล้มนี้ก็ลืมนั้น บางที่ก็ทำหายไปหลายชิ้น
ซึ่งไม่ทันดังนั้น พอกอาจารย์ตรวจกล่องอุปกรณ์ที่เรียนก็มักจะโดนดูแลและ
ถูกตัดคะแนนความพร้อมทีละ 2 คะแนนทุกที เรียน 16 สัปดาห์ผมก็จะถูก
หักคะแนนไปหลายๆ โดยไม่ทันได้สอบเลย 32 คะแนนแล้ว

เหลือคะแนนอยู่แค่ 68 คะแนน ต่อให้ผมทำข้อสอบได้เต็ม满分ก็
จะได้แค่เกรด ค. อยู่ดี

ข้อสอบเป็นการปฏิบัติเสียส่วนใหญ่ผมจึงไม่มีทางจะทำคะแนน
เต็มได้ แค่อาจารย์ให้สอยจ่ายฯ แบบดันตะลุยผมก็ยังทำไม่ได้เลย ตกลง
วิชานี้ผมจึงได้เกรด ง. และเป็น ง. ตัวเดียวในชีวิตการเรียนตั้งแต่ระดับ
ป.กศ. จนถึงระดับปริญญาเอกของผม

เป็นเกียรติประวัติจริงๆ

อย่างไรก็ตาม พอกมาถึงวันนี้ผมจึงได้สำนึกคุณค่าว่าเป็นวิชา
ที่มีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน เพราะเวลาไปประชุมสัมมนาที่ไหน
ทำกระดุมเสื้อขาด ชิปแตก ฯลฯ ผมก็ได้ใช้วิชานี้แก้ไขปัญหาได้อย่างดีเยี่ยม

เคยไปดูงานที่ประเทศคอสเตรเลียเดือนกันวาฯ ปรากฏว่ากระดุม
เสื้อขาดบ้าง ตะเข็บกางเกงปริบ้าง ผมก็ได้ใช้จาก การเรียน ป.กศ.

นี่แหล่งครับมาแก้ไขปัญหาโดยไม่ต้องไปจ้างร้านตัดเย็บเสื้อผ้าให้ลำบาก
เพราะที่ในราคาก่าแรงก็แพงมากด้วย

ที่สำคัญสุดสุด คือเดี๋ยวนี้ผมตัดเย็บเสื้อยาวๆและเสื้อเชิ้ตเอง
ได้ครับผู้อ่าน

นี่ขนาดผมเรียนได้เกรด D นะ

ถ้าได้เกรด A ละก็ป่านนี้ผมอาจเป็นเจ้าของร้านตัดเย็บเสื้อผ้า
จนมีร้านเสียงดังระเบิดเด็ดเทิงไปแล้วก็ได้!

นี่เป็นพระคุณจากหลักสูตร ป.กศ. รุ่นสมัยในนั้นจริงๆ ครับ!

นอกจากจะฝึกในเรื่องฝึกนี่แล้วยังมีคอร์สสำคัญอีกคอร์สหนึ่ง
ซึ่งเรียกว่าเป็นหัวใจในการเรียน ป.กศ. นั่นคือการออกฝึกสอน

พุดถึงเรื่องฝึกสอนแล้วผมยังจำความรู้สึกในสมัยในนั้นได้จำ
รู้สึกตื่นเต้นแบบสุดสุด เพราะจะได้มีโอกาสไปยืนสอนอยู่หน้าห้องแบบ
จริงๆ เสียทีหลังจากที่ได้แค่พยายามอ่านรายงานหน้าห้องให้เพื่อนๆ พัง
จนเป็นแอ๊ด

โรงเรียนที่ฝึกสอนส่วนใหญ่อยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ซึ่งค่อนข้าง
ห่างไกลโดยทางวิทยาลัยจะส่งเราไปกันในโรงเรียนละ 4-5 คน นอกจากร่วม
โรงเรียนใหม่นักเรียนมากทางวิทยาลัยจึงอาจส่งไป 6-8 คน

การเดินทางก็ลำบากมาก โดยเฉพาะครัวที่ไปฝึกสอนเห้อมแรก
ซึ่งเป็นหน้าฝนพอดี รีบคลอนวิ่งเรื่อระเลย กว่าจะฝึกสอนเสร็จรอแท็กกิ้งเข้ากิ้งเน่า
ได้เวลาทิ้งพอดี

สำหรับผมนั้นได้ออกฝึกสอนในเห้อมที่สองซึ่งเป็นช่วงปลาย
ฤดูหนาวต่อ กับตันตุ่ร้อน แต่ก็อย่างว่าแหล่งครับ เมืองไทยของเรานั้น
อากาศค่อนข้างจะร้อนมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมจึงสอนไปหนึ่งชั่วโมง
ไปซึ่งก็ไม่ค่อยจะแนะนำใจตัวเองว่าที่เนื่องแต่กันนี้เป็นเพราอากาศร้อนหรือ

เพราความตื่นเต้นกันแน่

ทุกๆ วันจันทร์ครูพี่เลี้ยงจะต้องตรวจแผนการสอนก่อน พอครูพี่เลี้ยงแก้ไขให้เสร็จเรียบร้อยแล้วนั้นเหละจึงจะนำมาสอนได้ และแผนการสอนสมัยนั้นจะนิยมวิธีของแฮร์บาร์ต (Herbart Method) ที่สุด คือ พอเริ่มต้นก็จะต้องหากิจกรรมมาทำอะไรสักอย่างให้เด็กเกิดความสนใจ ก่อนเพื่อจะนำเข้าสู่บทเรียน เข้าเรียกว่าขั้นเตรียมซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ชิ้นงาน

มือสูตรั้งหนึ่งผู้สอนเรื่องสัตว์เลี้ยง พอเริ่มต้นผูกัดามนำว่า นักเรียนใครเคยเลี้ยงสัตว์อะไรบ้าง

เท่านั้นแหละครับ นักเรียนชั้น ป.3 ของผมยกมือกันพรีบหั้งห้อง แสดงว่าทุกคนสนใจมากผิดคาดว่าจะให้ทุกคนมีส่วนร่วมทั้งหมด จึงถามทีละคนไปทีละคน

แรกๆ ก็ตอบกันฉาบฉานมาก

แต่พอถึงແຕ່ຫລັງๆ นักเรียนก็เกิดอาการร้าวๆ อื้ງๆ เนื่องจาก สัตว์ต่างๆ ที่คิดเอาไว้เพื่อนเข้าตอบไปหมดแล้ว พอมากถึงคนสุดท้ายจึงได้ แต่ยืนนึงเฉย เพราะนึกไม่ออก

จะบอกว่าตอบไม่ได้ก็ยกมือไปแล้ว ในที่สุดเด็กชายสนิท ก็ยืนเดินสมองคิดอยู่นานก่อนจะตอบผิดๆ

“ผีครับ”

“หา ผีหลอกเนี่ยนะ?”

“ครับ”

“ทำไมเออจึงคิดว่าผีเป็นสัตว์เลี้ยงล่ะเด็กชายสนิท” ผุมง

“ก็ผิดเน่นแม่ผิดเคอาหารใส่ถวยเล็กๆ ไปให้ผีกินทุกวันและ ก่อนกลับบ้านให้วัดด้วยครับ”

“ผีที่ເຂອງວ່າເນື່ອຢູ່ໃນ”

“ອຢູ່ບ້ານຫລັງເລີກທີ່ມຸນຮ້ວບ້ານຄົວ”

ພມຄິດໄປຄິດມາກົນໄດ້ວ່າເປັນສາດພະກຸນ

ເອົາໃຫ້ອາຫາກີນທຸກວັນຍ່າງນີ້ກິນປ່າຈະອຸນຸໂລມໄທເປັນສັດວິເລີຍ
ໄດ້ນະ ພມນີ້ກອງຢູ່ໃນໃຈຈຶ່ງບອກວ່າ

“ເກັ່ງມາກເດີກຂາຍສົນທີ ເພື່ອນໆ ຕົບມືອໃຫ້ໜ່ອຍ”

ປາກນບອກອ່າງນັ້ນແຕ່ກີດຄິດອຢູ່ໃນໃຈໄມ້ໄດ້ວ່າ

“ຄິດມຸນນີ້ອອກມາໄດ້ໄຟເນື່ອ”

ການເປັນຄຽງຝຶກສອນນັ້ນດ້າຈະວ່າໄປແລ້ວມີການກິຈມາກມາຍໄມ້ນ້ອຍ
ໄປກວ່າຄຽງຕົວຈິງສັກເທິ່ງໃຫ້ຮ່ວມຄົວ
ເພວະສ່ວນໃໝ່ຄຸນຄຽງຕົວຈິງທ່ານຈະ
ມອບໝາຍໃຫ້ເຮົາທຳການແຫນແບຈະທຸກຍ່າງເລີຍກິ່ວາໄດ້ ນັບດັ່ງແຕ່ການ
ຄວບຄຸມດູແລກາຮັບແກວໜ້າເສາອງໃນຕອນເຫຼົາ ສ່ວນມັນຕີໃຫວ່ພະ ທຳນັບຢູ່
ເຮືອກຊື່ອ ດູແລຄວາມເຮືອບຮ້ອຍກາຍໃນໜ້ອງ ຂລ່າ ໄປຈຸນກະທັ້ງສົງເຕັກນັກເຮືອນ
ກລັນບ້ານໃນຕອນເລີກ ເພວະຈະນັ້ນໄຄຣທີ່ຄິດວ່ານັກສຶກຂາຍຝຶກສອນນາແກ່
ສອນວິຊາເພີ່ມຍ່າງເດືອນນັ້ນ ຕື່ອວ່າຍັງເຫັນໃຈຄລາດເຄລື່ອນຍູ່

ນອກຈາກກິຈຈາກຮົມໃນໄຮງເຮືອນແລ້ວ ກິຈຈາກຮົມທີ່ຕ້ອງທຳກັບຫຼຸມຫຸນ
ກີເຊື່ອວ່າສໍາຄັງໄມ້ນ້ອຍເໜີອືນກັນ ວັນຫຼຸດສຸດລັບປັດທີ່ແຫ່ງທີ່ຈະໄດ້ນອນເຂົ້າລົງ
ອຢູ່ເຊົ່າ ກີດ້ອງໄປໝ່ວຍຜູ້ໃໝ່ບ້ານບ້າງ ຂ່ວຍຫລວງພ່ອບ້າງ ຜູ້ອ່າຍຜູ້ປົກຄອງ
ຂອງນັກເຮືອນເກີ່ວຂ້າວນວດຂ້າວບ້າງ ເຮືອກວ່າເຮົາຕ້ອງສ້ວງຄວາມສັມພັນຮັບ
ອັນດີກັບຫຼຸມຫຸນໃຫ້ແນ່ນແພັນຄົວ

ໄດ້ເຈັບຄວາມສັມພັນຮັບພື້ນຖານທີ່ສ້າງອອນນັກເຮືອນນັ້ນເຮົາຈະແຢ່ງກັນ
ທຳກິຈຈາກຮົມນີ້ດ້ວຍຄວາມກະຮະຕື່ອຮ້ອນທີ່ເດືອວ່າ ນັກເຮືອນຂອງໄຄຣມີພື້ສາວສ່ວຍ
ຄຽງຝຶກສອນປະຈຳທີ່ອັນນັ້ນກີຈູຈະມີຄວາມສຸຂາມກາ ແລະເຫັນໄປເຫັນວ່າມີບ້ານນັ້ນ
ປ່ອຍໆ ໄດ້ອ້າງວ່າມາຕິດຕາມຜົດກາເຮືອນຂອງນັກເຮືອນຕາມຫລັກວິຊາກາ

บางคนมีพี่สาวอยุ่มากกว่าเรา พวกผู้ก็จะเรียกพี่สาวและต้องไปเยี่ยมพี่สาวปอยมากจนหนุ่มๆ ภายนอกบ้านหงุดหงิดใจ โดยเฉพาะคนเป็นแฟนถึงกับออกแนวแค้นเคืองไม่ชอบหน้านักศึกษาฝึกสอนไปเลย

แม้เราอ้างว่าเป็นเพียงการสร้างความสัมพันธ์อันดีเท่านั้น ไม่มีเจตนาอื่นใดแอบแฟรงอยู่เลย ทว่าหนุ่มๆ ในหมู่บ้านก็ไม่ค่อยจะเชื่อ นะครับ บางทีถึงกับมายืนเมียงๆ มองๆ อยู่ข้างริมโรงเรียนด้วยสายตาที่ยกจะอิบิายความหมายได้ก็มี

และยังห้องเรียนที่ผู้สอนดูໄล่งโง่ไม่มีผนังห้องเป็นสัดเป็นส่วนอย่างนั้นผู้ก็ยิ่งไม่ค่อยจะสนับยใจในเวลาของสายตาหนุ่มๆ ที่มาเยือนแล้วอยู่ข้างริมโรงเรียนมากขึ้นทุกวัน

ห้องที่ผู้สอนนั้นตั้งอยู่ได้ถูกอาคารเรียน เพราะ ป.๑ กับ ป.๒ ครูใหญ่ให้อยู่ชั้นบน ส่วน ป.๓ ป.๔ จะอยู่ได้ถูกໄล่งข้างล่างมีเพียงกระดาษดำทำగ່າງ กันเอาไว้เท่านั้น เวลามีโครงการว่าผู้สอนชั้นไหนผู้ก็จะตอบเข้าไปว่าตอนอยู่ชั้นล่าง เพราะอยู่ได้ถูกอาคารทำให้มองเห็นพวกรุ่นๆ ในหมู่บ้านมาเมียงมองอย่างที่ว่าไปแล้ว

และจากที่ห้องเรียนตั้งอยู่ที่ໄล่งได้ถูกอาคารนี้เองจึงทำให้เกิดปัญหาน่าหงุดหงิดอย่างหนึ่งคือ ไม่มีรือครุข้อมาเขียนอะไรเอาไว้บนกระดาษให้เราคิดมากปอยๆ ทุกๆ เข้าจะต้องมีมือดีมาเขียนกระดาษเล่นๆ และไปปะนวด

เข้าใจว่าม่าจะเป็นรุ่นพี่ หรือพวกรุ่นๆ ลี้ยงเคยแฉวนนั้นที่แอบเข้ามาระบายอารมณ์เล่น บางวันก็มีรูปภาพต่างๆ ส่วนบางวันก็มีข้อความเลอะเทอะเต็มไปหมด เช่น บทกลอนรัก คำคม ฯลฯ และที่น่าหงุดหงิดใจมากคือ มีบางข้อความเดือนนักศึกษาฝึกสอนว่าอย่าไปปะนวดกับแฟนเขา!

ก็อย่างว่าแหล่งศึกษาจากในเมืองอย่างเราก็ย่อมจะเท่ กว่าไ้อันนุ่มลูกทุ่งเป็นธรรมชาติ อนาคตถ้าก้าวน้ำเพราะอย่างน้อยๆ ต่อไป ก็อาจได้เป็นครูใหญ่โรงเรียนได้โรงเรียนหนึ่งค่อนข้างแน่ อนาคตค่อนข้าง จะสดใสรอย่างนี้เองจึงทำให้สาวๆ ในหมู่บ้านให้ความสนใจเป็นพิเศษ

เสาร์อาทิตย์เรามักจะเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อยืนนั่งเรียนและ สร้างความสัมพันธ์กับชุมชนโดยมีหลักภาษาฯ ว่าบ้านไหนมีพี่สาวเราก็จะไป เยี่ยมเยียนก่อน ส่วนนักเรียนคนไหนมีพี่ชายอันนี้ก็รอไปก่อนละกัน!

เพราหนักการเยี่ยมเยียนแบบมีลับลับคมในของเรานี้เองทำให้ พวกรุ่นๆ ในหมู่บ้านค่อนข้างจะมีปฏิกริยา และเกิดความวิตกกังวลว่า เราจะมาแย่งสาวๆ จากหมู่บ้านไปหมดจึงได้มาระบายน้ำอัดอันดันใจ ไว้บนกระดานดำทำให้ต้องเสียเวลาลับกระดานจนหัวขาวแต่เข้า โดยที่ ยังไม่ทันได้สอน พวกรุ่นก็เลยพยายามคิดหาวิธีใหม่ให้อันนุ่มผู้ลึกลับ มาเยี่ยนกระดานเล่นได้

ตอนแรกก็เก็บขอลึกให้นมดก่อนแลกเรียน เพื่อจะไม่ให้บุรุษ ลึกลับมาเยี่ยนกระดานเล่นได้ แต่รุ่งเข้ามาก็เหมือนเดิม ไม่รู้มือลึกลับ ไปเอาขอลงมาจากการเล่น ทำให้กระดานดำเลอะเหมือนเช่นทุกวัน

ถึงตรงนี้เพื่อนพมคนหนึ่งชื่อหาญ จันทร์รุ่ง ชั้นสอนชั้น ป.4 (อยุ่ข้างๆ ห้องพม) ก็เกิดความคิดว่า แบบนี้น่าจะมีการห้ามอย่างเป็น ทางการโดยครูฝึกสอน ชั้นมีลิทธิในการใช้กระดานดำอย่างเดิมที่เป็นคน สังการเจ็บจะแก้ปัญหาได้

“ทำยังไง?” พมถาม

“เราเยี่ยนคำสั่งไว้บนกระดาษเลยว่าห้ามเข้าเยี่ยนเล่น”

“เข้าจะเขื่อนหรือ”

“ต้องเชื่อว่า ครูฝึกสอนเป็นคนของคำสั่งของอย่างนี้ไม่น่าจะมีปัญหานะ”

“แต่เข้าไม่ใช่นักเรียนของเรานะ”

“ถึงไม่ใช่ก็ต้องเชื่อ”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกัน”

“ต้องเกี่ยวซึ้ง เมื่อน้องสาว หรือน้องชายมาเรียนที่นี่ผู้เป็นพี่ก็จะต้องเชื่อฟังด้วย”

ผมดูยังไงก็ไม่เห็นว่าจะเกี่ยวกัน แต่เมื่อเพื่อนยืนยันอย่างนั้น ก็ว่าเกียจที่จะคัดค้านเลยได้แต่ตามว่า

“จะได้ผลจริงหรือ”

“ต้องได้ผล” หาญยืนยัน

“จังลองดูก็ได้ หาก ป.4 ได้ผล ป.3 ก็จะทำตามบ้าง”

หาญก็เลยดำเนินการในวันนั้นโดยตอนเย็นพร้อมเด็กเรียนเสร็จ ก็เชิญคำสั่งตัวใหญ่ เอาไว้ห้ามเข้ามาเรียนกระดานเล่นอย่างเด็ดขาด!

เขียนคำสั่งเสร็จก็เข็นเข็อกับเพื่อให้มือลีกลับรู้ว่านี้เป็นคำสั่งของครูฝึกสอนโดยตรงนะ เพื่อว่าจะได้ไม่กล้าแอบมาเรียนกระดานเล่น ในยามวิกาลอึก

BUAN DUSET POLL

ในสมัยที่ผมเป็นหนุ่มนั้น ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองสมัยโบราณ มักจะเขียนเข็อก โดยใช้อักษรย่อเป็นส่วนใหญ่ อย่างท่านจอมพลแพลก พิบูลสงคราม ท่านก็เขียนเข็อกว่า ป.พิบูลสงคราม และเป็นลายเขียนที่น่าเกรงขามจนผู้คนต้องเชื่อฟังหึ้งประเทศ เพื่อผมเห็นว่าการที่จะทำให้พวากมือลีกลับเกิดความหวาดกลัวไม่กล้ามาเรียนกระดานเล่น ก็ควรจะเข็นเข็อกแบบผู้มีอำนาจในยุคในนั้นเสียเลยจึงเข็นเข็อกกับคำสั่งลงไปว่า

น.จันทร์รุ่ง!

แบบนี้จึงคาดว่าจะได้ผลครับ

วันรุ่งขึ้นพากผู้ก็รีบมาโรงเรียนตั้งแต่เช้าเพื่อจะดูว่าการเรียน
คำสั่งไปเมื่อวานนี้ได้ผลมากน้อยแค่ไหน และพ่อมาถึงก็พบเด็ก นักเรียน
กลุ่มนี้ยังคงกระดำเนิດอยู่ก่อนแล้ว พากผู้จึงเข้าไปดูบ้างโดยคิดว่า
ต้องได้ผลแน่

แต่พอกโน้ตเข้าเท่านั้น พากเรา ก็แทบลมໄส เพราะบน
กระดำเนิດวันนี้ก็ยังมีข้อความและรูปภาพเหละเทอะอยู่เต็มไปหมด
เหมือนเดิม แสดงว่ามีคลิปตู้ไม่ประสบคุณภาพนักนั้นได้หวั่นเกรง
คำสั่งห้ามของครูฝึกสอนแม้แต่น้อย

และที่เจ็บปวดมากๆ คือตรงลายเรียนที่เขียนตัวใหญ่ เด่นชัดนั้น
ไม่รู้ใครไปเติมระหว่างเอ้าไว้บน น. ด้วย

คุณครูหาญ มาเห็นเข้าก็ถึงกับเรอตังเอ็กซ์แทบໄสในขณะ
พากนักเรียนพากันหัวเราะคิกคัก

ไม่รู้เป็นใคร...

แต่เล่นงานครูฝึกสอนได้อย่างเจ็บปวดรวดร้าวจริงๆ ครับท่าน
ผู้อ่าน!

“ที่นี่เป็นที่ตั้ง ของสถาบันวิจัยและทดลองทางด้านสุขภาพชุมชน
แห่งแรกในประเทศไทย”

มหาวิทยาลัยสุรินทร์ สถาบันวิจัยและทดลองทางด้านสุขภาพชุมชน

S

R

A

N

D

U

S

I

T

P

O

L

L

มหาวิทยาลัยสุรินทร์
Suan Dusit University

“គ្រោករងចាំ”

សាស្ត្រពិភពលេខ
SUAN DUBIT POLL

ទូរការពេទ្យត្រូវ
នឹង (ជ=) ការពេទ្យត្រូវ

• បន្ទាន់ •

ครุกำเพ็อกร ใจ (๒) กำเพ็อครุ • ประภา •

ศ นามหยาด้านหน้าอาคารคณคุคลาสวันนี้ดูเยิ่วสุดกว่าทุกวัน
เนื่องจากฝนเพียงจะหยุดตกไป หยดน้ำฝนยังเกาะพราวอยู่ตาม
ยอดหยาด

เย็นยามวันนี้จะมีงานเลี้ยงรุ่นของบรรดาศิษย์เก่า กล่างสนาม
ตั้งเวทีขนาดป้อมประดับประดาด้วยดอกไม้สวยงาม ด้านหน้าเวที
ตั้งเป็นโต๊ะจีนปูผ้าขาวเรียบร้อย ตะเนดุคงอยู่ในรา华ฯ เกือบร้อยโต๊ะ
บนเวทีคนงานเริ่มขนเครื่องดนตรีและเครื่องเสียงขึ้นมาติดตั้ง ทั่วบริเวณ
ติดไฟฟ้าปอตโดยตัดและไฟนีออนหลากหลายส่องสว่าง

เดียงผู้คนที่กำลังเตรียมงานเดินกันขวางกัน แต่ละคนมีสีหน้า
ยิ้มแย้มแจ่มใส อีกไม่นานบรรดาศิษย์เก่าหลากรุ่นก็จะทยอยกัน
เข้ามาในงาน

ห่างไปไม่ไกลจากเวทีกล่างสนาม ณ ด้านประดุจใหญ่ท่ามกลาง
หมู่ไม้อันเรียวซุ่มร้างสนาม มีเดียงของอะไรบางอย่างคล้ายจังหวะดนตรี
ดังขึ้นเป็นระยะๆ

เจ้าของเสียงไฟเราะอยู่ด้านบนสุดของกิ่งอ่อน กำลังไก่คอร้อง เพลงเสียงใสสะอาดใจ เสียงของเจ้านล่อน ดึงความสนใจจากทางเขนหุ่ม ที่กำลังร้องเพลงอย่างสวยงามใจ เช่นกัน ให้หันขับnamongทางตันดอเสียงนั้น หันที่ กิ่งไม้อ่อนที่ขับไปมาค่อยๆ หยุดเคลื่อนไหว พร้อมเสียงร้อง แห่งเบาหากไฟเราะสดใสของนกสาว หล่อนกระโดดไปมาเหมือนมองหา กิ่งอ่อนที่พ่อหมายเพื่อพักพิงทางเขนหุ่มไปบินลงมาหากิ่งไม้อ่อนล่าง ทึ่งระหะห่างโดยมีล่า้นแกนกลางกันพร้อมเอียงคอชำเลืองสังเกตทางเขน สาวแปลกหน้าที่เวลาขับคงสูงเสียงໄส เมื่อจังหวะหมายเหมือนหล่อน เปญญาแล้วกับกิ่งไม้อนนหลังจากสังเกตสังก้าแล้วอย่างถ้วนถี่

ทางเขนหุ่มจึงได้ที่สูงเสียงทักษะเร็วพลัน “สวัสดี วันนี้ อาการดีนะจ๊ะ” ทางเขนสาวหันมามอง พลาส่ายหน้าไปมา “ฉันก็ อยากระเห็นด้วยกับเชอร์อกจ๊ะ ถ้าไม่มีเสียงเป่านี่ ประโคมดนตรี จากข้างล่างไม่น ฉันเลยต้องตอบว่า ไม่จริงจ๊ะ วันนี้ อาการไม่ดีเลย”

ทางเขนหุ่ม ขับปีกที่ปักคลุมด้วยขนสีดำไปมาด้วยท่าที่เรินๆ ก่อนออกตัวว่า “จังคงหมดสมัยที่จะทักษะกันแบบนี้แล้วใช่ไหม บท ทักษะแบบนิทานนกทางเขนเมื่อ 50 ปี ที่แล้ว ใช้กับบรรยายภาควันนี้ ไม่ได้ติ่นนะ”

“ไม่ใช่หรอก ความจริงที่นี่อาการก็ตีทุกวัน เพียงแต่วันนี้ เข้าด้วยงานเดี้ยงรุ่นกัน ขันชี้งักพักพิงอยู่ทางในนั้น ได้ยินมาว่าเป็นงานลังสรรค์ ของชาวฝีกหัดครู ศิษย์เก่าที่นี่เมื่อ 40-50 ปีที่แล้ว เลยต้องยกย้ายมา ถิ่นนี้ เนื่องจากเสียงประโคมดนตรีจะพอหมายพอดีกว่าด้านในนั้นมาก”

“ดีเลยจ๊ะ เพราะบริเวณนี้นั้น ส่วนใหญ่มีเพียงช่วงกลางวัน ที่หุ่มสาวนักศึกษาครู มานั่งพูดคุยกัน พอยืนย้ำก็แยกย้ายกันไป”

“แล้วเชื้อไม่รำคาญเสียงหุ่มสาวพวงนั้นหรือจ๊ะ”

“ไม่นรอกจะ ขันนั้นฟังเพลิน นักศึกษาครูพากน์พุดคุยกัน เรื่องงาน มีนโยบายลักษณะตามประสา บ้างก็พุดคุยกันเรื่องนินทาอาจารย์ คนอันจำหรือได้เก็บหมัดแล้ว”

“เออนนอ มุชย์พากนี้ต่อให้เป็นนักเรียนครู ก็ยังนินทา อาจารย์” การเข่นสาวซุ่มเลียงแม่มือนปลงอนิจัง

“นั่นล่ะนะ ถึงจะเป็นนักศึกษาครูก็ยังเป็นลูกศิษย์อยู่ดี ปีก่อนที่ ขันอยู่ตรงใกล้ๆ งานเลียงก็ได้อินเป็นประจำว่าพากศิษย์เก่าขอบ พุดคุยกันถึงความหลังครั้งยังเป็นนักเรียน บางทีก็หนีไม่พันนินทาครูด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ขอภารกับขันเสียที่นี่สิ จะได้ไม่ต้อง ไปทนรกรหูอยู่ແวนนั้น”

การเข่นสาวพยักพเยิดจะงอยปาก เหมือนฉุกคิดขึ้นมาได้ จึงกล่าวตอบไปว่า

“จริงของ فهو สำหรับคืนนี้ ขันคงต้องเชือ فهو แต่ขันยังพากพิง ที่นี่ไม่ได้ หากไม่ทำฟัง ขันนก เยื่อไม้มากมายจากรังทางในนามาที่นี่”

“ขันนี้ใจ ช่วย فهوได้ ไปดี ช่วยฯ กัน”

เมื่อตกลงความกันได้ การเข่นหนุ่มสาวที่ซักไว้ໄล่เลียงกันมา ครูในญี่ ก็พาภันบินเดียงคุกันไป อีกฝ่ายฝั่งของสนามที่การเข่นสาว จากมา

“ตนໄอกหากก่อนหนะนี่” เสียงทักดังๆ มาจากสุขุมซึ่งเดิน ออกมากต้อนรับเพื่อนด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง เพราะเขาเป็นตัวโน่นๆ จัดงานในวันนี้

“ก็เห็นว่าบีนนี้จัดเลี้ยงที่วิทยาลัยเลยรีบมา เมื่อช่วยคระเตรียม อะไรได้บ้าง คงไม่สะดวกเหมือนโรงราม”

“ไม่หรอก เดรียมไว้หมดแล้ว ไม่ต้องห่วง พอดีแดงเด้าเป็น
อาจารย์อยู่ที่นี่ เด้าประธานงานไว้หมดแล้ว อีกซักชั่วโมงคงพร้อมแล้วล่ะ
มาทางนี้สิ พรรคพากนlaysคนอยู่ด้านในแน่นะ”

พูดจบ เขาก็พาตัวลับเดินมาทางกίวนเพื่อนที่จับกลุ่มคุยกัน
ก่อนแล้ว

“เอ้ย...วันนี้มาเดียวเหรออะ” เสียงชลอ กล่าวทัก

“เออสิ...กูมันคนໄกດ ไม่ใช่เจ้าถินครสวาร์คเน่ ได้พากนรู้ใจมา
ด้วยได้”

“มาเอง ชวนที่ไหน” ชลอพูดไปยิ้มไป หนุบวัยกลางคนที่นั่งข้างๆ
หัวเราะพลาวยกมือให้วัดลับ

“สุเทพล่ะ ไม่มาด้วยกันเหรอ” ถุงน้ำที่เอ่ยถามบ้าง

“เด้าล่วงหน้ามาตั้งแต่เมื่อวาน จะมาเยี่ยมบ้านแม่芬นแค่ด้วย”

“อ้วนนั่น แกงชัยนาท มา กันแล้ว” รัตนชัยรี้ไปทางด้านข้าง
ของสนาม ทุกคนหันตามไป เห็นพรรคพากกลุ่มใหญ่เดินเข้ามาสมทบ

สุขุมยืนยิ้มแก้มปริ ทั้งตีไ乍 และปลื้มใจที่งานเลี้ยงรุ่นปีนี้
เป็นอีกครั้ง ที่เพื่อนๆ รวมรุ่น ต่างให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทำให้คุณ
พื้น芬นครสวาร์คที่บังคับมีหน้าที่การทำงานเติบใหญ่และสร้างครอบครัวอยู่ที่
กรุงเทพฯ เช่นเดา ไม่อาจละเลยความรับผิดชอบในฐานะประธานรุ่น
โรงเรียนฝึกหัดครู นครสวาร์ครุ่น 10 ที่ต้องเป็นตัวเฝ้าดูงานเลี้ยงรุ่นให้
เพื่อนๆ ได้พบปะกันเป็นประจำทุกปี

“มาแล้วครับทุกคน” สุเทพส่งเสียงทักทายมาແຕ้กอล ทุกคน
หันมองพร้อมยิงคำรามใส่กันยกใหญ่

ฝ่ายนั้นยิ้มร่ารับ พร้อมกับตอบคำรามเพื่อนๆ

“เด็กเห็นหานานนานๆ เจอกันที่เลยไม่น่า เออนี เกือบลืม
เจอกันรยาอาจารย์สละเมื่อวาน แกนอกกว่าต้นเดือนหน้าทำบุญครบรอบ
อาจารย์ ครพรมีเวลา ก็เชิญด้วยนะ”

“พุดแล้วนึกถึงอาจารย์นั่น” รัตนชัยเอ่ยขึ้น

“ใช่ นึกถึงสิ่งที่อาจารย์สอน” สุนันท์ กล่าวสำทับ พร้อมฯ
กับภาพความทรงจำต่างๆ ในอดีตที่ผุดขึ้นมา...ภาพของชายร่างเล็ก
ผมหยิกлонสีดำขับ ผิวคล้ำ ดูนุ่มกว่าอายุ

อาจารย์ผู้ซึ่งชัวในงสอนของท่านผ่านไปอย่างเพลิดเพลินจน
หมดความแบบไม่รู้ด้วย เพราะอาจารย์มีวิธีสอนโดยการเล่าเรื่องให้ลูกศิษย์
ฟังอย่างสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ

“ฉันชอบตอนที่อาจารย์เล่าเรื่องลิลิตพระลอ ฉันจีรอฟังอย่าง
ใจจดจ่อเลย” วรรณศรีหรือยากรักษาที่ของเพื่อนพูดขึ้น

เพื่อนๆ ทุกคนอดยิ้มไม่ได้ เพราะจำได้ว่าอาจารย์หล่ายต่อ
หลายท่านหนึ่นอยหน่ายกับวรรณศรี เพราความซุกซนของเจ้าหล่อน กับ
ความซ่างซักถามที่บางครั้งอาจารย์บางท่านก็จนมุน ไม่ใช่อาจารย์อ่อนด้อຍ
ด้านวิชาการจนไม่สามารถให้คำตอบกับเธอได้ หากแต่คำรามของหล่อน
เป็นประเททที่คนฟังต้องคิดในใจว่า คิดได้ดี บางท่านก็ตัดบท เปลี่ยนเรื่อง
หรือถามกลับไป เพราเขี้ยเกียจต่อความยาวและความยืดกับหล่อน
แต่สำหรับวิชาภาษาไทย น่าแปลกที่วรรณศรีจะดูสงบนิ่งยิ่มเสียจน
น่าเปลกใจ

“ตอนนั้นฉันไม่ยักรู้นั่น...กี่ ว่าตัวชอบเรียนภาษาไทย”

“โอຍ...ฉันชอบมากจัง” กี่หันมาตอบทันควันด้วยท่าทางมุ่งมั่น
พร้อมถึงตากลมโตใส่ฉัน

“ตอนเรียนฉันตั้งใจว่าจะเป็นครุภาษาไทยที่เก่งให้จังได้”

“แล้วไง...วันนี้สมหวังหรือเปล่า” เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มซักดื่ม
อย่างชำนาญ “ไม่ได้หมายถึงว่าเป็นครูภาษาไทยหรือเปล่านะ ข้อนี้นู้อู้ย์แล้ว”

“กิน่าจะเป็นอย่างนั้นนะ ได้ครูดีอย่างอาจารย์ssl จะไม่ให้
เป็นครูที่เก่งได้ยังไง” วรรณศรีถือโอกาสสคุย

“ขันชอบเรียนกับอาจารย์มาก ไม่กล้าเหม่อเลยล่ะ ไม่ตั้งใจเรียน
ซัก 5 นาที 10 นาที ถือว่าพลาดมหันต์แล้ว อาจารย์ssl เล่าเรื่องดีๆ
ที่แกทั้งอ่านมา พึ่งมา รู้มา ประสบการณ์แก่ยะ เราจะเรียนนู้อู้ไว้จากแก
ได้เยอะมาก”

“อาจารย์ท่านเป็นกันเองด้วยล่ะ” สุเทพพูดขึ้นบ้าง

“ขันยังจำได้ว่าอาจารย์ไม่เคยอารมณ์เสียเลย แล้วก็มีมูกคลอกมา
ค่อยดึงดูดความสนใจพวกเราด้วย”

“พวกคุณยังจำเรื่อง ต.ช.เทอดศักดิ์ และ ต.ญ.ยุพดี ได้ไหม”
สุขุมพูดพร้อมกับยิ่มเมื่อนึกถึงอดีตเมื่อครั้งเป็นนักเรียน ที่อาจารย์ssl
มักใช้ตัวละครขาประจำคุณี่มาใช้ประกอบบทเรียนการใช้ภาษาทั้ง พึ่ง
พูด อ่าน เขียน

“เออ...จำได้ว่า ไอเดียท่านดีนะ ทำให้พวกเรารู้สึกด้วย
แล้วยังจำสิ่งที่ท่านสอนได้ชัดเจน” ชุดหันด้วย

ความทรงจำเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ssl และอาจารย์
ท่านอื่นๆ วนล้อมความเป็นครูให้กับลูกศิษย์ทั้งหลายให้เดินอยู่บน
เดินทางวิชาชีพครูอย่างไม่ล้มลุกคลุกคลาน แม้นบางช่วงทางตอนอาจมี
สะดุด หวานเขียว หากแต่ก็ประคับประคองและดำเนินอยู่บนเดินทางนี้
ได้อย่างภาคภูมิใจทั้งเกย์ยัน...

“พวกเราได้อะไรๆ จากอาจารย์ทุกท่านຍະຍະเลยนะ” ตึ่งใจ
เอียขึ้นบ้าง “ยิ่งเวลาเจอก็เขี้ยวๆ แล้วนึกถึงอาจารย์จับใจ อดทน
ได้ใจหนอ”

สุนันท์พยักหน้า พลันอุกคิดถึงอาจารย์อีกท่าน

“ยังจำ อ. บุญเรือง กันได้ใช่ไหม”

“จำได้ ควรรับ โดยเฉพาะการเพียรสอนให้พากเราออกเสียง
ร ล ให้ถูกต้องเนี่ย” ปัญญาอคล้อเลียนไม่ได้

“คุณນ่าดี ไดนทำให้หงุดคำว่า กรรรระ ไปรรรรร ผม
จำได” สุขุมเอ่ยแบบชำนาญ “ยิ่งใครออกเสียงควบกล้ำผิดๆ ถูกๆ เป็น¹
ต้องไดนบังคับให้หงุดให้ถูกให้จังได้”

“เรื่องจำชื่ออีกอย่าง อาจารย์จำแม่นัก โดยเฉพาะผม
อดีตนักเรียนครู ผู้มากด้วยวีรกรรมแก่นเชี่ยวชาญ พร้อมกับยกมือ²
ลุบต้นคอไปมา ด้วยท่าทีเงินๆ

“ใช่ ตอนนั้นพากคุณใช่ย่อยกันที่ไหนเล่า” สราร์คกระซื้า
เพื่อน

“อื๊ะอื๊ะเดียว ผมคนเดียวจะที่ไหน สุเทพ ชาลอ เงียบกริบ
เลียนนะ” ปัญญาไวยาധพราศพพาก

“พากเรานี่ตอนเรียนก็สุดสุด เมมื่อกันนะ นึกแล้วก็เข้า” ชาลอ
ที่ถูกพาดพิงกล่าววิ้มๆ

“อะแย่ม ช่าวดีจั้ะ วันนี้เรียนเชิญ อ.บุญเรือง มาร่วมงานด้วย
แตงกำลังไปรับ เดี่ยวคงมาถึง” สุนันท์ก้าวขึ้นมาบ้าง หลังจากนั่งหัวเราะ
อยู่นาน

“ใจทกเก่าผิดด้วยซิ” สุเทพเอยขึ้นบ้าง “ถอยดีกว่า”

“อัววนี คุณไม่ชอบครู หรือครูไม่ชอบคุณกันแน่ครับ คุณ
สุเทพ” ปัญญาล้อเลียนเพื่อน

ถึงตอนนี้สุขุมเองที่พลองหัวเราะไปกับท่าทีของเพื่อนๆ ก็ทำท่า
ครุ่นคิด อะไรบางอย่างสะกิดความรู้สึกของเข้า จนต้องปรารถนา

“อาจารย์ที่สอนเรานายท่านกีเสียชีวิตไปแล้วทั้ง อ.สดะ อ.กมล
ท่านที่มีชีวิตให้เราพกรากใบไว้ก็เหลือเพียงไม่กี่ห้านและก็ชำรุดแล้ว
อย่าง อ.บุญเรือง อ.สมุทร ทุกท่านก็มีบุญคุณกับพวกเราทั้งนั้น ไม่ว่า
ชีวิตส่วนตัวเป็นอย่างไร แต่ภาคความรับผิดชอบต่ออาชีพครูทุกท่าน
ทุ่มเทเต็มที่”

“นอกจากเบรียบเสมือนเรื่องจ้างแล้ว ยังเป็นผู้ให้แท้จริงอีกด้วย”
สรรค์พูดเมื่อตนรุ่ป

“อืม” “ก็จริง” “ใช่” นายเสียงตอบรับจากวงสนทนา ที่บัง
กีแค่พยักหน้าว่าเห็นด้วย

“เอ อย่างนี้ แล้วครูได้อะไร มีครอคิดจะให้อะไรครูบ้าง...?” ลูบม
ที่เปิดประเดิมแต่ต้น ยังคงขวนขบคิดต่อ นายคนมองหน้ากันไปมา

ระหว่างรอคำตอบ ท่ามกลางเสียงอกเดียงพิมพ์ของเพื่อนๆ
ประธานรุ่น ฝ.น.ร.รุ่น 10 ครุ่นคิดในใจว่านี่คงเป็นอีกครั้ง เนื่องจากครั้ง
ที่ผ่านมา ที่ไม่อาจละเลยประเดิมที่ติดค้างในใจวันนี้ได้

ขณะเดียวกันวงสนทนา ก็เพิ่มจำนวนสมาชิกขึ้นเรื่อยๆ ทุกคน
ต่างมีรอยยิ้มทั้งทุกโซค่า ปัญหาจูกจิกกวนใจได้ทีบ้าน ต่างแลกเปลี่ยน
ความทรงจำสมัยเรียนที่ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเล่าล้อเลียนถึงวีรกรรมเด็กๆ
ของเพื่อนบางคนในอดีต ปนเปี๊ยะกับความทรงจำต่อครู อาจารย์ผู้สอน
ที่กล้ายเป็นเรึมทิศทางของเหล่าบรรดาศิษย์เก่านักเรียนครูให้ได้ใช้กัน
ในชีวิตจริง

เวลาจิ่งล่วงไป ที่สนานหัวหน้าติ่กครุศาสตร์ยิ่งมีแต่ความ
สรวลสันต์ธรรมชา...

สูงทันไม่ทันระดูก็อ่อนห้ามแก้กันมากตามไปทันรีบกัน
ด้านกังเทวที การเขียนหนุ่มลำตัวสีดำขลับที่บัดนี้ยุคนี้ มีเพียงแค่ແພງฯ
สีดำลับขาวตรงปลายปีกเท่านั้นที่ยับไปมา พลอยทำให้การเขียนสาว
ที่ขยับปีกตั้งตรงเตรียมไฟบินต้องชะงักไปด้วย เพื่อคลายความสงสัยใน
ท่าทีของการเขียนหนุ่ม จึงเปิดปากพร้อมวางฝาง 2-3 เส้น จากจะงอยปาก
ลงตรงหน้า พร้อมเอ่ยถม

“เป็นอะไรไป เธอเห็นอยู่อ่อนหรือไรจัง”

การเขียนหนุ่มขยับปลายปีกเล็กน้อย ก่อนเอียงคอด้วยท่าทีลงน
“ไม่ได้เห็นอยู่อันใด หากแต่ฉันนั้นลับสน”

“อันใดเล่า ทำให้เธอรู้สึกเข่นนั้น ให้ฉันแบ่งเบา เมื่อบรรเทาได้”
การเขียนสาวซักไว้

“ฉันครรภ์ว่าครู อาจารย์ ต้องการอะไรจากศิษย์กันหนอ” การเขียน
หนุ่มเฉลยข้อข้องใจ พร้อมซักชวนบินเคียงคู่กันไป โดยยังไม่วายส่งเสียง
เสา สนทนากันต่อ

“เชอต้องขอบคิดไปปาย ในเมื่อพากเด้านั้นใช้รับเป็นครูอาจารย์
เข่นกัน คำตอบนั้นจึงไม่ต้องไปตามใครอื่นไกล แต่เด้าทั้งนลายรู้ได้จาก
จิตวิญญาณความเป็นครู” SUAN DUBIT POLL

“แล้วจิตวิญญาณความเป็นครูจะมีขึ้นเมื่อใด เนื่องนักเรียนครู
บางคนที่ขันยล ยังเอื่องเอี่ยหเมื่อนไม่ตระหนักถึงความห่วงกังวลของครู”
การเขียนหนุ่มยังไม่ลดละความสงสัยครรภ์

“ลักษณ ที่เขานั้นเป็นครูเต้มขั้นกระมัง ไม่กินวัยเกย์ยน
เพียงน้ำ”

“หากเป็นเช่นนั้น เกย์ยนแล้วจิตวิญญาณความเป็นครู ยังมีอยู่
หรือไม่”

“ถ้าอยากรู้ เราต้องจะต้องรอพังอยู่ที่นี่อีกพักใหญ่ที่เดียว”

“ก็ดีนะ...ฉันเองก็อยากรู้จะได้ยินคำตอบถึงคำถามที่พวงเข้าด้วยกัน”

เกลาผ่านมาจนกว่าตนราตรี งานเลี้ยงเริ่มจะใกล้ถึงเวลา เลิกงาน สุขุมซึ่งเป็นไกด์ในญี่ปุ่นของงานนี้ ขอบมานั่งหลบมุมอยู่คนเดียว ที่ได้ตั้งไว้ในญี่ปุ่นนั่นคือคิดถึงคำถามที่ตัวเองตั้งเอาไว้

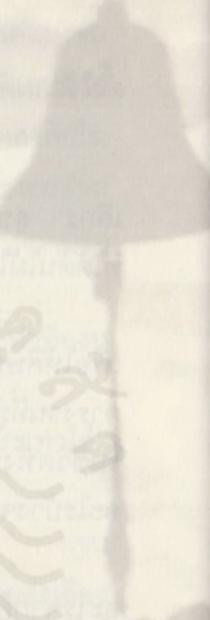
มันเป็นสัดส่วนอันจริงแท้ ว่าครูนั้นทำทุกอย่างเพื่อนักเรียน เพื่อให้ศิษย์มีความรู้ เติบใหญ่เป็นคนดีมีคุณธรรมในสังคม มีชีวิต การงานที่รุ่งเรือง ทุกสิ่งอย่างที่ครูหวังให้แก่ศิษย์นั้นล้วนแต่เป็นสิ่งมงคล ในชีวิตทั้งนั้น แล้วครูล่ะ...มีใครบ้างที่ทำเพื่อครู หรือว่าครูต้องการ อะไรบ้างจากคนอื่น

เขามองไม่เห็นคำตอบ เพราะนึกไม่ออกว่าครูจะต้องการ อะไรจากศิษย์ เขาเองก็เป็นครูมาหากก่าว่าครึ่งชีวิต หาคำตอบด้วยตัวเขาเอง เขายังไม่เคยต้องการอะไรจากลูกศิษย์เลย มีแต่ความคิดที่จะให้เท่านั้น

แล้วเขาก็รู้คำตอบขึ้นมาเดียวนั้นเอง ทุกวันนี้เข้าได้ดีบได้ดี มีฐานะการงานที่เจริญก้าวหน้ากับเพรษพระคุณจากคุณครูที่อบรมลั่งสอน เขามา ซึ่งเขายังไม่ได้ตอบแทนอะไรให้คุณมากไปกว่าให้ความเคารพ นับถือท่าน ให้ความรักและความระลึกถึง

ในขณะเดียวกัน ตัวเขายังทำในสิ่งเดียวกันกับที่ครูของเขาระบุ นั่นคือพยายามอบรมลั่งสอน และมอบวิชาความรู้ทั้งหมดที่มีให้ แก่ลูกศิษย์ เพื่อหวังว่าลูกศิษย์จะมีอนาคต มีชีวิตที่เจริญรุ่งเรืองในภายภาคหน้า โดยไม่เคยคิดหวังอะไรตอบแทน เพราะฉะนั้นคำถามที่ว่า ครูทำเพื่อใคร ใคร (จะ) ทำเพื่อครู คำตอบก็คือ...

ไม่มีใครที่จะทำเพื่อครู...เพราะมีแต่ครูเท่านั้นที่ทำเพื่อศิษย์

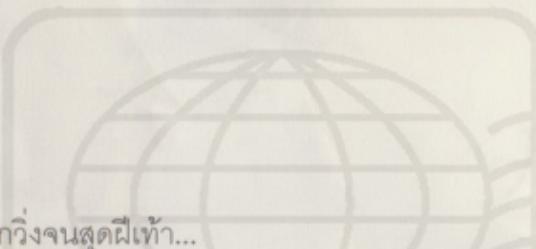
“ความทรงจำ” ๙

• ชัมป์กล แสงกระจาง •

พากย์ร่วมกับมั้ง

• ชุมยักษ์ แสงกระจ่าง •

ปี นักเรียนชั้นมัธยมต้นที่ครูพะลังให้ทุกคนวิง robe สนาม

ฟุตบอลหน้าโรงเรียน โดยมีตัวครูถือไม้เรียวอันยาววิ่งไล่กวดมาข้างหลัง โครงล้านหลังก็จะถูกฟัดจนน้ำตาร่วง จำได้ว่า ฉันจะไม่ยอมให้ครูพะลังได้ มีโอกาสไล่ทันเลย แม้ว่าฉันจะเป็นเด็กตัวเล็ก ขาสั้น แต่ก็ใจสู้ แบบที่ครูพะลังคงรับรู้ได้ และมักจะเรียกฉันว่า “ไอเล็กพริกขี้หนู”

“แก่นะแก...เพ็ດเด็ดขาดไปเลย”

ครูคำรามใส่หูของฉัน เมื่อครั้งหนึ่งฉันจวนเจียนจะถูกไม้เรียว ฟัดหลัง ฉันจึงออกถูกไม้โดยการล้มตัวลงนอนกลิ้ง แกลังร้อง โอย โอย ไว้ก่อน

“เอาทุกท่าเลยนะแก”

ครูคำรามข้าก่อนจะเดินแกว่งไม้เรียว หัวเราหี หี จากไป

การไม่ถูกครุพะตีของฉันออกจะเป็นที่เลื่องระบืออยู่ในน้อย เพราะปกติแล้ว ครูไม่ค่อยละไม่ค่อยเห็นใคร นักกีฬาชั้นเยี่ยมๆ ของโรงเรียนถูกครุฝึกครุศักดิ์กันจนไม่เรียกว่าทักษิปนลายคน แต่สำหรับฉันครูไม่เคยตี และไม่ว่าครูคนไหนๆ ฉันก็ไม่เคยถูกตี เพราะฉันมั่นใจว่า ฉันเดินอยู่ข้างหน้าเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนวิชาอะไร

“มันทำเลขได้เต็มได้ยังไงวะ” เพื่อนคนหนึ่งบ่น เพราะฉันเป็นคนที่บวกลบคูณหารอะไรกันให้เราไม่เคยทัน กินก๋วยเตี๋ยวด้วยกันที่ไร ฉันเป็นพวกผิดให้เข้ามาป่าทุกครั้ง แต่พอคะแนนคณิตศาสตร์ออกมาก ทุกคนก็งงงวยไปตามๆ กัน

“ห้องสิ...ห้องมันหมดทุกด้วยอย่างเลย...เข้าใจมั้ย” ฉันอธิบาย ขัดเจน แต่พากเพียรยังทำหน้าง แต่มบางคนยังเพิ่มข้อกล่าวหาใหม่ อีกว่า

“ประสาท”

ประสาทกับประสาท ฉันยอมรับข้อกล่าวหาของพากเพียรโดยดุษณิ เพราะฉันใช้เวลาภัยบันมันไม่น้อยเลยในการห้องจ้ำทุกข้อและในทุกวิชาที่ฉันไม่ถนัด

“ไปบอกยายเล็กนะ ระหว่างมันจะเรียนไม่จบ เพราะความบ้าเรียน” ครูประจำชั้นสมัยเรียนมัธยมสามฝ่ายความมากับเพื่อนคนหนึ่งที่กลับไปเยือน ครูซุ่มมาอีกว่า “เข้าโรงเรียนเตรียมได้ ไม่ได้แปลว่าต้องเข้ามหาวิทยาลัยได้นะ ถ้าเขียนบ้าเรียนแบบนี้ เครื่องไปบอกให้เข้าเพลาก ลงมั่นนะ”

เพื่อนรักถ่ายทอดให้ฟังอย่างรอบด้าน ทำให้ฉันอดยิ้มไม่ได้ ในความห่วงใยของครู

“ไม่มีวัน” ฉันบอกตัวเองข้างใน ฉันต้องทำได้ทุกอย่างตามที่ฉันตั้งเป้าหมายเอาไว้

จันต้องวิ่งให้สุดฝีเท้า...

เมื่อสักสองสามชั่วโมงที่ผ่านมานี้เอง อาจารย์วิชาวิทยาศาสตร์ ทัวไปแจ้งว่าจะคืนแบบทดสอบครั้งที่ 1 ตอนอาจารย์เข้าห้อง ทุกคน ป่นกันพิมพ์

“โอ้ย...กลัวจังเลย...มิตดังนลายข้อແນ່” วิภาวดีเป็น ท่าทางวิตก กังวล “เล็กล่ะ...ทำได้ไข่มัยล่ะ” เออหันกลับมาถามจัน

จันเงียบไปนิดหนึ่ง นึกอยู่ในใจว่าจะตอบอย่างไรดี แต่เวลา คาดค้นแบบลงนินค่า ของเพื่อนข้างเดียวทำให้ปากໄວออกไปโดยอัตโนมัติ “ไม่ได้เหมือนกันแน่นะ...ยกจะดายไป”

“ยิ่ง” เพื่อนอีกคนเสริม ทำหน้าหงิกมองรากับโทรศัพท์ผู้สอน มาสักกร้อยปี

แต่ทันทีที่อาจารย์ก้าวเข้ามาในห้อง ทุกคนกินningด้วย ตราดั้ง เป็นไปที่กระดาษแบบทดสอบในมืออาจารย์ วิภาวดีออกไป เอา ข้อสอบคืนมาก่อนเพื่อน เออยื้มหน้าบาน

“49” เออหันมากระซิบบอกจันเบาๆ แล้วหันไปกระซิบคนอื่นต่อ จันเริ่มง่วงลักษณะแบบทดสอบของตัวเองเล็กน้อย บางที่จันอาจได้เท่าหรือ... เพราะหลังทำแบบทดสอบ จันรู้สึกว่าจัน “ผิด” อยู่ข้อนึง

“จุลมณี”

เดียงอาจารย์เรียกชื่อจันแล้ว เพื่อนๆ เงียบกริบ ขณะจัน เดินถือแบบทดสอบกลับมาที่โต๊ะ จันได้ 50 คะแนนเต็ม เดียงเพื่อนๆ ปรบมือกราโนญี่ เมื่ออาจารย์ประกาศว่าจันได้คะแนนเต็ม คนเดียว ของห้อง

จันนั่งลงที่โต๊ะ เงียบสนิท หัวใจเต้นแรง ขณะกว่าด้วยตา ไปบนกระดาษแผ่นนั้น จันพยายามจำได้ว่าจันเขียน “มัน” ผิด ลายมือ

คำตอบของฉันปรากฏบนกระดาษดูเล็กๆ ในอยู่ๆ จุ่นวายลับสนและปนเป
เหงื่อเม็ดเด็กๆ ซึ่มออกมากตามหน้าปากและแผ่นหลังของฉัน
นี่ฉันเป็นอะไรไป

นั่นไง ฉันเห็นแล้ว ข้อที่ 39 นั่นไง ฉันเรียนชื่อดาวผิดไป
จาก “ชีเรส” เป็น “อีเรส” และดูเหมือนว่าตัว อ ของฉันจะดูผอมบาง
ในสายตาของอาจารย์ แต่ฉันก็รู้ดีว่าฉันเรียน อ อ่าง หรือ อ ใช่

“ทำได้ยังไงวะ” เสียงเพื่อนผู้ชายผู้เอกเกริกในความซ่าที่นั่งอยู่
ข้างหลังห้องป่นดังๆ อย่างจงใจ

ฉันสะตุ้งตุกใจ รีบพับแบบทดสอบสอดไว้ในหนังสือวิทยาศาสตร์
พอดีกับที่อาจารย์สอนต่อ ฉันจึงได้โอกาสทำท่าดังอกตั้งใจเรียนโดย
ไม่สนใจกับเสียงเรียกของดูแบบทดสอบของเพื่อนข้างหลังอีกต่อไป

หัวใจของฉันเต้นแรงขึ้นอีก เสียงอาจารย์ดังป่วนๆ แต่ดูเหมือน
ว่าจะไม่เลื่อนในลําเข้าไปในหัวของฉันเลยแม้แต่น้อย

เสียงลีกับภัยในกระซิบเบาๆ ว่า เราจะบอกกับอาจารย์ด้วย
ว่า เราไม่เข้าใจ เราควรจะบอก แต่ทันทีนั้นอีกเสียงหนึ่งก็ลวนค้านออกมา
ว่า ใจจะรู้สึก อาจารย์เข้าใจราษฎร์ของเงินนี้ เราไม่ได้ไปขอร้องหรือตีนกรน
ให้ได้มา แค่คําแนะนำเดียวเอง ไม่เท่าไนรหรือ ก ยังไง ก เกรตเดอเท่ากัน
ไม่แตกต่างไปกว่ากัน ไม่ได้ไปทำให้ครูเดือดร้อนด้วยละ

เอ...แล้วถ้าเกิดเพื่อนเขาขอดูแบบทดสอบ แล้วเขาก็เห็นว่าเรา
เรียนผิดละ เรา ก อย้าย้ายสิ หรือถ้าเกิดอาจารย์เข้าเห็นแล้ว แต่เขาก็คง
ใจเราดูดี ใจย...ยังคิดยังกลุ้ม จันเรานอกจากอาจารย์เสียดีกว่านะ บอก
แล้วยังได้รู้ว่าเป็นผู้มีมโนธรรมด้วย เป็นคนซื่อสัตย์ เป็นคนดี ยังถ้า
อาจารย์เข้าใจจะคงใจเราด้วยแล้ว เรา ก ใจมีแต่ได้กำไร ไม่มีขาดทุนเลยนะ
เป็นคนดีมีคุณธรรมเหมือนคำขวัญโรงเรียนเป็นยังไง

ไม่เข้าห้อง ไม่อยากเป็นคนดีมีคุณธรรมของอาจารย์และเพื่อนๆ เป็นแล้วต้องเป็นตลอดไป ต่อไปไม่ทำได้ไม่ได้เลยนะ มันเหมือนตราประทับ ประทับแล้วมอมดะนิรันดร์กากเลย

ไม่

ไม่

ไม่

จันไม่อยากเป็นคนดีในสายตาเพื่อน

โภก

เชอโภกด้วยเอง เชอไม่ได้อยากเป็นคนดีหรือไม่ดีหรอก แต่เชอกลัวจะแน่จะลดลงใช่ไหมล่ะ

เชอกลัวจะไม่เป็นหนึ่ง เชอกลัวจะไม่ได้อยู่ข้างหน้าสุด

ไม่ใช่

ไม่ใช่

ไม่ใช่

จันไม่ใช่คนอย่างนั้นลักษณะอย

จันเป็นคนดี เป็นเด็กเรียนเก่งของครู จันเป็นหนึ่งเสมอ...

จันวิ่งอยู่ข้างหน้า

“จุลมณี” เสียงอาจารย์เรียก จันสะตุ้งสุดตัว

“เป็นอะไรไปนี่” เสียงอาจารย์ถาม “ท่าทางเหมือนไม่สบาย”

“ปละ...เปล่าค่ะ” จันรีบตอบ รู้สึกเหมือนหัวใจอกร้าววิงเล่นอยู่บนใต้ชานอาจารย์จับได้ หัวใจไม่รักดีเสียด้วย

“ตีนเต้นค่ะ...อาจารย์... เค้าได้เติม” เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งเสนอเสียงดังล้นห้อง พากผู้ชายให้อาชีวพัฒน์ฟัง และผู้หญิงหัวเราะคิกคักกันอยู่รายรอบ รวมกับว่าพวกเขากำลังหัวเราะเยาะจัน จันค่อยๆ กางแขน

ทกดสอบออก เอื้อมมือไปหยิบปากกา ทำท่าเหมือนกำลังเขียนอะไรเล่นๆ
แต่แท้จริงแล้วจันกำลังเติมหาง อ้าง ให้เป็น ๆ ใช่ อุยุ่กลายๆ

ใจจะมาหัวเราะเยาะจันไม่ได้อีกแล้ว

ไม่ได้อีกแล้ว

จันวิงสุดฝีเท้าเข้าบ้าน...

“แม่ค่ะ...เล็กที่อภิชานวิทยาศาสตร์ล่ะแม่”

“หรือลูก ...ดีจัง เล็กเก่ง...รักษาความดีไว้...” แม่ยังไม่ทัน
พูดจบประ喜悦 จันก็ชิงต่อให้ด้วยประ喜悦ที่จำได้ขึ้นใจ

“เหมือนเกลือรักษาความเดื๋ม”

แล้วเรา ก็หัวเราะเสียงใสประسانกัน แต่ลึกๆ ลงไป จันรู้สึกว่า
เสียงของจันไม่ใสเท่าที่ควร

“อ้อ...เดียวแม่ต้องรีบไปนะจัง...วันนี้ที่ทำงานแม่เข้าเลี้ยงวันเกิด
เจ้านายที่โรงแร่ม...” แม่เอียซื่อโรงแร่มดังโรงแร่มหนึ่ง เมื่อเห็นจันทำหน้า
ขมวด แม่ก็รีบต่อประ喜悦ว่า

“ไม่ไปไม่ได้หรอกลูก ให้เจ้านายเข้าเห็นหน้าไกวันนี้อยก็ดี
ไม่งั้นคนอื่นแซงข้ามหัวไปหมด...”

จันยังไม่พูดอะไร

“เดียวเน่ขายิ่งกันยังกะอะไรดี”

ไม่งั้นคนอื่นแซงข้ามหัวไปหมด เดียวเน่ขายิ่งกันยังกะอะไรดี
จันรู้สึกว่าคุณชนกับสองประ喜悦คนมากที่สุดในวันนี้เอง

“ดูหนังสือไปนะลูก” แม่สั่งเหมือนทุกครั้งที่จะออกนอกร้าน
“คืนนี้คุณพอกลับดีกันน้อยนะ หุนราคาดก คุณพ่อวุ่นหน่อย ...ไม่ว่า
อะไรในนะจัง” แม่เอื้อมมือมาจับหัวจันเขย่า尼iden นึงอย่างให้กำลังใจก่อน
ออกจากบ้าน

จันหันรีหันขวา ไม่รู้จะทำอะไรดี จึงอุกโววิงสุดฝีเท้าให้เจ้าเปี๊ปคี่...หนานหน้าใจว่างตามๆ

รอบที่หนึ่ง รอบที่สอง รอบที่สาม รอบที่สี่ รอบที่ห้า รอบที่หก...

ในที่สุด จันก็หมดแรงล้มลงนอนกลางถนนหอยู่ ปล่อยให้น้ำตาไหลเป็นทางrinสูบปลายตา ในขณะที่เจ้าหนานหน้าใจว่างนั้นร้องจีด้าอยู่รอบๆ

เข้าวันรุ่งขึ้น จันไปโรงเรียนแบบไม่ค่อยสนับายนิด ร้างในเมืองมีร่องรอยอะไรบางอย่างที่ยังจำได้ไม่ได้ ไม่อยากลบตัวเพื่อนไม่อยากลบตากครู รู้สึกเหมือนตัวเองได้ทำอะไรบางอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน บางอย่างที่เฉพาะร้ายเหลือกำลัง จันคิดถึงยาย นีถ้ายายรู้เข้า ยายจะต้องบอกว่า “ไปบอกครูเลย...หนูต้องขอสัตย์ หนูต้องกล้าที่จะทำดี...” แต่ยายก็จากจันไปแล้ว แม่งไม่มีเวลาที่รับฟังคำของจัน ตีไม่ดีแม่อ้าจะบอกว่า “ได้คืนนามาก็ดีแล้วไง” ยิ่งคิดก็ยิ่งบ่นป่วน จันจะทำอย่างไรดี

ครูวิทยาศาสตร์กับเพื่อนเดินคุยกันมา จันรีบหลบไปหลังบ้านด้วยความที่ยังไม่่อยากลบตากครู ครูหยุดยืนอยู่ตรงทางแยก ครูบ่น

“อันต้องทำผลงานให้ได้...ไม่งั้นก็แพ้ยายปี๋...เข้าผ่านแล้วนะ”

“จังสิเชอ จันได้ยินมาว่า มีครูเกซี่ยนคนหนึ่ง เขามีฝีมือเขารับจังทำผลงานให้...แค่สอนหนึ่งเอง”

“อยิ...แพง...ข้อสำคัญเดียวกรรมการจับได้ล่ะช้ายเลย”

“จะจับได้ไง เพราะมันซื้อเราทุกอย่าง แสนหนึ่งก็ไม่แพงเดียวพอตกเบิกมาก็คุ้มแล้ว...”

“จริงเหรอ...เออดี...จันເຂອ້າວຍຫາເບົອຮູ່ອອກນັ້ນໃຫ້ຈັນหน່ອຍນະ”

“ได้...”

แล้วครูสองคนก็แยกย้ายกันไปคุณละทาง ฉันก้าวออกจาก
ที่กำบังด้วยความรู้สึกหมดแรง แขนขาอ่อนล้า ร่องรอยในหัวใจเปิดกว้าง
ออกไปอีก

ฉันต้องทำงานให้ได้

ประใจของครูดังก้องอยู่ในหัว ฉันรู้สึกเครียดค้างเมื่อนลูกไม่
loyalty ในท้องฟ้าที่มีพายุลมแรง แล้วนี่ฉันจะบอกใครดี... ๑๒

“គោរពក្រង់ចាំ” 10

“លក់នេះ... នឹងធាន!!

• ធនការ •

“เนกิม”...ยังไม่ตาย!!

• ชนิศา •

30 มกราคม 2553

“**ก** เจอไ้อีเนกิม เนกิมมันยังไม่ตาย” ผู้ประกาศกับเพื่อนๆ ร้อง

คำพูดของผู้ทำให้พากมันแอบหันไปลับตา กัน

ผู้รู้ว่าสิ่งที่พูดออกมากเป็นไปไม่ได้ แต่ผู้เดินมากับตัวเอง
จริงๆ ขอเพื่อนคนหนึ่งซึ่งรู้ว่าผู้เดินเข้ากรุงเทพฯ ไปนานขอเพื่อบำบัด
ทางจิตใจครั้ง โพล่งขึ้นอย่างหนึ่งให้

“ไอ้ชัย มีงบ้ารีป่าว ไอ้เนกิมมันจะยังไม่ตายได้ไง ถูกเมามัน
มากับเมือ!”

“อ้ายวันชัยไม่บ้า ก็คงเมา!” ไฟศาล ซึ่งเป็นหนึ่งในหลายสิบคน
ที่ไปร่วมพิธีพระราชทานเพลิงศพเนกิม สำทับด้วยถ้อยคำที่หนักแน่น

“เยี้ย!!! มันเลิกกินเหล้าแล้ว” สุเทพแก้ตัวให้ผู้ ท่านอง
ยืนยันว่าผู้ไม่เมา เพราะรู้ดีว่าหมอยังห้ามเด็ดขาด หลังจากที่ดื่ม
ชนิดว่าหัวร้าว ถึงยังน้อยไป...

“กูไม่ได้บ้า ไม่ได้เมา แล้วก็ไม่ได้ตาฟ้าด้วย...กูยังมีสติ
ลัมป์ชัยภูมิเต็มร้อย กูเจอก้ออ้เนลมจริงๆ มันเป็นหม้อ มันตราๆ กู ถ้า
พากมึงไม่เชื่อกู ไปโรงพยาบาลกับกูเดี่ยวนี้เลยก็ได้” แล้วผมก็บังคับให้
พากมันไปโรงพยาบาลสำรวจค่ารักษาและผู้ป่วย ก็ต้องพบ
กับความงงนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่สาวสวยซึ่งยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์
พยาบาลตรวจหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ให้แลยก็รัง หყูงสาวสายหน้า
และบอกว่า “ที่นี่ไม่มีนายแพทริค หรือเจ้าหน้าที่ที่ชื่อเอลิม ลอมคลอย เลยค่ะ”
ผลพวงจากเหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้เกิดเสียงร่ำลือไปต่างๆ นานาในหมู่เพื่อน
ร่วมรุ่นที่เรียนครูด้วยกันที่โรงเรียนฝึกหัดครุณครสวรรค์ โดยเฉพาะรุ่น 10
ที่เราเรียกว่า “ฟ.ค.น.ว. รุ่น 10” บังก์ลือว่า...เอลิมอาจใช้วิธีความเยี้ยน
ทำให้ผมมองเห็นกลางวันแสงๆ แต่ที่ทำให้ผมเจ็บปวดที่สุด คือ เขาหัวว่า
ผมบ้า กินเหล้ามากจนเพียง หรือไม่ก็เป็นเพราะว่าอายุมากจนลงๆ
ล้มๆ

ในสายตาของเพื่อน ผมก็คงเป็นตัวตลก แล้วแต่เพื่อนจะใส่สี
ตีไชกันตามความพอใจ ผมรู้สึกเบื่อมาก ผมได้พบเอลิม เป็นเรื่องจริง
ทำไม่ไว้เครื่องเสียง

“วันซั้ยให้ทราบมีอะไรให้รับใช้ะเพื่อน” เสียง ดร.สุขุม²
เพื่อนที่ปัจจุบันเป็นนักวิชาการชื่อดังพูดมาตามสาย

“กูไม่ได้ให้ทราบมีสักหน่อย จะบ้าป่าว!!” ผมตะไกณก้าว
ตอบกลับไป “อุ๊ะ!!! ท่าจะเพี้ยนจริงๆ อย่างที่ได้ยินมาแล้ว” เพื่อนที่อ่อน
ปลายสายบ่นเสียงดังกลับมา ผมได้สติ นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่ตัวเองหันไป
โทรศัพท์แล้วจะกดโทรศัพท์ ออกไปที่ไหนสักแห่ง แต่ก็จำไม่ได้เสียแล้ว ในเมื่อ
ในนา เพื่อนก็รับสายแล้ว ผมก็เลยพูดในสิ่งที่ยังคงค้างอยู่ในใจ

“เออ...ขอโทษ สงสัยถูกงะใจไทย ไปจริงๆ ศุขุมมีงพ่อจะมีเวลาไม่มีไปโรงพยาบาลส่วนรัชเป็นเพื่อนกุหน้อย”

ปลายสายเสียงไปสักครู่ ก่อนจะพูดขึ้นอย่างซึ้งทัน

“จะให้ไปหาหมอนเหล้มใช่ไหม เพื่อความสบายใจ ตกลงเพื่อนไปก็ไป” เพื่อนของผมรับคำอย่างเต็มใจ จากนั้น ตอนสายของวันถัดมา ผมกับศุขุมก็ไปยังโรงพยาบาลส่วนรัชเป็นเพื่อนกุหนอยในช่วงเวลาเดิมที่ผมเคย พับเฉลิมเมื่อคราวก่อน ผมแจ้งกับเจ้าหน้าที่ว่าป่วยศีรษะ โดยไม่ได้ระบุ ชื่อของแพทย์ แต่แจ้งความประสงค์ว่าขอตรวจในห้องของแพทย์คนที่ผม มากับครัวที่แล้ว

ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น ผมนั่งรออยู่ที่หน้าห้องตรวจอย่าง ใจดีใจดี ศุขุมนั่งยิ้มอยู่ข้างๆ ผมไม่รู้ว่าเขากำลังอะไรอยู่ เพื่อนไม่ได้ พูดอะไร รากับว่าเขามีความเห็นอะไรทั้งสิ้นกับเรื่องนี้

ในที่สุดก็ได้ยินเสียงพยาบาลขนาดซื้อผม ผมลุกขึ้นก้าวเข้าไปใน ห้องตรวจโดยมีศุขุมเดินตามเข้ามาอย่างเงียบๆ เรายังคงเข้าไปนั่งรออยู่ ในห้องตรวจ และนั่งลงบนเก้าอี้ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับที่นั่งที่ว่างเปล่า ของหมอ

“รอเดี๋ยวนะครับ ขอทำความสะอาดมือสักครู่” เสียงของหมอดึง ดังขึ้นจากจากกันด้านหลังที่นั่งของ

ศุขุมหันมามองหน้าผม ผมเห็นแววของน้ำตา เสียงนี้จะ ผ่านมาได้อย่างแม่นยำ เราสองคนจึงไปยังทิศทางที่คาดว่า นายแพทย์คนนั้น จะเดินออกมาก

เสียงวินาทีแรกที่เห็นหมอดึง ผมรู้สึกตกใจ หัวใจเต้นร้าว ตายของ หมอดึงที่ใบหน้านั้นไม่กะพริบ ความรู้สึกขณะนั้นผมรู้สึกว่ารากับจาก เรากำลังอยู่ในโลกใบนี้ เวลาหุ่นยุคเดิมอยู่กับที่ลึกลับๆ ที่อยู่รอบตัวหุ่น

เคลื่อนไหว บรรยายភាសាឝីនឱ្យគ្រាប់សង្គ ធនធានដើម្បីឈើយិលម
ហើយឱ្យទៅដីរាជការជាប់ចំណាំ ធម្មតាសីកិច្ចិយាប័ណ្ណពីតំបន់អាជីវកម្ម

តាមរយៈការផ្តល់សេវាដំឡើង ធម្មតាសីកិច្ចិយាប័ណ្ណពីតំបន់អាជីវកម្ម

“បែលោ ឬមែនបែលោ?” ឈើយិលម គុណធម៌ឈើយិលមសារគិត

ទៅក្នុងការឈើយិលម ធម្មតាសីកិច្ចិយាប័ណ្ណពីតំបន់អាជីវកម្ម

“หมวดรวมอย่างลงเอยดแล้ว คุณดูปกติที่ทุกอย่าง เนื่อง
ไม่เป็นอะไรเลย” คุณหมอบอกในที่สุด

“ไม่มีไข้ด้วย...แต่ผมจะให้ยาแก้ปวดไปทานก็แล้วกันนะ”

“ผมขอโทษนะครับ ถ้าผมไม่เป็นอะไร คนแก่แล้ว ก็อย่างนี้แหละ
เป็นอะไรนิดหน่อยก็ต้องดีพ่าย ต้องรบกวนเพื่อนให้มาเป็นเพื่อน
ทำให้คุณหมอบริการ เนื่องจากเวลา เพื่อแทนคำขอโทษ ผมขอเลี้ยงข้าวกลางวันหมอบ
ลักษณะนี้ครับ” ผมพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่ร้านเรียนอย่างเป็นปกติ

“ขอบคุณครับ แต่ขอบ้ายตึกว่า ไม่ต้องคิดมากหรือครับ
มันเป็นหน้าที่ของหมอออยู่แล้ว” เจลินในมาดคุณหมอยิ้มให้ผมด้วย
รอยยิ้มที่คุ้นเคย แรมยังพูดประไบที่เจ้าเฉลิมขอบพูดติดปากเดียด้วย

เมื่อนายแพทย์ก้มหน้าลงเรียนใบสั่งยา ผมก็สุดจะทนต่อไป
 ผมหันไปมองหน้าสุขุม แล้วตั้งใจจะถามออกไปให้มันรู้ด้วยรู้แต่งกันไปเลย
 ว่าทำไมคุณหมอดึงได้มีหน้าตาเหมือนเจ้าเฉลิมเพื่อนของหมราชกันเป็น
 คนเดียวกันอย่างนี้ ทั้งน้ำเสียง ท่าทาง คำพูดคำจา

แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร สุขุมก็รีบรำลาคุณหมอ แล้วชุดแขน
ให้ลูกออกมาก พอก้มอ้าปากจะพูดสุขุมก็รีบบอกว่าหาอะไรกินก่อนแล้ว
ค่อยคุยกัน

ก่อนจะเดินไป ผมก็ยังหันอ่านป้ายซึ่งที่ติดอยู่ตรงหน้าประตู
ห้องตรวจ นายนายแพทย์ณัช ลมลาย ผู้มีหัวหน้าสุขุม แต่เขา ก็รีบชุดแขน
ผมเดินออกจากโรงพยาบาลไป ไม่สนใจจะไปรับยาที่หมอลั้งให้ด้วย

เราข้ามถนนมาที่ร้านไก่ป่างพูนศรี หนึ่งในร้านอาหารที่มีชื่อ
ชื่อนครสรรศ์ และเป็นร้านที่พากเรา นักศึกษาฝึกหัดครู รุ่น 10 ใช้เลี้ยง
สังสรรค์หลังจบการศึกษาเป็นครั้งแรกเมื่อหลายสิบปีก่อน น่าประหลาด
ที่เราสั่งอาหารแต่อาหารที่พากเราและเฉลิมมักจะกินเป็นประจำเมื่อยาม

เป็นนักเรียนโรงเรียนฝึกหัดครู ทั้งแกงส้ม ปลาทูทอด และน้ำพริกผักดิบ
สุขุมยังไม่ยอมพูดอะไรกับผู้ดี ระหว่างที่นั่งทานอาหารอยู่
ก็มีเสียงเพลงจากตัวน้าที่จัดงานเลี้ยงดังขึ้น

...ก่อนจากกันตื่นหนังส่องเรา แนะนำเหมาเด็กตกลอพอกอดกิมย์
นานก้าวกำเรื่องในรัตน์ ณัฐกอตยาโภนสินีฯ ชูแก้มกลอทั่งวนเข้าไว้ใจด้วย
ตนนั่งกินวันรักเข้านูกันนอนอนุกจนปราหงส์ร่างนาไป กินน้ำงาล้วนไปคลังน้ำติด
น้ำใจไม่เลื่อน...

สุขุมถึงกับวางข้อน

“เอ้ย วันนี้ขัย จำเพลงนี้ได้ไหมละ”

ผู้รีบเสริมว่า “จำได้ ไอ้เหลินร้องเพลงนี้ ตอนเลี้ยงสังสรรค์
ครั้งแรกที่ร้านนี้”

“มนร้องเพลงนี้ได้ เพราะฉะใจจริงๆ จำได้ว่ามนร้องเพลงแล้ว
ส่งสายตาให้ยายเจี๊ยบ เพื่อนร่วมห้อง ๖ ใจ ตลอดที่มันชอบฟื้้นเพียร
รายชื่นมีบเจี๊ยบแข่งกับเจ้าคำนวยอยู่นาน”

“ใช่ ขนาดชอบไปครั้น้ำ พรวนดิน ใส่ปุย ถอนหญ้า ดูแล
แปลงผักเจี๊ยบจะดี จนหันต้นหอม ผักบุ้ง งามอวบขาว แต่แปลงของมัน
เองนะ ไม่เคยไยดี จนเกือบสองตก เพราะผักในแปลงแห้งเหี่ยวตาย
เกือบหมด”

“ผลก็คือ รับประทานแห้วหั้งคู่” ผู้และสุขุมต่างพูดขึ้นพร้อมกัน
และหัวเราะให้กับคิดที่แสนสุข

ผู้มองหน้าสุขุม แล้วถามในที่สุด

“ทำไมตอนอยู่ในห้องครัว มึงไม่พูดอะไรสักคำ ก็เห็นอยู่ทันที
ว่าหมาคนนั้นมันໄอ้เหลินชัดๆ”

สุขุมไม่ตอบ ผมกำลังจะเข้าซี่ເຂາคำตอบจากเขา ก็มีเสียงดังครรرم...แล้วทุกอย่างก็พร่าเลือน และดับวูบไป รวมกับมีครรลักษณ์มาปิดไฟทั้งที่เป็นตอนกลางวันสว่างโผล่ย่างนี้

ในหน้ากากลงนามของหน้า คือใบหน้าที่คุ้นตา ที่ผมเคยเห็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2508 เมื่อนางสาวได้ย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่ผมพบเจิดจรัสครั้งแรกใน “รั้ว ฝ.นว.” “โรงเรียนฝึกหัดครุณครสวารค์” หรือ “มหาวิทยาลัยราชภัฏครุณครสวารค์” ในปัจจุบัน

มีสิ่งเดียวที่ผิดไปปกติ ชายหนุ่มผู้นี้ใส่เสื้อกราวน์สีขาว มีหมวกเขียวบักที่หน้าอกเสื้อว่า นพ.ธนธร ลุมLOYEE...แล้วเสียงของชายตัวเล็กแห่งใจในญี่กิตั้งแหว่งเข้ามาในหูของผม

“เราเชื่อใจ ลุมLOYEE จริงๆ แล้วเรารายกเป็นหมวด แต่พอดีสอบได้ครู และสอบชิงทุนได้เรียนพรี แอกมจบแล้วบรรจุได้เลยไม่ต้องสอบแข่งขันอีก ชีวิตเราเลยพลิกผันจากหมวดต้องกลับมาเป็นครูทันที พ่อแม่ท่านก็เห็นด้วย เพราะครอบครัวเรากำลังประสบปัญหาอย่างแรง นาล่ม 3 ปีติดต่อกัน จนต้องขายนาและหนองเนื้อครัวยกว่าไร ไปซื้อที่นาแบบบางแท่งได้เพียง 20 ไร่เศษฯ พ่อแม่เราต้องรองแรมหอดหนึ่งปีไปเรื่อยๆ ตามคำน้ำปีง หาเงินเลี้ยงครอบครัว หลังเสร็จการหัวน้ำดำเนิน 7 วันบ้าง 15 วันบ้าง หรือเป็นเดือนๆ ก็มี จนถึงฤดูกาลเก็บเกี่ยวนันแหละ จึงจะหยุดนาปลากลายชั่วคราว เราจึงจำเป็นต้องเรียนครูไปด้วยความผิดหวัง...”

แนวตาที่เคร้าสร้อยและเต้มไปด้วยความผิดหวัง แต่แฟรงไปด้วยความมุ่งมั่น อ่อนใบ้และจริงจังกับชีวิตคละเคล้ากันไป ขณะเล่าเรื่องให้ผมฟังในวันแรกที่พับกัน ผมยังจดจำได้อย่างแม่นยำ แม้เวลาจะผ่านล่วงเลยเกือบครึ่งศตวรรษ

ผู้ สุขุม และเฉลิม เป็นเพื่อนสนิทที่เคยฝ่าฟันวีรกรรมเด็ดๆ มาด้วยกัน ชนิดที่ไม่มีวันลืมไปจนตาย ครั้งหนึ่งในงานตอบนักการศึกษา เฉลิมกับสุขุม เล่นละครล้อเลียนอาจารย์บางท่านที่ตนเองไม่ชอบในความ "ไม่ชอบธรรมของท่านเหล่านั้น เช่น ชอบการประจุสอบผล หรือพากที่ชอบเดียวกับผู้อ้างนั้นเอง ตอนนั้นพากมันเล่นกันแบบสุดสุด เล่นเอาบรรดาเพื่อน และคุณอาจารย์งี้ไปตามๆ กัน ในความบ้าบันดาล โดยเฉพาะบทล้อเลียน ที่ทำเอาอาจารย์ใหญ่ฟิวส์ขาดถึงขั้นกระซaghูกหัวภรรยา กลับบ้านทันที และลืมจารยานบริบูรณ์แท้จริงด้วยความโกรธว่า

"คนอย่างมึงจะต้องตายให้ "ไม่ตายดีหรอก"

แต่คำสาปแห่งของอาจารย์ดูเหมือนจะไม่เป็นผล เพราะเฉลิมไม่ได้ตายให้ และมีคนมากมายเสียใจกับการจากไปของเขามาก

จริงสิ...เฉลิมตายไปแล้ว แล้วนายแพทย์คนนี้ล่ะ เป็นใครกัน...

"คุณหมออ คุณหมออเป็นอะไรมันไปเข้าแหลมมันครับ" ในที่สุดผู้ชายคนอื่นก็สามารถออกมานานได้

แต่คุณหมอนหุ่นเขาแต่ก่อนยังไม่ยอมให้ผู้ ก่อนจะตอบเสียงรักด้วยรักคำว่า

"ก็ถูกนี่ล่ะ...ไอ้เหล้มเพื่อนมึง จำกูไม่ได้หรือไง"

"แต่ว่า...มึง มึงตายไปแล้วไม่ใช่เหรอ" ผู้คนหลุดปากถามออกไปด้วยความรู้สึกสับสนมึนงง

คุณหมอนหุ่นยังไม่ยอมตอบ จนผู้คนสุดจะร้าวญ เลยลุกพร้อมรีบมานั่ง แล้วภาพของเพื่อนในวัยเยาว์ก็หายวับไปกับตา ผู้ชายดีแล้วมองอีกที ก็เห็นลุงใจเพื่อนรักอีกคนของผู้คนยืนตะโกนเรียกผู้อยู่ที่นอกหน้าต่าง

“ตื่นได้แล้ว ใจร้าย...มัวแต่นอนกลางวันอยู่ได้ ยังทำหน้าลีม-ลีมลืออึก รีบไปล้างหน้าเลยมึง เดี่ยวไม่ทันเลี้ยงเพลนนะเว้ย วันเฝา้มันมึงก็ไม่ได้ไป...ทำบุญครบรอบปีวันตาย ยังจะซ้ำอึก เดี่ยวอ้ายเหล้มมันก็กรอดมาหลอกมึงจนได้” ฝ่ายนั้นตะไนในหวกเหวกมาจากหน้าบ้าน

ผึ้งรีบจูกเข้าจากไฟฟ้าด้วยวาร์ที่ผลอดัวหันลับไป หนังศือเล่มหนาที่มีรูปของเฉลิมเพื่อนรัก เลื่อนหล่นตกลงไปที่พื้น ผึ้งเข้าใจแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น บางที่ความรู้สึกผิดในใจที่ไม่ได้ไปเผาศพเพื่อคงดองดักกอนอยู่ในใจ ทำให้ผึ้งฝันข้อนั้นและเท lokale เป็นหมวด

ที่สุดแล้ว...ผ่านไปอีกสักพัก กะลูกตัวเมียลูกนากองท่อน มาร่วมงานทำบุญครบรอบวันตายของเจ้าตนแหน่งศาลา บนกระดานคำที่ตั้งอยู่หน้าศาลา มีลายมือด้วยรากไม้ตัวบรรจงเขียนด้วยขอรักกว่า

งานทำบุญครบรอบหนึ่งปี อาจารย์ณรงค์ ลดหลอย จึงเป็นครื่อที่เฉลิมเปลี่ยนใหม่ แต่พวงเพื่อนเก่าๆ อย่างพวงเราไม่ค่อยจะคุ้นชิน กันลักษณะใหม่ เพราะเรียกแต่ “ไอเฉลิม” จนติดปาก

แล้วว่า ผึ้งก็คงจะเข้ามามื้อ่ายังหนึ่ง มันเป็นคำรามที่เพิงเกิดขึ้นเดียวว่า พวงเพื่อนๆ รู้มาตลอดว่าเฉลิมปราารถนาอย่างจะเป็นหมอนในครั้งหนึ่งเมื่อชีวิตมาถึงทางเลือกสูตรอนาคต แต่ก็กลับผิดหวังที่ต้องพลิกผันมาเป็นครู อาจารย์ที่เข้าไม่เคยคิดฝันเอาไว้เลย ถึงวันนี้เขารู้สึกอpongไรกับทางที่ตัวเองไม่ได้คิดจะเลือกในตอนแรก หากมาเห็นภาพที่ปรากฏอยู่ต่อสายตาของผึ้งในขณะนี้

แต่ผึ้งว่าผึ้งตอบแทนเขาได้ จากภาพที่เห็นบรรดาลูกศิษย์ของเฉลิมที่มีตั้งแต่รุ่นแรกๆ ที่อายุห่างจากอาจารย์ไม่เกินปี ไปจนถึงลูกศิษย์อายุยังตันๆ ซึ่งเป็นศิษย์ในปัจจุบันมาร่วมงานกันอย่างเต็มอกเต็มใจ

หากเราเป็นหมอรักษาคนไข้ ก็มีบุญคุณอันใหญ่หลวงที่ได้ช่วยชีวิตคน หรือช่วยรักษาบรรเทาอาการเจ็บป่วยให้หายได้ แต่นมกับคนไข้ ผูกพันกันอย่างมากก็ไม่กี่วัน หรือบางครั้งก็เจอกันแค่ครั้งเดียว

แต่การเป็นครู ความผูกพัน และภาระหน้าที่อันมีต่อลูกศิษย์นั้น ใหญ่หลวงนัก ดังคำที่ว่าครูที่ประดุจฟ้อแม่คนที่สองของศิษย์ นอกจากจะเป็นเรื่องจ้างนำพาเด็กให้ถึงฝั่งแล้ว บุญคุณความรัก ความผูกพันไม่เคยหมดไปจากกัน

ผมเคยได้ยินลูกสาวซิดจีนบอกไว้ว่า เป็นครูเป็นศิษย์กันวันเดียว ก็เหมือนเป็นชั่วชีวิต...

ภาพของนายแพทย์ณรงค์ ลมดอย คงจะมีได้แค่ในความฝันเท่านั้น เพราะตัวจริงเขาก็คือครูเฉลิมของลูกศิษย์นั้นเอง...

“ความทรงจำ” 11

ผู้ชายในกา ผู้ชายในนวัตกรรม

• นิเวศน์ กันไทยราษฎร์ •

ผู้ชายในแก๊ส ผู้ชายในน้ำใจแม่

• นิเวศน์ กันไทยราษฎร์ •

ปี เป็นอีกครั้งหนึ่ง เป็นอีกคืนหนึ่งที่แม่จับจ้องอยู่หน้าจอโทรศัพท์
และเป็นอีกครั้งหนึ่ง ที่แก้วต้องยอมเสียสละให้แม่ แก้วอย่าง
ดุลเดือดร้อนโทรศัพท์กำลังถึงด่อนสนุก ตอนที่จะตอบคำถาวมที่ค้างค่าใจ
ว่านางเอกจะเป็นอย่างไร

แต่เมื่อแม่ยังไม่ได้ให้ในมือ และเปิดโทรศัพท์ช่องนี้ ของ
ที่มีผู้ชายคนหนึ่งกำลังแสดง “ความคิดเห็น” ทางการเมือง โดยมี
ผู้ดำเนินรายการยิงคำถาม แล้วนั่งฟังอย่างสนใจ

แก้วรู้ และยอมรับว่า เมื่อแม่ต้องการจะดู อย่าไว้แต่ “แก้ว”
โดยที่ต้องยอม แม้แต่พ่อของก็ต้องยอมให้แม่เขียนเดียวกัน

“แม่เดี๋ยวขอ ปล่อยแม่เถอะ” พ่อออก พลาสติกหัวแก้ว
อป่างเมตตา

“นี่คุณ มาฟังชิ” แม่เรียกพ่อเข้าไปสมทบ “มาฟังเขาวิเคราะห์
จะได้หุ่นมากกว้างไกล”

พ่อเข้าไปสมมทบกับแม่อย่างว่าจ่าย ไม่ต้องรอให้แม่เรียกเข้า
นี่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่ง เป็นอีกภาพหนึ่งที่แก้วเห็นอยู่จำเจ

ความจริง มีบางสิ่งบางอย่างที่แก้วรู้ว่า แม่กับพ่อ ก็ใช่ว่าจะชอบ
การเมือง การแสดงความคิดเห็นทางการเมือง พ่อกับแม่ไม่ได้สนใจ
อะไรมัก

แต่ก็แปลกด้วยรายการโทรทัศนมีการวิเคราะห์การเมือง
คราวใด และเป็นการวิเคราะห์ของผู้ชายหน้าขาวๆ ท่าทางเรียบร้อย
คนนี้ที่ร่า

แม่จะไม่เคยพลาด ไม่พลาดเหมือนกับล่ำครตอนสำคัญที่แก้ว
ก็ไม่ยอมพลาด แต่ท่าว่า เมื่อล่ำครตอนสำคัญที่แก้วติดตามชนกับรายการ
วิเคราะห์การเมืองของผู้ชายคนนี้

แก้วเองกลับต้องยอมเป็นฝ่ายพลาด เพราะเพื่อไม่ให้แม่
พลาคนนั้นเอง

“แก้ว...มาดูด้วยกันซิ” พ่อเรียก

แต่เมื่อเห็นท่าทางอีกด้วยดังเลขอองแก้ว ก็เลยบอกกับแก้วว่า

“ตามใจเถอะ ถ้าลูกไม่อยากดู ก็ไปนอนน้ำ ดูหนังลือนมังหา
ເກຂະໄປ”

แก้วเข้าห้องนอน เสียงแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมือง
เดียงดามตอบยังคงดังแก่เวลาสามม่ายัง แม่จะจับความไม่ได้ เพราะไม่ได้
ตั้งใจฟัง แต่แก้วก็รู้ว่าเป็นการแสดงความเห็นที่ลื้นในหล จังหวะจะโคน
พรั่งพรู แม่คงมีความดุขมาก แต่แม่คงไม่รู้หรอกว่า ขณะที่รายการดำเนิน
ไปนั้น ล่ำครโทรทัศน์ที่แก้วอยากรู้ใจจะขาด ก็กำลังดำเนินไปด้วยเช่นกัน
และมันก็คงจะลงก่อนรายการที่แม่จับด้วยอยู่ด้วย

และความจริงก็เป็นเช่นนั้น ลักษณะไปแล้ว รายการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองในทรัพศิลป์เพื่อจะฉบับลงที่หนังสือ

ทรัพศิลป์เรียบเรียงลง แม่ปิดทรัพศิลป์แล้ว เรียงแม่กับพ่อเดินคุยกันมาที่ห้องนอน

“สุขุม เข้าเก่งนะ” แม่บอก

“ใช่..” เรียงพ่อรับคำก่อน “เข้าแสดงความเห็นได้เป็นกลาง มีเหตุผลดี”

“แก้วรู้ว่าพ่อรักแม่ รู้ว่าพ่อไม่ขัดใจแม่ก็จริงอยู่ แต่น้ำเสียงที่พ่อคัดถ้อยตามแม่จริงจังนั้น พ่อคงไม่ได้พูด เพราะไม่อยากขัดใจแม่อย่างแน่นอน”

“สุขุมเข้าเก่งนะ” คำพูดของแม่ยังก้องอยู่ในหู และมันเป็นคำถูกใจแก้วยิ่งนัก

ถ้าผู้ชายคนที่ออกรายการทรัพศิลป์ที่แม่ดูอย่างจดจ่อคือคนรื่นสุขุมที่แม่ชื่นว่าเก่ง พอกิจวัตรเหลือเกิน พ่อไม่นะงไม่ห้ามและไม่หึงกับการที่แม่ชื่นชมชายอื่นเลยหรือ

มินาน้ำซ้ายยังพูดในเชิงถ้อยตามเสียอีก

เรียงเดินของฟอและแม่ฝ่านมาถึงห้องนอนของแก้ว และware เข้ามาด้วย

“แม่ขอโทษ ที่ทำให้นูไม่ได้ดูละคร” แม่เอ่ยไม่ทันจบประโยค น้ำตาของแก้วกวนรื้นขึ้นมา

แก้วนึกไม่ถึงเลยว่าแม่จะรู้ถึงความรู้สึกของแก้ว แม่ดึงแก้วเข้ากอด พอยืนอยู่ข้างหลังแม่

“ถ้าแก้วยังไม่ร่วง เดียวแม่จะให้นูดูอะไร” แม่บอกก่อน จะผลักลับไปที่ห้อง แล้วรีบกลับมาหาแก้วอีกครั้ง

ในเมื่อแม่เมียนังสือเล่นเล็กๆ บางๆ ติดมือมาด้วย แก้วประยุทธา
ไปยังพ่อ พอยังยิ่งเหมือนเดิม

“แก้วเคยเห็นหนังสือนี้ใช่ไหม”

“ค่ะ”

ใช่ เด็กน้อยเคยเห็น แต่เขอก็ไม่ได้สนใจ ตรงกันข้าม เขายังได้
ว่าแม่สนใจมาก และเคยซื้อชานพ่อให้สนใจด้วย

“นี่เป็นจุดหมายข่าวฝึกหัดครูนศรีวรรครุ่น 10 แม่จบรุ่นนี้”

“แล้วคนซื้อสุขุม คนที่แม่ชอบดูล่ะเกี่ยวอะไรกัน” แก้วถาม
ทันทีไม่มีจังเล

พ่อหัวเราะเบาๆ เมื่อจะรู้ใจ

“ตอกเตอร์สุขุม เป็นเพื่อนแม่” พ่อตอบแทนทันที

“แม่กับตอกเตอร์สุขุมเรียนมารุ่นเดียวกัน เขายังเป็นคนที่เพื่อน
ภูมิใจ”

ปลายน้ำเสียงของแม่หนักแน่น จนแก้วจับความรู้สึกได้

“จุดหมายข่าวเล่นนี้แหล่ที่ทำให้แม่ได้รับรู้ข่าวคราวของเพื่อนๆ
จากนานนี้ครอยู่ในน ทำอะไร เราถือสารถึงกันได้ ก็ด้วยหนังสือเล่นนี้
แหล่แก้ว”

แก้วเริ่มเข้าใจบางเรื่อง แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่เธอไม่เข้าใจ

“แล้วทำไมแม่ต้องดูเขาออกทีวี เขายังคงถึงมาออกทีวี
ในหนังสือก็มีข่าวเขาแล้วไม่ใช่หรือแม่”

“ใช...ไม่ใช่มีข่าวเขาคนเดียวหรอก มีข่าวเพื่อนร่วมรุ่นทุกคน
ยกเว้นพ่อ”

“ทำไมไม่มีพ่อ” แก้วสวนทันที

“ก็พ่อไม่ได้เรียนรุ่นเดียวกับแม่นี้ พ่อเด้าเรียนที่อื่น” แม่ตอบ

พ่อหัวเราะอย่างอารมณ์ดีๆ

“ดอกเตอร์สุขุมเพื่อนแม่คนนี้ เขายังเป็นคนเก่ง เป็นคนริเริ่ม การสำรวจความเห็นของผู้คนต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่เขาเรียกกันว่า สวนคุติดโพลไปสู่ก้าว”

พ่ออธิบายแทนแม่ แต่แก้วก็ยังไม่เข้าใจกระจางแจ้งนัก แม่ช่วยเสริม

“เขายังเป็นคนที่สังคมให้ความเชื่อถือ สื่อมวลชนจึงเชิญเด้ามา ออกรายการ วิเคราะห์ พูดง่ายๆ ก็คือเชิญเด้ามาแสดงความคิดเห็น ในเรื่องที่สังคมกำลังสนใจ เช่น เรื่องสังคม การเมือง ไปล่าแก้ว”

“ใช่...ที่นั้นแก้วก็คงเข้าใจใช่ไหม ทำไมแม่จึงเฝ้าหน้าจอ”
พ่อเป็นคนถาม

แก้วนั่ง นิ่งด้วยความเข้าใจในความเป็นเพื่อน แก้วมีเพื่อน แก้วรู้ว่าคนรักเพื่อนหรือ ความรักที่เพื่อนมีต่อเพื่อนนั้นมันเป็นจันได

แต่เนี่ยเป็นเพื่อนเก่านานนับเป็นสิบๆ ปี ตั้งแต่แม่ยังไม่มีพ่อ ยังไม่มีแก้วที่อายุ 12 ปีแล้ว มันนานจนน่าจะลืม แก้วคิด

แม่พลิกหนังสือเล่มบางให้แก้วดูรูปเพื่อนๆ หลายคน พลาง บอกว่าตอนเริ่มเรียนเป็นอย่างไร และปัจจุบันไปอยู่ที่ไหน ทำอะไร

ท่าทางของแม่มี “ความสุข” มากเมื่อพูดถึงเพื่อนๆ แต่ลูกคน แม่เปิดมาถึงหน้านั้น

“นี่ใจดอกเตอร์สุขุม เพื่อนแม่”

แก้วเห็นรูป แล้วนึกไม่ออกเลยว่าจะเป็นคนๆ ใดยกับผู้ชาย ที่หน้าขาวๆ ผอมเรียบๆ พูดเก่งๆ ในโทรศัพท์

“เขายังเป็นคนเรียนเก่ง” แม่บอก

“พูดเก่งใหม่” แก้วถูกใจ

“เก่ง...เขามีแวงเป็นผู้นำมาตั้งแต่สมัยเรียนโน่นแล้ว
อารมณ์ดี ชอบล้อเลียนท่าทางคนนั้นคนนี้ ทำได้เหมือนด้วย” แม่
เล่าเรื่องอย่างอุกฤษ

“แล้วทำไมไม่ไปเล่นคลอก” แก้วถามอีก

แก้วก็รู้สึกเหมือนคำรามของเชือกระดูกด้อมยาของฟอกกับแม่
ซึ่งหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน

“ถ้าเพื่อนแม่คนนี้ไปเล่นคลอก แล้วเราจะมีสวนศูนย์สิตโพล
หรือ เราจะมีคนริเริ่มทำในอีกหลายเรื่องที่สร้างสรรค์สังคมให้อุดม
ไปด้วยการเรียนรู้หรือ”

แก้วเห็นพ่อกับแม่มองหน้ากัน ก่อนที่จะลุบหัวแก้วอย่างเมตตาอีก
“วันหลังแม่จะเล่าเรื่องของเพื่อนๆ ให้แก้วฟัง” แม่บอก

“คืนนี้ ลูกนอนก่อนเถอะ” พ่อบอก

“เอาหนังสือ จดหมายข่าวของรุ่นแม่ไว้อ่าน หรือดูรูปก็ได้
แก้วจะเห็นความรู้กระหว่างเพื่อน ความหลังที่มีความหลากหลาย”
แม่อธิบาย

“แล้วแก้วลองดูชิว่า รูปแม่สมัยเรียนรุ่น 10 ฝีกหัดครุณครสวรรค์
กับตอนนี้ ต่างกันไหม”

จบประโยคหลังของพ่อ แก้วก็ได้เห็นแม่นยำพ่อนนีบท่าน
ก่อนที่ฟอกกับแม่พากันเดินออกไป

“นอนชาแก้ว”

เด็กน้อยดีใจนั่งเล่นเล็กๆ ให้ในมือ ค่อยๆ เปิดนับจำนวนหน้า
กว่าด้วยตาฝาผานรูปเก่าๆ ไปเรื่อยๆ จนมาหยุดที่รูปนึง

แก้วรู้สึกว่า แม้ว่าแม่ฉันวันนี้จะอ้วนขึ้น แต่ภาพในหนังสือ
ก็ยังเห็นว่า เวลา แม่เป็นคนหน้าตาดีมากด้วยตั้งแต่ยังเรียนรุ่น 10 รุ่นเดียวกับ

គុកទេរគនោកៅងទៀតការពារធនធានផ្លូវមេដែងគួរបានដូចជាបានប្រើប្រាស់ការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ គុកទេរគនោកៅងទៀតការពារធនធានផ្លូវមេដែងគួរបានប្រើប្រាស់ការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ

កៅងទេរគនោកៅងទៀតការពារធនធានផ្លូវមេដែងគួរបានប្រើប្រាស់ការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ និងការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ គុកទេរគនោកៅងទៀតការពារធនធានផ្លូវមេដែងគួរបានប្រើប្រាស់ការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ

កៅងទេរគនោកៅងទៀតការពារធនធានផ្លូវមេដែងគួរបានប្រើប្រាស់ការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ និងការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ គុកទេរគនោកៅងទៀតការពារធនធានផ្លូវមេដែងគួរបានប្រើប្រាស់ការណ៍ដីស្តីពីភ្នំពេញ

“ความภาคภูมิ” 12

ลมหายใจในปีองค์กร

• พินธุนาถ •

Math มนตรีใจป้อนชอร์ก

• พินอุนกา •

มีนาพิกาที่ใต้หัวเดียงบอกเวลาดีสี่ลิบนาที รู้จักรู้สึกตัวดีนั่นชื่น
มันเป็นไปเองโดยธรรมชาติ หล่อนดื่นนอนเวลานี้มายลิบกว่าปีแล้ว

เก็บที่นอนเสร็จ หล่อนก็เข้าห้องน้ำอาบน้ำ ก่อนจะเปิดดูเดือผ้า
หยอดเดือเต็ตติดราบายลูกไม้กับกระป๋องสีดำอกรมาแต่งตัว

ตอนที่เรียนจบใหม่ๆ หล่อนก็ยังชอบแต่งตัวตามแฟชั่น หล่อน
เคยอยู่ในแก๊งของสาวเบรี้ยวที่แต่งหน้าทำฟูไปมหาวิทยาลัยทุกวัน
แต่เมื่อก้าวเท้าเข้าสู่อาชีพครู อาชีพที่หล่อนรักและใฝ่ฝันอย่างจะเป็นมา
ตั้งแต่เด็ก ความเป็นครูก็หลอมรูปแบบของตัวหล่อนไปเรื่อยๆ
ปีแล้วปีเล่าที่ลูกศิษย์รุ่นต่างๆ ผ่านเข้ามานั้นเรียนของหล่อน แล้วจบ
การศึกษาออกใบ มากถึงวันนี้รู้จักดีว่าตัวเองมีความเป็นครูดังแต่ศรีษะ
คาดปลายเท้า

สาวในถ่ายภาพกระเปาหนังสีดำเนินอยู่ที่ใช้มานานปี แล้ว
นอบกระเปาพลาสติกซึ่งใส่ข้อสอบเด็กที่หล่อนเอกลับมาตราจที่บ้าน
เขียนมาถือไว้ รู้จือจากห้องแล้วจะไปที่ครัว แม่ของหล่อนเดินไปเดินมา
อยู่หน้าเตาเพื่อเตรียมอาหารไว้ใส่บาตรพระ

ปืนแม่ของหล่อนอายุย่างเข้าเจ็ดสิบเจ็ดแล้ว แต่ยังแข็งแรง
กระชับกระแข็ง หล่อนอยู่กับแม่เพียงลำพังแค่สองคน เพราะฟ่อเสียชีวิต
ไปเป็นสิบปีแล้ว

“วันนี้ทำอะไรใส่บาตรล่ะแม่...” หล่อนทัก ขณะวางกระเปา
ใส่ข้อสอบอันหนักอึ้งไว้บนโต๊ะ หล่อนไม่มีเวลาตรวจที่โรงเรียน จะอยู่ดึก
ก็เป็นห่วงแม่ จึงต้องหอบหัวกลับมาตราจที่บ้าน

“ผัดสายบัว กับแกงจืดคำลีง แม่ทำเยอะเลย เอาไปกินที่โรงเรียน
ด้วยใหม่ล่ะ ผัดสายบัวร้อยนะ”

“ก็ดี...แม่ จะได้มีต้องออกไปกินที่โรงอาหาร วันนี้มัดเด็กมาสอบ
ตอนเที่ยงด้วย อ้อ...แล้วตอนเย็นนุ่งกลับช้านน่อຍนะ นัดเด็กมาเรียน
พิเศษ”

หล่อนสอนวิชาภาษาไทย วิชาที่ไม่น่าจะยากแต่กลับมีนักเรียน
มากมายที่ไม่เข้าใจการใช้ภาษาไทย หลังจากผลสอบเก็บคะแนนออกมา
แล้ว หล่อนก็เห็นว่ามีนักเรียนหลายคนที่เดียวที่ต้องเรียนมาสอนพิเศษ
เพิ่มเติม

“สมัยนี้คร่า เขาเกิดสอนพิเศษเอาเงินเด็กกันทั้งนั้น มีแต่แก
นี่แหละ มาなんเครื่องเข็ญให้พากเด็กฯ มันมาเรียนพิเศษ เงินทองก็ไม่ได
ทั้งหนึ่อยทั้งเสียเวลา แต่ก็ดีแล้วล่ะ ถือเสียว่าเขาบุญ เพราะครูคือผู้ให้”

แม่หล่อนพุดขณะตักผัดสายบัวที่เหลือจากตักเตรียมถวายพระ
แล้วมาใส่ถุงพลาสติกให้

รุจីยิมกับคำพูดของแม่ แล้วก็รู้สึกแปลกดๆ อยู่ในใจ หล่อนเคยกลับบ้านค่อนข้างบ่อยๆ แต่ไม่รู้ทำอะไรวันนี้ถึงได้นึกห่วงแม่เข้ามา เมื่อรับดุงสายบัวมาใส่กระเปาพลาสติกแล้ว หล่อนก็บอกกับแม่

“แม่ปิดประตูหน้าต่างดีๆ ละ เวลาเข้าห้องน้ำก็เดินระวังๆ ด้วยหูมองกลับไปเมื่อก่อนทุ่มนึ่ง”

ผู้เป็นแม่เงยหน้าเข้มมองหล่อนอย่างชงชัน ที่ลูกสาวพูดอะไรแปลกดๆ

“โอຍ...ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ขันอยู่ของฉันได้ ไปเถอะ...ตีน้ำ กว่าแล้ว”

“งั้นหนูไปก่อนนะ...แม่” รุจីก้มือไหว้ลาแม่ที่ใบก้มือໄล

เมื่อก้าวออกจากบ้านฟ้ายังไม่ถ่าวงดี บ้านของหล่อนเป็นบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้ อยู่กันมาตั้งแต่สมัยตายาย บ้านส่วนใหญ่ในซอยนี้เป็นบ้านที่ปลูกบนที่ดินของตัวเอง อยู่กันมาหลายลิบปี มีชอยแยกมากจากว่าจะไปถึงถนนใหญ่ด้านหน้า

จากบ้านของหล่อนใช้เวลาเดินไม่ถึงห้านาทีก็ถึงถนนใหญ่ แต่เก็บยี่สิบกว่าปีมาแล้วที่รุจីไม่เคยเดินเส้นทางนั้นเลย หล่อนเลือกใช้ออกเส้นทางหนึ่งซึ่งใกล้กว่าเกือบทุกตัว เพราะหล่อนไม่มีอาชทำใจเดินผ่านบ้านหลังนั้นได้

บ้านเด็กหลังนั้นสร้างมาได้ยี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ยังน่ารักไม่มาก เมื่อเทียบกับบ้านหลังอื่นๆ เป็นตึกสองชั้นทาสีขาว ด้านหน้ามีระเบียงแล่นยาวทำด้วยไม้ พร้อมกับชั้มเก้าอี้สำหรับนั่งเล่นรับลม เหนือชั้มเคยปููกาฐุ์คลานสีขาว แต่เดี๋ยวนี้ไม่รู้ว่าพวกมันตายไปหมดหรือยัง เพราะไม่เคยผ่านไปเลย

เจ้าของบ้านเคยเป็นอดีตพนักงานต้อนรับบนสายการบิน ภาระya ก็มีอาชีพเดียวกัน แต่ด้วยวัยที่มากขึ้น ไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนี้ทั้งสองคน เป็นอย่างไรบ้าง เพราะทั้งอาชีพสิ่งใดและแคร์ไฮส์เตสคงไม่เอื้อให้กับคน ในวัยใกล้ห้าสิบ

แต่วันนี้..จะไวนางอย่างคลใจให้รู้จีเดินตรงไปปืนรอยที่ไม่เคย ย่างเท้าเนี่ยบมานานแสนนาน ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ หัวใจของหล่อนก็เริ่มเต้น แรง ตั้งแต่วันนั้น หล่อนไม่เคยติดต่อกับเขา ไม่เคยอยากรู้สารทุกข์สุด�ิบ ของเข้า ทั้งที่บ้านอยู่ห่างกันไปแค่มากห้อง มีครั้งเดียวที่แม่เคยมาบอกว่า ทั้งสองมีลูกชายด้วยกันหนึ่งคน ป่านนึงคงได้เป็นหนุ่มแล้ว

ลมแรงพัดมาดูบใหญ่ ทำให้ใบของต้นจามจุรีในญี่ปุ่นปลูกอยู่สอง ข้างทางหล่นปลิวผ่านแสงสีขาวของเสาไฟฟ้าริมทางลงมาเป็นสาย เป็นภาพ ที่สวยงามทำให้จิตใจของรุจีรู้สึกสงบเยือกเย็นอย่างประหลาด จนเดินมา หยุดอยู่ที่หน้าตึกสีขาวนั้นโดยไม่รู้ตัว

ทั้งบ้านยังคงปิดไฟเมด มีเพียงไฟโคมที่หน้าบ้านและที่ร้าว ทั้ง ครอบครัวคงยังหลับในลักษณะความเย็นสบายของรุ่งอรุณที่คุณอย่างรุจีไม่ได้ ลืมผ่านมานานแล้ว

หล่อนไม่เคยจำกัดว่าเพราะอาชีพครุนีเอง ที่ทำให้เขานอน- หายหลอน ทั้งที่เพิ่งจะแต่งงานกันได้ไม่ถึงสองปี คนรอบข้างหลายคน ชอบบอกกับหล่อนแบบนั้น

สิ่งหนึ่งหล่อองรุจีสักว่าไปกันไม่ได้กับคุณครุนีที่นั่นบ้าน ภาระ หน้าที่ความรับผิดชอบมากขึ้นเรื่อยๆ ความพิถีพิถันเอาใจใส่ตัวเอง กินอย่าง เผระมัวแต่เวลาไปทุ่มให้กับเด็กนักเรียน กลับบ้านก็ต้องเชา การบ้านของนักเรียนกลับมาตรวจสอบ เช้าก็ต้องรับตื่นแต่เช้าเพื่อไปยืน คุมเด็กเข้าแฉวเคารพธงชาติ

ตัวเข้าเองไม่เคยบอกว่าเบื่อหล่อน แต่วันหนึ่งที่เขากลับจากบิน เขายกมานอกกว่าเขามีคนใหม่แล้ว และขอห่างขาดจากเธอ รู้สึกเพิ่งรู้ด้วยว่าสูง เสียจนไม่มีเวลาจะมาใส่ใจความเปลี่ยนไปของสามีด้วยซ้ำ จนเข้าด้วยเหตุ นานอกหล่อนเอง

รู้สึกไม่ใช่ครั้งแรก แต่ไม่ใช่ครั้งเดียว หล่อนยอม หันมาให้เข้า และย้ายกลับมาอยู่บ้านแม่ ปล่อยเรือนห้องหล่อนให้สามี อยู่กับภรรยาใหม่ที่เป็นแครอฟต์สุดสายการบินเดียวgan และหล่อนก็ไม่เคย เดินผ่านห้องนี้อีกเลย อาจารย์ภาษาไทยทดสอบใจให้กับสายลม ก่อนจะก้าวเดินผ่านจากหน้าบ้านหลังนั้น

ตลอดระยะเวลาสิบหกปีที่สองหนังสือมา รู้สึกว่าเวลาทุกนาที ที่หล่อนมอบให้กับนักเรียนมีค่าและมีประโยชน์มากมาย จนหล่อนไม่อาจ ตัดใจละทิ้งไปได้ คนเป็นครูไม่ได้เป็นแค่คนที่ประลิทหรือประสาทวิชาความรู้ ให้แก่นักเรียนเท่านั้น

ครูเป็นทั้งผู้ช่วยเหลือนักเรียนในนามยาก ให้กำลังใจ และกระตุ้น ช่วยเหลือให้นักเรียนผ่านปัญหาอันเลวร้ายในช่วงวิกฤติของชีวิตได้ด้วย

หล่อนนึกถึงนักเรียนชายในห้องทัวเองคนหนึ่ง เป็นเด็กเงียบๆ ไม่ช่างพูด จนหล่อนไม่คิดว่าเขายังมีปัญหาอะไร แต่แล้ววันหนึ่งขณะเดิน ผ่านถนนมหาลัยตอนเช้าเรียน หล่อนก็เห็นเขานั่งซุกตัวอยู่ข้าง แป้นซูดลูกบาศ มองก้มแข้นข้างหนึ่งที่มีกระดูกไฟล่อออกมาตรงข้อศอก

ตอนแรกรู้สึกว่าตัวเองด่าฝาด เพราะเด็กนั้นเชย สีหน้าไม่มี วีเ瓦ความเจ็บปวดเลย

จนเมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ถึงได้เห็นว่าเด็กน่าจะแขนหักจริงๆ หล่อน จึงรีบพาส่งโรงพยาบาล เด็กคนนั้นไม่ร้องโอดครุณเลยลักษณะนี้ ประหลาดใจ นอกจากนี้หล่อนก็พบว่าเด็กคนนี้เคยกระดูกหักมาก่อนครั้งนี้

จนกระดูกห่างจากกันเกือบหนึ่งนิ้ว หมอนถึงกับบอกนำ้เปลกลที่เด็กคนนี้ทันอาการปวดอยู่ได้อย่างไร นำสังสารมาก เข้าจีบบอกว่าเคยล้มแล้วเมื่อเล่นฟุตบอลกีฬาสีเหล่ายังเดือนก่อน วันนี้มาล้มซ้ำอีก กระดูกจึงได้หักไปล้ออกมา เขาคงไม่รู้จะบอกใคร จึงได้แต่ทนนั้งอยู่อย่างนั้น เมื่อรุ่จิตามเรื่องครอบครัว เขายืนบอกว่าฟ่อแม่เดิกกัน เขายอยู่กับฟอซึ่งเป็นคนขับแท็กซี่และแม่เลี้ยงที่แฟลตการเคหะ สาวแม่คาดอยู่ค่าลเจ้าเป็นแม่ครัวไม่มีรายได้

รุ่จิโทรฯ หาห้องพ่อและแม่ ได้รับคำตอบว่าไม่สามารถมาดูแลลูกได้ทั้งคู่ รุ่จึงเข้าใจว่าทำไม่เข้าจีบต้องทนความเจ็บปวด

รุ่จิต้องช่วยเรียกโรงเงินจากบรรดาอาจารย์และเพื่อนๆ นำมาจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ จนถึงวันที่จะออกจากโรงพยาบาล พ่อเดิกก์ไม่ยอมมารับ รุ่จิต้องรับเดิกไปปสงให้ที่แฟลต เมื่อไปถึงแฟลตขึ้นสี่ ก็เห็นฟอเดิกยืนแปรงพื้นอยู่หน้าห้อง สาวแม่เลี้ยงกันนั่งกินข้าวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ภาพนั้นคือคำอธิบายทั้งหมดว่า ทำไมเดิกถึงได้ทนเจ็บโดยไม่พูดไม่ร้องให้ เพราะเขารู้ว่าไม่มีประไชน์อะไรที่จะร้องโอดครวญ ไม่มีประไชน์อะไรที่จะบอกฟอ นอกจากรหัสของท่านเจ็บให้ได้

นอกจากนั้นก็ยังมีเด็กอีกหลายคนที่ครอบครัวยากจน ไม่มีเงินกินข้าวกลางวัน ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลก รุ่จิเคยช่วยออกเงินค่าอาหารกลางวันโดยให้เดิกไปรับประทานที่ร้านอาหารในโรงอาหาร และหล่อนจะไปจ่ายเงินให้เป็นรายเดือน เด็กแบบนี้มีมากมายจนรุ่จิจำไม่ได้ว่าซ่วยไปแล้วกี่คน รุ่จิไม่เคยบอกให้ครรภุ

รุ่จิหยุดยืนทิ่มฟุตปาธเมื่อเดินมาถึงปากซอย เพื่อรอข้ามถนนไปขึ้นรถประจำทางที่ผ่านตรงข้าม ถนนสี่เลนที่รถวิ่งสวนกันได้ ขวางไว้ไปด้วยยางพานหนาที่ยังเปิดไฟหน้า เพราะฟ้ายังไม่สว่างดี รถผ่านหล่อน

เริ่มข้าคระยะ รุจีจึงรีบเดินข้ามไปหนุดรืออยู่กลางถนน เพื่อจะรอข้ามรถที่วิ่งสวนมาอย่างไม่ขาดสาย กระเปาอันหนักอึ้งในเมื่อทำให้หล่อนวิงไถไม่เร็วนัก จึงต้องรอให้รถว่างจริงๆ

มีรถบรรทุกคันใหญ่วิ่งมาแท็กไกล รุจีก้าวกระโจนลงไปบนป้ายด้วยความรู้สึกกลัว แต่แล้วโดยไม่ทันรู้ตัว รถจักรยานยนต์คันหนึ่งก็วิ่งแซงมาจากหลังรถบรรทุกด้วยความเร็ว เพราะต้องการจะแซงให้พ้น และไม่ทันเห็นรุจีที่ยืนรอข้ามอยู่

จักรยานยนต์คันนั้นฟุ่งเข้าชนร่างเรืออย่างจัง ส่งผลให้เรือกระเด็นฝ่าหน้ารถบรรทุกไปอย่างเฉียดจิวไปกระแทกกับพื้นของฟุตบาท รุจีรู้สึกวูบไปชั่วขณะ ก่อนจะรู้สึกตัวล้มหายใจ ไม่มีทั้งรถจักรยานยนต์คันนั้น ไม่มีทั้งรถบรรทุก ไม่มีคนมาช่วยดูเหตุการณ์ อาจจะเป็นเพราะยังห้าอยู่มาก

อาจารย์สาวใหญ่รับลูกเขี้ยมมาสำรวจด้วยตัวเอง ไม่มีเลือดสักหยดแม้จะรู้สึกเคล็ดขัดขอกอยู่บ้าง หล่อนมองหากระเปาสะพายกับกระเปาใส่ข้อศอกเด็ก เห็นตกอยู่กับพื้นก็รีบหยิบขึ้นมา นำประหลาดที่ถุงผัดสายบัวของแมกเกียร์อยู่ปิดดี

รุจีนิยมข้าวของขึ้นมาถือเอาไว้ ไม่ว่าแต่ละจ่าก็จะไปโรงเรียนสาย ก่อนจะรีบเดินไปที่ป้ายรถเมล์ แต่รอแล้วรอเล่า รถประจำทางสายที่หล่อนรอก็ไม่มาสักที รุจีนีก็ถึงเรื่องที่คิดค้างอยู่เมื่อครู่ ในบรรดาปัญหาต่างๆ ของนักเรียนที่ผ่านมา ยังมีอีกเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่เดือนก่อน นักเรียนหญิงคนหนึ่งในห้องเกิดตั้งห้องขึ้นมา จนผ่านไปปกเดือนถึงจะมีเพื่อนนักเรียนดังเกตเห็นแล้วมากำชับอกหล่อน

เด็กที่สับสนและไม่มีทางออกให้กับปัญหาของตัวเอง ได้แต่ปล่อยให้ทุกอย่างผ่านไป จนวันหนึ่งความลับที่เก็บมาหลายเดือนก็แตก

โดยที่เจ้าตัวก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป

รุจิเรียกเด็กมาคุยเงยบๆ รู้ความจริงว่าเธอไปหาหมอกำแห้งมาแล้ว แต่ต้องจ่ายเงินจำนวนมาก เธอและเพนซิงเรียนอยู่ระดับเดียวกัน ไม่มีเงินพอ แต่เธอຍິນການຈະເຮັດວຽກ ຮຸຈີໄດ້ແຕ່ແນະນຳເຂົ້າໃຫ້ອາກໃຫ້ແຮງ ແລະໄປປະກາຫາພະຍົບ ແລະໃຫ້ເກີບເຮືອໃຫ້ເມື່ອພະຍາໄລ້ວາລາອີກເທົ່ມເຕີວ ເຂົ້າກີຈະຈົບການສຶກຫາ ແລະຊ່ວງນີ້ເປັນຊ່ວງປິດຍາວ ໄຫັດດີເປັນຂອງເດັກຄົນນີ້ ເພຣະໄມ້ດຶງເດືອນເຮັດວຽກລູກຂາຍໃນຊ່ວງປິດເທົ່ມພອດີ ພໍ່ຂາຍພີສະໄກ ຮັບລູກຂອງເຂົ້າໄປເລີ່ມເລຍ ເຂົ້າຈຶ່ງສາມາດກັບມາເຮັດວຽກໄດ້ດາມປົກຕິ ແລະເຂົ້າສາມາດເຮັດວຽກຈົນຈົນຮັບປົງຄູ່

ปัญหาพากນນີ້ຢູ່ນອກເໜີນອັນດີເຕີມການສອນ ການກຳຈານອົ່າ ທີ່ໄດ້ຮັບມອນນັມຍາຈາກຜູ້ນັ້ນດັບບັງຫຼາຍ ການທຽບການບ້ານ ການເຕີມຂັ້ນສອນ ມອງຈາກກາຍານອົກຄົນຕີດວ່າອາຊີພົກງານໄດ້ຫຸດຍາວເນື່ອນເຕີກ ໄມມີໄຄຣີດວ່າຄຽງຄົນນີ້ທີ່ກຳຈານຫັນແກ້ໃຫນ ແຕ່ຮຸຈີໄມ້ເຄີຍນີ້ເໜີນຍື່ອນຮູ້ທີ່ ລ່ອນແປລັງກວມຮູ້ສຶກພາກນັ້ນເປັນກວມສຸຂະແລະກວມກາຄຸມໃຈ ໄມເຄີຍ ມັນໃຫນທີ່ລ່ອນເສີຍໃຈກັບການເລືອກອາຊີພົກງານເລຍ

อาจารย์ລາວໃໝ່ເປີດເຕີມເຂົ້າໃຈງານເຮັດວຽກເນື້ອດອນພ້າສ່ວ່າງແລ້ວ ແຕ່ກີ ຍັງເຂົ້າຈຸນອາຈາරຍ์ເວຣහນ້າປະຕູຍັງໄມ່ມາ ໃນໃຈງານຍັງຄົງເງິນ ຂະນະເດີນ ນາມຕາມທາງເດີນ ມື້ນັກເຮັດວຽກສອງຄົນເດີນສ່ວນມາ ທັ້ງສອງຫຸດຍື່ນແລ້ວ ໄດ້ກຳຈຳນັບໜ່ອນຍ່າງເຮັບຮ້ອຍ ຮຸຈີພັກຫຼາຍຮັບດາມປົກຕິ

ເມື່ອມາດຶງຫຼອງພັກຄູ້ ຍັງໄມ້ມີໂຄຣມາກຳຈານສັກຄົນ ຮຸຈີຈຶ່ງນັ້ນຄົງ ດຽວຈາກການບ້ານເຕີກທີ່ຕ້າງເຂົ້າໄວ້

ເຫັນນອກໃຈຫຍ່າງໃໝ່ນັ້ນຕີໃຫ້ກຳຈານທີ່ມີການກຳຈຳນັບໜ່ອນຍ່າງເຮັບຮ້ອຍ ໄດ້ກຳຈານ ເຕັກໂນໂລຢີກຕ່າງໆທີ່ມີການເຫັນນັບການສົກສອງ ແລະ ໄດ້ກຳຈຳນັບໜ່ອນ ບໍ່ໄດ້ກວມ

ตอนสายของวันนั้น ทั้งโรงเรียนต้องเกิดอาการซื้อก เมื่อได้ยินเสียงประกาศจากทางโรงเรียนว่าอาจารย์รุจิ อาจารย์สอนภาษาไทย ให้เดียร์วิชแล้วเนื่องจากอุบัติเหตุกรอบขณะขณะเดินทางมาโรงเรียน

โดยเฉพาะเด็กห้องที่อาจารย์รุจิประจำห้อง นักเรียนทุกคนมีปฏิกิริยาแตกต่างกันไป บางคนร้องไห้ บางคนนั่งนิ่งตะลึง เพราะไม่มีใครอยากรือในสิ่งที่ได้ยิน แต่เด็กนักเรียนชายสองคนซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่างกลับทำหน้าขุกขันพอง หันมาสบตา ก่อนจะรับลูกที่นั่นเดินออกไปนอกห้อง

ทั้งสองแบบจะไม่ได้พูดอะไรกัน ขณะรับเดินเข้าห้องไปที่ห้องพักครู อาจารย์นลายท่านกำลังยืนจับกุญแจอยู่เรื่องนี้กันอยู่พอดี พอดีเห็นนักเรียนเดินเข้ามา ก็หันมาถามว่ามีอะไร

“อาจารย์ครับ... ผู้มายกทราบว่าอาจารย์รุจิได้รถชนคนก่อนก่อนจะไปรับ”

อาจารย์ผู้ชายท่านนี้ จำได้ว่าเด็กทั้งสองเป็นเด็กประจำห้องของอาจารย์รุจิ กับอกด้วยน้ำเสียงที่เห็นอกเห็นใจ

“ดังแต่ต่อหน้าครรั่งแล้ว ถูกรถชนโดยรีไซค์ชนที่ถนนแก้วบ้านอาจารย์ คนแกวนั่นเข้าช่วยกันพาส่งโรงพยาบาล ที่จริงเมื่อตอนลักษณะเดียวไม่เข้า คำว่าเขาก็ใหญ่ มากอกกับทางโรงเรียนแล้วละ แต่บอกว่าอาการหนัก ไม่รู้สึกตัวเลย ทางโรงเรียนก็เลยยังไม่อยากประกาศ แต่เมื่อสักพักใหญ่ โรงพยาบาลเข้าใหญ่ มากกว่าอาจารย์รุจิเสียแล้ว”

เด็กชายทั้งสองยืนนิ่ง ก่อนจะหันไปสบตา ก่อนจะเดินออกเสียงลั่นว่า

“แต่เมื่อเข้าพวกพมเห็นอาจารย์เดินเข้ามาในโรงเรียนแล้ว นะครับ ตอนลักษณะเดียว ผู้มีรถชนยังยืนคำนับอาจารย์เลยครับ อาจารย์

ก็พยักหน้ารับ เป็นอาจารย์รุ่นๆ แล้ว ผมจำกัดเป้าไว้ของอาจารย์ได้ ผมยังรับอาจารย์ช่วยถือไปส่งที่ห้องพักครู แต่อาจารย์ไม่ตอบ เดินผ่านไปเลยๆ”

อาจารย์ที่ยืนฟังอยู่ไม่มีใครพูดอะไร จนกระทั่งอาจารย์ผู้หญิงคนหนึ่งพูดทำลายความเงียบขึ้นว่า

“จันที่ต่าแฉ่เมgarongบอกว่าเห็นรุ่นนี้ทำงานอยู่ในห้องพักครู ก็เห็นจะจริงล่ะมั้ง มีแต่คนไปว่าแก่ต่าพาด” คนพูดทำน้ำขันลูกมองไปรอบห้องอย่างหวั่นๆ

แต่อาจารย์ผู้ชายกลับบอกว่า

“อย่าไปกลัวเข้าเลย เขาไม่ได้มีเจตนาจะมาให้กลัวหรอก ตอนนั้นเขาก็ยังไม่ถึ่นลดด้วยซ้ำ แต่คงเป็นเพราะห่วงนักเรียน จิตกีเลย พามาที่นี่”

“เห็นเขาว่ารถมอเตอร์ไซค์มันแข็งแรงบรรทุกขึ้นมาชนจนอาจารย์รุ่นนี้กระเด็นขึ้นไปบนฟุตปาด กระดาษข้อสอบปิ๊วไปทั่วถนนเลย”

“เขาก็เป็นครูงานถึงลมหายใจสุดท้ายเลยนะ...”

เสียงพระสวัสดิ์อึกอรมແງ່ມາตามสายลม ก็งไม่ໄປມີພັດໃຫວໃນຄໍາຕື່ນທີ່ທົ່ວມາກະຈ່າງໄສໄຮ້ເມນ ພຣະຈັນທົງເຕີມດວງທຽບກົດທອຮັນມີສຸກສກາວ ທອດແສງສິ່ງລົງມາຍັງບຣິເວນສາດາຕັ້ງຄພນັ້ນ

ສຕຣີໃນຊຸດດຳສອງຄົນຊຶ່ງນັ້ນຝັ້ງພັງພຣະສວດອູ່ໃນສາລາໄກລັກນັ້ນພາກັນຫັນໄປມອງສາລາທີ່ເນື່ອງແນ່ນໄປດ້ວຍແຂກເຫຼືອຈຸນເກົ້າອື່ມພອນນັ້ນ ບຣດາແຂກຫຸ່ມສາວນັບສິບາ ຄົນດ້ອງຍື່ນພັງພຣະສວດອູ່ອົກສາລາ ບນັນພັດແນ່ນໄປດ້ວຍພວງທີ່ຈຸນລັນອອກມາຕັ້ງອົກສາລາດ້ວຍ

“ໂລ້ໄໂລ... ทำໄມ່ຈານນີ້ແຂກເຍຂະຈັງ ສົງສັຍຕ້ອງເປັນຄົນສຳຄັງ ພຣີໄມ້ກີພວກຄົນນີ້ເຊື່ອເສີ່ຍແນ່ງ ເລຸຍຄົນຖີ່ໄດ້ມາເຍຂະນາດນີ້”

“สมัยนี้ก็แบบนี้แหละ เป็นพ่อแม่ของพวกรุนแรงๆ ก็มีคนแห่กันมาเจ้าภาพ ขันร่วงที่มา กันนี้ก็ว่าครึ่งสองสัญจะไม่รู้จักกับคนตาย ด้วยซ้ำ”

จนระหว่างพระหยุดสาว แล้วเจ้าภาพเลี้ยงข้าวต้ม หญิงสาวคนหนึ่งยังไม่หายข้องใจ เดย์ตามคนยกถาดเลิร์ฟเข้าวัดม

“นี่หนู...งานนั้นนะ ใครเหรอ ทำไมแยกมาเยอะเสียจนคลา แทบจะแตก เป็นพวกรุนแรงหรือเปล่า”

“อ้อ...เปล่านหรอกค่ะ แกเป็นอาจารย์สอนหนังสือนะค่ะ ลูกศิษย์ แกเยอะมาก ทั้งลูกศิษย์ปัจจุบัน ศิษย์เก่า เนินเขานอกกว่าต้องหยอดยกัน มาค่ะ ไม่งั้นที่ไม่พอ ขนาดนี้ยังต้องยืนฟังพระสวดเลย ถ้าอาจารย์แกรู้ แกคงตื่นตะลึง ที่มีเด็กนักเรียนรักแกมากขนาดนี้ หนูว่าแกต้องเป็นครู ที่ดีมากๆ ลูกศิษย์ถึงได้รักมากขนาดนี้”

หญิงสาวคนนี้่าจะมีประสบการณ์ว่าคนเรามักจะไปงานศพ ก็ เพราะความจำเป็น และบางครั้งก็ เพราะความจำใจ มองไปรอบคลา ที่ด้านหลังนั่งอยู่ ศาลาหนึ่งใหญ่และหรูกว่าศาลาข้างๆ เพราะเจ้าภาพ เป็นคนมีหน้ามีตาและเป็นพวกรุนแรงๆ

สำหรับหล่อนที่มาระหว่างงานนี้ ไม่เคยรู้จักกับคนตาย แต่จำต้องมา เพราะเป็นงานศพแม่ของเจ้านาย จำนวนเก้าอี้ที่มากกว่าศาลาข้างๆ กลับ ว่างเปล่ากว่าครึ่ง อาจจะเป็นพระสวดมาสามสี่คืนแล้ว คนอาจจะไปแผ่น ฉีกครั้งในวันมาปนกิจ

“ขันเคยคิดว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่ไม่เบื่อมาก แต่ตัวเรย วันๆ ก็เจอกแต่เด็กนักเรียน แหมงานยังหนักอีกด้วยหาก” หล่อนหันไปพูด กับเพื่อน ก่อนจะถอนใจหายแล้วอกว่า

“แต่ถ้าต่อตนตายแล้วได้รู้ว่ามีคนรักเรามากขนาดนี้ ฉันว่ามันคุ้มค่ามากเลยนะ”

หญิงสาวหันไปมองคนหนุ่มสาว และบรรดาเด็กนักเรียนในเครื่องแบบ มีหลายสิบคนที่ช่วยกันเดิร์ฟน้ำเดิร์ฟอาหารว่างให้กับแขก “อย่างนั้นอยมันก็แสดงให้รู้ว่า ตลอดชีวิตของคนคนนี้ได้ทำประโยชน์เพื่อคนอื่นมากมายแค่ไหน”

“ความกรงจวា” 13

• ชูวงศ์ ฉายะจินดา •

อั้นความกรุณาไม่ได้

• ชูวงศ์ ชายะจินดา •

๑๗ ตอนสายวันนี้ ที่ห้องเรียนชั้น ม.๔/๕ เกิดมีเหตุการณ์ที่ก่อความชุนแมวให้อาจารย์ปริศนาที่เป็นครูประจำชั้นอย่างยิ่ง เมื่อนักเรียนในชั้นกลับมาเข้าห้องเรียนหลังจากว่างไปพลศึกษา ที่ทุกคนจะต้องเข้าແກວเดินไปเรียนที่โรงพละที่เป็นอาคารชั้นเดียวหลังย่อม แยกต่างหากจากอาคารเรียน ๔ ชั้น หลังใหญ่ยาวที่บรรจุห้องเรียนชั้นมัธยมทั้งหมดไว้ จะมีการเรียนวิชาประวัติศาสตร์สากลอีกชั่วโมงหนึ่ง ก่อนถึงเวลาพักเที่ยง บังเอิญเป็นวิชาของอาจารย์ปริศนาพอดี เมื่ออาจารย์เข้าห้องสอน ความรักใคร่ใจดีต่อศิษย์ทุกคนทำให้อาจารย์ไม่อาจแต่สอนสายตาที่แจ่มใสของอาจารย์วัยไอลักษณะ容貌ของ gwad ไปทุกๆ ใบหน้า ของศิษย์ที่นั่งเป็นแท่น เรียงรายอยู่เบื้องหน้า บอกตัวเองหัวใจความรู้สึกห่วงใยเมื่อเห็นได้เรียนว่าง ๒ ได้ะ

“วันนี้เด็กขาดไป 2 คน อาจารย์กับสมจิตรป่วยเป็นอะไรหรือเปล่า ก็ไม่รู้ ยิ่งใกล้สอบมิตเทอมอยู่แล้ว”

นักเรียนทั้งหมดในชั้นนี้มี 28 คน มีอายุในระหว่าง 15-16 ปี กำลังอยู่ในวัยรุ่น เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ในสายตาของความรัก อาจารย์เห็นลูกศิษย์ทุกคนน่าเอ็นดู มีดวงตาใส่ใจและมีใบหน้าแข็งขื่นแสดงถึงจิตใจที่ร่าเริงเบิกบานสมวัย อาจารย์ปริศนาภูมิใจในศิษย์ทั้งชั้นของเขามาก และมักจะนำไปคุยกับเพื่อนครูด้วยกันเสมอ

“เด็กห้องนี้น่ารักทุกคน ถึงจะไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไหร่ แต่ก็มีพื้นฐานดีใจดีทุกคน ไม่มีใครเรื่องข่มเหงรังแกกัน มีแต่จะช่วยเหลือกัน ไม่ว่าเรื่องอะไร”

สายตาของอาจารย์ปริศนามองผ่านไปเจอใบหน้าที่เหตุการณ์แฉมันนัยน์ตาแดงๆ ของจินตนา นั่งอยู่ที่ใต้เกลางห้อง มือของหล่อนถือปากกาแต่ไม่ได้จดคำสอนของอาจารย์ลงสมุดเหมือนเพื่อนๆ ที่กำลังจดยิกๆ กันทุกคน หล่อนถึงกับสะตุ้งสุดตัวเมื่อถูกอาจารย์ออกชื่อ

“เอ๊ะ จินตนา เธอเป็นอะไรนะ ร้องให้ทำไม่ดี”

เพื่อนๆ ในชั้นพาภันทันไปมองจินตนาเป็นตาเดียว ทำให้เจ้าตัวฝืนยิ้มแหงๆ พิมพ์ปฏิเสธ

“เปล่าค่ะ อาจารย์ หนูไม่ได้เป็นอะไร...”

“อ้าว แล้วร้องให้ทำไม่ดี ดูซี น้ำตาเยิ้มเดิมตากอยู่เลย”

“หนู...เอ่อ...หนูทำตั้งค์หาย 50 บาทค่ะอาจารย์ หนูตั้งใจจะเอามารื้อใหม่บักครอสติดสำหรับทำการฝึกมือชั่วโมงครูเบญจากาค่ะ ถ้านูไม่มีเงินหนูกลัวครูเบญจากะดุ เพราะหนูขอให้ครูช่วยซื้อใหม่มาให้ก่อนค่ะ” จินตนาสารภาพแกรมเลียงละอัน น้ำตาไหลพราужนต้องใช้หลังมือป้ายทึ้ง

“เชือทำดังค์นายที่ไหน จินตนา ที่โรงเรียนนี่นะหรือ” อาจารย์ปริศนาถามย้ออย่างกังวลที่สุด

“ใช่ค่ะอาจารย์ หนูเอาใส่ไว้ในกระเป๋าเดินทางค่ะ ตอนที่ไปเรียน พละ หนูกลัดว่าจะเป้าสตางค์จะหล่นหายเลยเอาใส่ไว้ในกระเป๋าเดินทาง พอกลับมาดูก็ไม่มีเงิน 50 บาทแล้วค่ะ มีแต่กระเบื้องสตางค์เปล่าๆ”

ห้องเรียนตอนนี้เงียบกริบ เพราะนักเรียนทุกคนในห้องพากันดังใจ พังเสียงเครื่องแคมล๊อชของจินตนาขณะรายงานอาจารย์ “ถ้าเชอ แม่ใจว่าเขาเงิน 50 บาทไว้ในกระเป๋าเดินทางแล้วมันหายไป แบบนี้ก็ต้อง แสดงว่ามีคนขโมยไป” อาจารย์ปริศนาสรุปด้วยเสียงแห้งลง

กฎของโรงเรียนมีว่า ในขณะที่นักเรียนทั้งห้องมีได้อยู่ในห้อง กรณีที่ไปเรียนวิชาอื่นที่ต้องมีห้องเรียนพิเศษ เช่น วิชาอิทธิยาศาสตร์ หรือ พลศึกษา หรือออกไปรับประทานอาหารกลางวัน ประตูห้องเรียนจะถูกปิด ไว้ เพื่อความปลอดภัยของสมบัติส่วนตัวของนักเรียนที่ต่างก็ทิ้งไว้ ในห้อง

ดังนั้นการที่เงิน 50 บาทของจินตนาหายไปคราวนี้ จึงจะต้อง ไม่ใช่การกระทำของคนภายนอก อาจารย์ปริศนาปราบภัยบ้านเองด้วย ความร้อนใจยิ่งยวด เขายืนไม่ถึงว่าเรื่องท่านองนี้จะมาเกิดขึ้นในห้องของเขอ จริงอยู่เงิน 50 บาทนี้ ไม่ใช่จำนวนมากมายอะไร แต่ความสำคัญไม่ได้ อยู่ที่จำนวนเงินมากหรือน้อย เรื่องที่เกิดขึ้นนั่นอกให้รู้ว่า ท่านกลดความศรีษะ ที่อาจารย์ทุ่มเทให้ในนี้ มีอยู่อย่างน้อยก็นึง คนที่มีนิสัยไม่ซื่อสัตย์ ชอบลักเล็กขโมยน้อย เสียแรงที่อาจารย์เคยเที่ยวกุญแจอวดไว้เสียทัว โรงเรียน

แต่ปัญหาแรกที่รือแก้คือศิษย์ที่เป็นเจ้าทุกธุรกิจ อาจารย์ต้องปลดอน ศิษย์เคราะห์ร้ายของเขอก่อน

“เดี่ยวครูจะไปเอาเงิน 50 บาทมาให้ เขายังไม่ต้องเป็นทุกข์ นรอกันนะ จินตนา”

คำปลอบนั้นกลับทำให้จินตนาของอาจารย์เป็นทุกข์ยิ่งขึ้น

“โอ หนูรับกวนอาจารย์ไม่ได้หรอกค่ะ เพราะหนูเลินเล่อเงยเงยถึงได้นาย”

“นั้นเอออย่างเงี้แล้วกัน” อาจารย์ปริศนาความของหน้ากากเรียนทุกคนในห้อง ดอนนี้สายตาของเขายังไม่แจ่มใสเหมือนตอนเมื่อแรกเข้าห้องสอน มีความกังวลแฟงอยู่ แต่ก็ยังพยายามแห่งความเมตตา,rักใครอย่างเดิมไม่ผิดเพี้ยน เขายังล่าวับทุกคนว่า

“ตามเหตุผลที่ว่าจะไม่มีใครเข้ามาในห้องเรียนของเราได้ ในเวลาที่พากเราไม่อยู่ เพราะฉะนั้นมือเงินของจินตนาหายไป ครูก็อดคิดไม่ได้ว่าอาจารย์จะเป็นพากเราคนใดคนหนึ่งที่เหลอกหินบันออกไปจากกระเบื้องจินตนา” อาจารย์เว้นระยะ กวาดตามองทุกใบหน้าอีกครั้ง เขายังสืบเสียใจที่ดวงตาทุกคู่กล้ามของสนบนดูเชื่อ ด้วยแวงตาใส่ชื่อปราศจากพิธุร แม้เพียงเล็กน้อย

“ถ้าไม่มีใครหยิบมันไปจริงๆ ครูก็คิดว่าเชอคงไม่ได้ดังใจจะขอไม่เงินนั้น มาถึงตอนนี้เชอกก็เห็นแล้วว่าการกระทำการทำให้จินตนาต้องเดือดร้อนมาก เพราะฉะนั้นครูจะให้โอกาสเปลี่ยนใจนะ ถ้าเชอคิดจะคืนเงิน 50 บาทให้จินตนา เชอก็ทำได้ง่ายๆ โดยจะไม่มีครรภ์เลยว่าเชอเป็นคนเอาเงินนั้นไป และกลับใจเขามาคืน” อาจารย์เว้นระยะก่อนจะกล่าวต่อไปอีก

“หลังพักเที่ยง ก่อนจะเริ่มเรียนขึ้นไมงบ่าย ครูจะขอให้พากเราเข้าແກวเดินเข้ามาในห้องเรียนทีละคน เราจะปิดประตูห้องทั้ง 2 ประตูหนึ่ง แล้วให้เชอแต่ละคนเดินเข้ามาทางประตูหน้าและเดินออกไปทางประตูหลัง

โดยใช้เวลาอยู่ในห้องนีคนละ 1 นาที ด้วยวิธีนี้ถ้าใครເຄາເງິນຂອງຈິນຕາໄປແລະເຫັນໃຈວ່າເຈົ້າຂອງເດືອດຮ້ອນຈຶ່ງຄີກຈະຄືນເງິນນັ້ນກໍຈະໄດ້ມີເວລາເຄາເງິນໄສຄືນໃນກະບົດເປົ້າຂອງຈິນຕາໄດຍທີ່ຄົນອື່ນໄມ້ຮູ້ເຊຍ ເພຣະເຮົາອູ້ຢູ່ໃນຫ້ອຳນານເທົ່າງ ກັນ”

อาจารย์ຫຼຸມຄວາມເຫັນໃຈກັນທຸກໆ ຄົນແລ້ວຈຶ່ງປ່ອຍເດັກ ອອກໄປທານອາຫາຮົກລາງວັນກັນກ່ອນເວລາເຖິງ ແລະນັດໃຫ້ທຸກຄົນເນີນກັບມາກ່ອນເວລາເຫັນເຮືນຕອນຂ້າວໃນກໍາປ່າຍສັກຄິງຂ້າວໃນ ເພື່ອຈະໄດ້ມີເວລາປົງປັດຕາມແຜນຂອງอาจารย์

ຈິນຕາຄົນຕັນແຫດຖືກົນຂ້າວໄມ້ລົງເລຍມືອນີ້ ທັງໆ ທີ່ອາຫານໃນປິ່ນໄຕວັນນີ້ເປັນຂ້າວກັນປຳດຸກຟູແລະຍຳມະມ່ວນຂອງໄປຣົດ ຍືງເຫັນເພື່ອນຮ່ວມຂັ້ນພາກັນແຍກຕັ້ງໄປປຸບຸບືບອະໄກນອ່າຍ່າງເປັນຄວາມລັບໂດຍໄມ້ຮານໜີ່ອນໄປຮ່ວມຈົດວ່າຍົງເສີຍໃຈ ຕິດວ່າດ້ວຍເອງໄມ້ຄວາມທຳໄໝເຫັນຝູ່ເກລີຍດັ່ງນ້ານນ້າເລຍແຕ່ໃນໃຈໜ່ອນກົມ່ເຄຍຈະຄິດໃຫ້ເພື່ອນໆ ພລອຍເດືອດຮ້ອນ ນີ້ເພຣະໜ່ອນເກີນອາຮົມນີ້ໄມ້ອູ້ທຳໃໝ່ອາຈານຢັ້ງເກີດເຫັນເຮືອງຈຶ່ງເປີດເຜີຍຂຶ້ນ ຍັງຄືດນ້ຳຕາກົກພານຈະໄລດ້ອອກມາອື້ກ

ປະສົບຄົງຫຼັງນ້ຳຂ້ານີ້ເປັນເຫັນມາປ່ອນ

“ເຮືອໄມ້ຕ້ອງວ່ອຽ໌ຮອກນະ ຈິນຕີ່ ຂັ້ນແນໄຈພັນປອງເຫັນດີເສຍວ່າໃກ່ຮົກທີ່ເຄາເງິນຂອງເຮືອໄປຈະຕ້ອງຄືນມັນໃຫ້ເຮືອແນ່ງໆ ພວກເຮົາຮັກເຮອກັນທຸກຄົນເຫັນເຮືອຮ້ອງໄໝ້ພວກເຮົາກົກແທບຈະຮ້ອງຕາມອູ້ແລ້ວ”

ຈິນຕາເລຍນ້ຳຕາວ່າຮ່ວງລົງມາອື້ກ

“ຂັ້ນໄມ້ໄດ້ເປັນທຸກໆຮົອງເງິນທີ່ນາຍເທົ່າກັບເສີຍໃຈທີ່ກຳໄໝໄໝ ພວກເພື່ອນໆ ຕ້ອງມາພລອຍຍຸ່ງຍາກດ້ວຍຮອກ ຂັ້ນອຍາກຈະໜ້າມອາຈານຍົງໄມ້ໄດ້ຕ້ອງມີການຄືນເງິນດ້ວຍວິທີນີ້ແຕ່ກີໄມ້ກຳລັກ”

ປະສົບຄົງກັບຫວ່າເຮົາຮ່າງເຮົາເຮົາ

“ก็ไม่เห็นจะยุ่งยากอะไรขั้นนิด สมุดตีชะอึกได้ลูกขี้แม่ทำอะไรแปลกๆ อาจารย์เข้าใจคิดวิธีที่จะไม่ให้เราง่วงชัวร์ในง่ายไป ความดีนั้นเดันจะทำให้ติดสว่าง”

อีกครึ่งชั่วโมงจะป่ายไม่ง เด็กทั้งชั้น ม.4/5 ก็มาเตรียมตัวเข้าແ蹲หน้าห้องที่ปิดประตูไว้แล้วทั้ง 2 ประตู จินตนาไม่ได้เข้าแวกับเข้าด้วยหล่อนถูกอาจารย์เรียกให้มาเย็นชัวร์ๆ ค่อยๆ ผล สายตาของจินตนามองหน้าเพื่อนๆ ที่เดินอมยิ้มเข้าไปห้องที่ลูกน้อยป่ายงวนขอโทษที่ทำให้ต้องมาพลอยวุ่นวายกับเรื่องเงินหายของหล่อน แต่เพื่อนๆ ไม่เห็นมีใครทำหน้ารุนเคือง กลับทำหน้าเป็นเหมือนจะเห็นเป็นเรื่องขำกันทุกคน

ครึ่งชั่วโมงต่อมาນักเรียนทั้งชั้นก็เดินผ่านอุกทางประตูหันหลังหมดทุกคน อาจารย์ปริศนาบอกจินตนาให้เข้าไปป่องเปิดกระเบื้องดังคุ เมื่อว่าใครที่หยิบเงินไปจะกลับป่าใจมาคืน

จินตนาหายเข้าไปในห้องไม่ถึงอึดใจก็ส่งเสียงอุทานอุกมา

“ได้เงินคืนแล้วค่ะ อาจารย์ขา ใช่ย...ตายจริง...” เสียงร้องต่อห้ายของจินตนาทำให้อาจารย์รีบเดินเข้าไปในห้อง พวนักเรียนทั้งชั้น ก็พากันกรูเกริยาตามเข้าไปด้วย

ทุกคนมองเห็นจินตนาถือบัตรฉบับละ 50 บาทถึง 2 ฉบับอยู่ในมือ ทำหน้าเลิกลักษณะพูดไม่ออก อาจารย์ปริศนาเลยถามรื้นอย่างแปลกใจสุด

“อะไร ไหนจินตนาว่าเงินหายแค่ 50 บาทไม่ใช่ร แต่ทำไมเกิดมีคนเอามาคืนตั้ง 100 บาทล่ะ”

“หนู...เอ้อ...เพิงนึกได้เดี๋ยวนี้เองค่ะ อาจารย์ ว่าหนูใส่เงิน 50 บาท ให้ในถุงผ้าที่จะทำการฝرمีจะได้เอาให้คຽບญี่ชา แต่หนูลืมไปคิดว่าเขาใส่ในกระเบื้องค่ะ” จินตนาอธิบายละเอียด ยังคงถือบัตร 50 บาท

ในมืออย่างงา “หนูไม่ทราบว่าใครเรอาใบละ 50 ใบนี้มาใส่ในกระเบื้องดังนั้น ไม่ใช่เงินของหนูหรอกค่ะ”

อาจารย์บริโภคนาย้มอ กมาได้ รู้สึกหัวใจเต้นขึ้นมาทันที ในที่สุด ความภาคภูมิใจในตัวศิษย์รักของเธอ ก็ได้กลับคืนมาอีกครั้ง เธอรับอนบัตร ใบละ 50 บาท ฉบับนั้นมาจากมิจินตนาแล้วก็เหลือยอดคงเหลือไว้ ที่พากัน ยืนล้อมเรืออยู่ ตามด้วยเสียงหัวเราะว่า

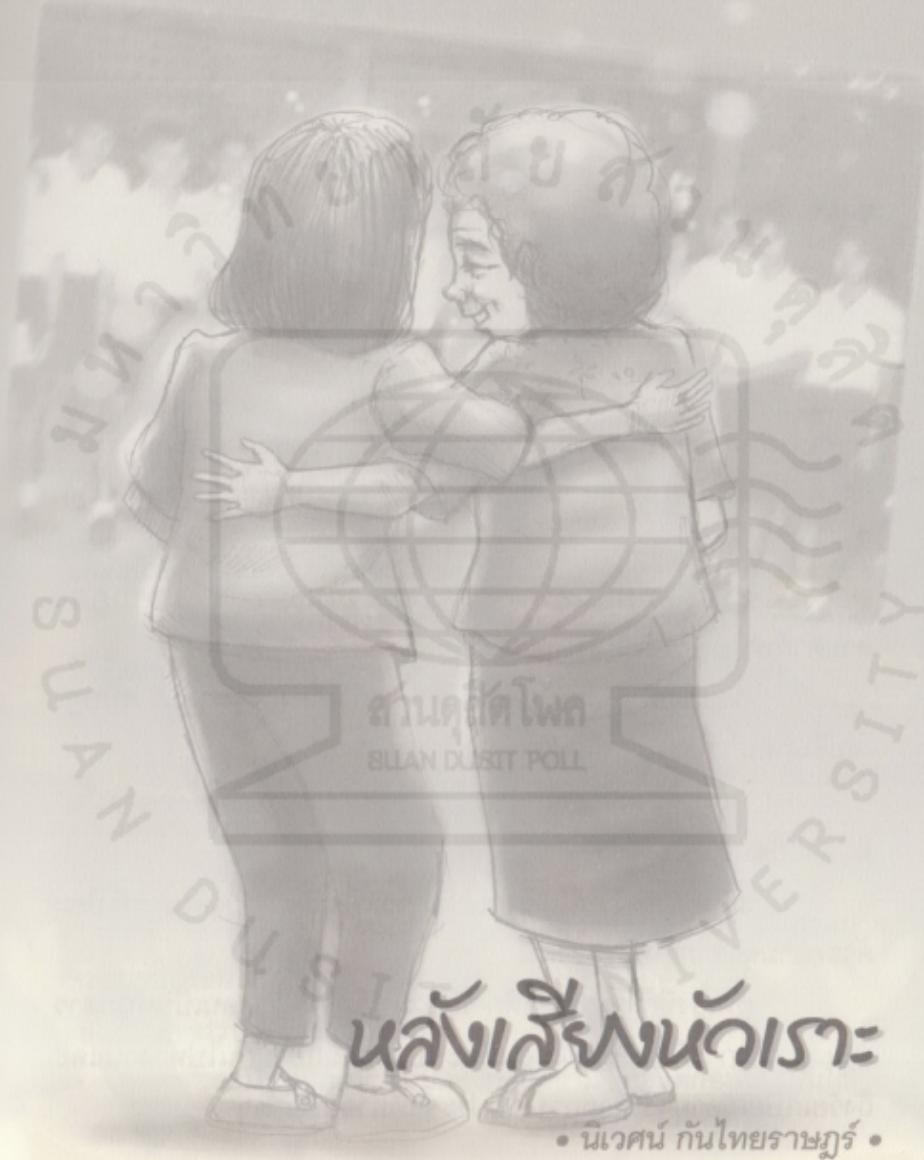
“เอ้านี่เงินของใคร รับมาจะดีๆ นะ ไม่งั้นครูจะให้พวกเชอ เดินเข้าแกล้งลับมาที่ลักษณอีกรอบหนึ่ง จะได้มานายินเงินไปโดยไม่มีใคร รู้ว่าเป็นเงินของใครโรงล่ะ”

มุกของอาจารย์เรียกเสียงฮาติดปากเด็กๆ ทั้งชั้น ต่างคนต่าง สะกิดเกี่ยงกันอยู่ครู่หนึ่ง ลงท้ายประสรุผู้เป็นหัวหน้าชั้นเป็นคนเยี่ย ปากสารภาพว่า

“พวกหนูสองสาวจินต์ กลัวเข้าจะไม่มีเงินไปให้ค่าไนมครูเบญญา พากหนูเลยเข้าหันกันคนละ 2 บาท กะอาจารย์ พากเรามาวันนี้ 25 คนก็ได้ เงิน 50 บาทพอตี แล้วหนูก็เอาไปแลกที่บูธข้าวแกงค่ะ”

คำตอบนั้นทำให้อาจารย์ซึ่งน้ำใจศิษย์ทั้งชั้นจนไม่อาจกล่าวเป็น ถ้อยคำ รู้แต่ว่าเธอจะมีเรื่องไปคุยของความป่วยของศิษย์ในชั้นของเธอ อีกแล้ว ส่วนจินตนาน้ำตาคลออีกครั้ง หล่อนได้แต่เข้าไปกอดเพื่อนๆ ที่ลักษณแทนคำขอบใจ

“ความทรงจำ” 14

หลังเกี้ยงน้าเรา

• นิเวศน์ กันไทยราษฎร์ •

ต่อ างกันนี่เงียบกันไปทั้งสองคน แม่นอน ก่อนจะถึงวันนีเรือเครื่องอยู่ด้วยกันก่อนที่จะแยกจากกันไปปลายสิบปี และบ่มเพาะความคิดถึงกันไว้จนสุดของ

ครั้นมาพบกันคราวนี ภาพของกันและกันที่ปรากฏต่อสายตาถูกพาให้ต้องนิ่งจังไป

“เป็นใจฉันเปลี่ยนไปมากหรือ เธอดึงได้อึ้งถึงขนาดนี” ชนิษฐา
เอียงขึ้นก่อน

BUAN DUBIT POLL

“แล้วฉันล่ะ คงเปลี่ยนไปไม่น้อย เธอดึงได้อึ้งอย่างนั้น”
อิกฝ่ายยืนถาม

แล้วทั้งสองฝ่ายก็ไม่เข้าอกอดกัน ก่อนที่จะมีทั้งเสียงหัวเราะที่เปลี่ยน
ด้วยความสุขจากผู้หญิงสองคน

ผู้หญิงที่ก้าวผ่านวัยเด็ก วัยรุ่นมา ชึ่งรู้จักกันตอนเป็นหนูนุ่มสาว
ร่วมสถาบันการศึกษาซึ่งดังก่อนที่จะจบและแยกย้ายกันไปทำงานและ
ถึงวัยเกษียณอายุจากการงานประจำที่ทำอยู่หมวดฯ

แต่ทว่า ความเป็นเพื่อนและความทรงจำที่มีอยู่ มิอาจเกาจายณ
หรือจีดใจไปได้เลย

ต่างก็คิดถึง ต่างก็จำได้ว่าเคยเรียนฝึกหัดครูนครสวรรค์รุ่นเดียวกัน ในวัยร่าเรียนตอนนั้น มีเรื่องราวมากมายซึ่งยกันที่จะลืม

เมื่อเรียนจบแล้ว ภาระหน้าที่การงานก็ถูกโถมเข้ามาตามลำดับ ทุกคนต่างหลอกอยู่กับงาน ให้ไว้ขาดความรู้ที่ร่าเรียนมาจากการสำนักเดียว กันปฏิบัติหน้าที่อย่างฝากร่มีoch

ใช่...ฝากร่มีoch มีให้เสียเชือ ฝึกหัดครูนครสวรรค์ ที่ก้าวผ่านมาอย่างสุขใจ ประทับใจ และภูมิใจยิ่ง

“ชนิษฐา เธอยังสวยอยู่นะ”

“พูดตามจริงก็ได้” ชนิษฐาแย้งยิ้มๆ

“กินี่แหล่ะความจริงล่ะ สมัยก่อนเรอสายแบบนึง แต่วันนี้ เธอก็ยังสาย เป็นความสวยงามอีกแบบนึง”

วรรณศรีตอบชึ้งชิงจริงจัง และสีหน้าสีดาเปลี่ยนด้วยความสุข มีได้แตกต่างไปจากชนิษฐาเลย

“เธอได้รับจดหมายข่าวทุกเล่มใช่ไหมชนิษฐา”

“ใช่...ถ้าไม่มีจดหมายป่าว ก็คงไม่ได้รู้เรื่องของพวกเรา ฉันคงไม่ได้ช่วยเธอ...ฉันเห็นรูปเธอด้วยล่ะ”

“ฉบับไหน...” วรรณศรีรับซัก

“กิจบันทึกสาม หน้า 27 ที่เธอบอกว่าถ้าย้อนเวลาได้ เธอยากจะอยู่กับเพื่อนไป”

วรรณศรีหัวเราะขอบใจ

“เธอนี่จำแม่นนะ ให้ลองหันความจำซิ แต่ก่อนฉันเป็นไป”

ขันชี้ฐานยั่มพราย שבด้าเพื่อนรักที่ไม่ได้พบกันหลายสิบปี
เหมือนจะหมุนย้อนภาพเก่ากลับมาอย่างรวดเร็ว และมันก็รวดเร็วทันใจ

“เชอขอบฝืนกราเบี้ยน เชอเคยโคนทำไทยให้ไปถังญี่ปุ่น”

วรรณศรียั่นขอบใจ ยิงคำถานใส่

“เชอจำแม่น แล้วยังไงอีก”

“เป็นจิกกี ไว้ผอมสาวอน นุ่งกระโปรงใต้สะตือ เชอโคลเด่น
ทีเดียวละ”

“เชอ..สมัยนั้นบาร์เบียวนเข็คพัน แล้วยังไงอีก”

“บางที เชอก็ไปขึ้นymbal กามากิน”

คนที่เป็นเจ้าของประวัติหัวเราะขอบใจ ก่อนจะยิงคำถานย้อน
ไปอีก

“แล้วไงอีก”

“เรื่องอาหารโรง สมัยก่อนกินอาหารของโรงเรียน แม่ครัวมักจะมี
อาหารดีๆ เก็บไว้ เชอก็เลยไปตีสนิทกับแม่ครัว ทำให้เชอได้กินของดีๆ
อยู่เสมอ”

คนที่ถูกกล่าวถึงยิ่มอย่างพยัคฆ์ใจ

“แล้วไงอีก เล่ามา เล่ามา”

“ตอนเชอไปฝึกสอน ก็ยังมีรายการระหว่างเล้ากับเพื่อนด้วย”

“แล้วไงอีก” วรรณศรีซักยิ่มๆ

“คงมีอีกหลายอย่าง แต่เชอเรียนไว้ในหน้า 27 ของจดหมายข่าว
แค่นี้”

“บังไธ่เอี้ย...นึกว่าจำแม่น ที่แท้ก็เก็บเอามาจากที่ฉันเขียน
ถ้าย้อนเวลาได้ อยากทำอะไรมีเงง”

วรรณศรีหัวเราะ เธอจำได้ดีว่าเธอเขียน “ความในใจ” อะไรไปบ้าง

“ยังมีอีกตั้งหลายอย่างที่ฉันยังไม่ได้เขียนนะ”

“ฉันจะรออ่าน” นิษฐารู้สึกเห็นนั้นจริงๆ

“จุดหมายข่าว ทำให้เราได้ย้อนเวลาหาอดีต อดีตทำให้เรา มีความสุขแล้วก็ทำให้เราเห็นปัจจุบัน และฉันชอบออกเลยว่า เธอ ยังสวย ยังมีเด็กของคนเบรี้ยว ทันสมัย ถ้าเป็นสมัยนี้ เธอก็คือเด็กแนว ดีๆ นี่เองวรรณศรี”

“แนวไหน”

“กิแนวที่ทันสมัยนะชิ”

วรรณศรีหัวเราะขอบใจอีก แล้วต่างคนก็ต่างหัวเราะ มันเป็น ความสุขที่ยกแก่การอิบายถึงการได้พับกันเมื่อตอนสูงวัย เป็นความดีใจ ประการแรก การได้เล่าความหลังเป็นความสุข และบางทีก็เป็นความเครว่า ออยลีกๆ

“ฉันก็ได้อ่านที่เธอเขียนถึงรุจิทำหวานนามสกุลหาย ในแปลงผักวิชาเกษตรของอาจารย์ธีรพงษ์เหมือนกัน”

จบประโยคนั้นของวรรณศรี รอยยิ้มและเสียงหัวเราะของเพื่อน ทั้งสองคนก็จากห้องไปเมื่อตอนปลิดทิ้ง

นิษฐาก้มหน้าลง ตอนใจเบาๆ น้ำตา กับเรื่องราวจากอดีต เอ่ออยู่ที่ดวงตาแห่งปัจจุบัน และมันยกที่จะกลั้นเก็บ

“ใช่...ต่อมานะรุจิ ก็ได้ทำหวานนามสกุลจินดาคืนจากแปลง เกษตร ฉันยังจำรอยยิ้มของรุจิได้ดี”

นิษฐาเงยหน้าสบตา กับวรรณศรีเพื่อันรัก และก็ได้รับรู้ถึงความ รู้สึกที่มิแตกต่างกัน

“แต่พวกเรารู้สึกไม่มีโอกาสได้พบรู้จัก จินดา อีก รู้สึกจากพวกเราไปแล้ว”

ชนิษฐานเยี่ยมประทับใจคนอ่อน懦弱เย็นยั่ง
วรรณศรีเอื่อมมือแตะไหล่ชนิษฐาน พยายามจะปลอบใจ
แต่แล้วเปลี่ยนเป็นกอด ต่างคนต่างก็กอดกัน ด้วยความรู้สึก
เดียวกัน

“ฉันยังจำหน้ารู้สึกได้ดีดี ตอนที่เหวนหาย แล้วก็ตอนที่ได้
เหวนคืน”

ชนิษฐานกล่าวและย้ำหนักแน่น

“รู้สึกอยู่ในความทรงจำ”

เหมือนชนิษฐานเยื่อเอื้อนป่นสะอื้นอยู่ข้างหู วรรณศรีกอด
เพื่อนไว้แน่น กอดผึ้งรู้สึก เพื่อนรักที่จากไปแล้วด้วย...

“ความทรงจำ” 15

“เวลา”...ไม่ทรงผ่านไป

• อาทิตย์ •

“เวลา”...ไม่เดงผ่านไป

• อาทิตย์ •

“กิ นติม...บูบู จะกินติม”

เสียงลูกชายด้วยอ้วนกลมร้องขึ้น น้ำกลมป้อมรื้อออกไปนอก
กระจากรถ ผ่านหันไปมองภารรยาที่นั่งอยู่บนเบาะด้านข้าง พินมายืนให้มน
แล้วบ่นแกล้งอีกครู่ว่า

“วันนี้ไม่ยกหลับ ต้องระวังใจได้”

ผู้จอดรถที่หน้าร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอย ขณะรอภารรยา
พาลูกชายเข้าไปซื้อไอศครีม ผ่านหันแม่เดินออกจากร้านที่รับพิมพ์งาน
และให้บริการอินเทอร์เน็ตรายชั่วโมง กำลังจะเดินเข้าไปในซอย ผู้มาเดิน
รีบเปิดประตูแล้วลงจากรถไปเรียกแม่

“บูบูอยู่ไหนล่ะ” ผู้เป็นย่าถาม เมื่อมาถึงรถแล้วไม่เห็นหลานชาย
ผ่านใบหน้าเข้าไปร้านสะดวกซื้อ

“เข้าไปซื้อไอติมกับแม่ เขาร้องจะกินไอติมให้ได้ แม่มาทำ
อะไรครับ” ผู้ถ้าม พลางมองไปที่ร้านประเสริฐ นึกไม่ออกว่าแม่จะ
เข้าไปทำอะไรที่ร้านคอมพิวเตอร์

“แม่ไปส่งอีเมลให้เพื่อนนะ ให้ทางที่ร้านเดาส่งให้ รอภูมิสังให้กลัวจะซ้ำไป”

“อีเมล...?” ผอมอยู่มึนกับคำตอบของแม่ ไม่ยักหุ้ว่าเตี้ยนานี้แม่เรา ก็ทันสมัยไปเทคโนโลยีกับเขานะมั่นกัน

“ฉะ คราวก่อนส่งทางไปรษณีย์ กว่าเค้าจะได้รับหลายวัน เด้าเลยให้ส่งอีเมลแทนนะฉะ”

แม่ตอบพร้อมกับหันไปปืนให้บุญที่ว่างมาถึงรถพอดี พินน์ส่งลูกให้ผู้เป็นยากร่อนจะเปิดประตูขึ้นมาหนั่งด้านหน้า แม่ผอมอุ้มหลานขึ้นนั่งตักแล้วห้อมฟอคในญี่ ในขณะที่เจ้าตัวดีyangคงສาลวนอยู่กับไอศกรีมในมือ

“กินดีๆ ลูก ระวังหกรดเลือด” แม่ผอมบอกหลาน แล้วหันชี้ยันหันขวาหากกระดาษทิชชูมาเตรียมพร้อมเอาไว้

ภาพความอุชชของครอบครัวที่เห็นนานินตาเช่นนี้ ถูกเติมเต็มเรื่องหลังจากที่แม่ของผอมเกย์ยันอยู่ระหว่างการจากอาชีพครูปั้นเอง ทำให้พ่อซึ่งก็เป็นครูเช่นกันและเกย์ยันก่อนหน้านานหลายปี ไม่ต้องทนเหงาอยู่บ้านคนเดียวอีกต่อไป

ก่อนหน้านี้พ่อมักบ่นเสมอว่า “เนื้อ ต้องหาอะไรทำ” แล้วก็ชอบออกจากการบ้านไป โดยบางทีคนในบ้านก็ไม่รู้ว่ามันเป็นอย่างไร ว่าจะออกไปไหน ไปทำอะไรกับใคร ผอมพยายามบอกให้พ่อฟอกโทรศัพท์มือถือ แต่บ่อยครั้งที่โทรฯ แล้วติดต่อไม่ได้ เพราะพ่อเลิมาร์จແบดหรา บัง บังครั้งกีลีมเอาไป

มืออยู่ครั้งหนึ่งที่กล้ายเป็นเรื่องเป็นราวในญี่ปุ่น เมื่อพอกลับบ้านผิดเวลา 2 ทุ่มแล้วแต่พอยังไม่กลับ ทั้งที่ไม่เคยกลับเกิน 6 โมงเย็น นอกจากราชการมีธุระๆ โทรศัพท์มือถือก็ติดต่อไม่ได้ จนทุกคนในบ้านกระวนกระวาย แม่พยายามติดต่อเพื่อนๆ และทุกคนที่น่าจะรู้ว่าพ่อไปไหนจนเหนื่อยใจ ส่วนผอมขับรถตระเวนไปทุกที่ที่คิดว่าพ่อจะไป รวมทั้งโรงพยาบาล และสถานีตำรวจนครบาลอย่างใจคอไม่ดี

จนกระทั้งเกือบ 3 ทุ่ม แม่ถึงได้โทรฯ มาบอกว่าพ่อกลับบ้านแล้ว
รถของพ่อไปเสียอยู่ถาวรบ้านลูกศิษย์ แต่ก็ได้ลูกศิษย์เป็นธุระจัดการ
ซ้อมรถจนเสร็จ พ่อเองมัวแต่คุยกับลูกศิษย์เพลินเลยลืมนึกว่าคนที่บ้าน
จะเป็นห่วงจนเกิดโภลงขนาดนี้

ด้วยความที่มีพ่อแม่เป็นครู ผู้ชินเดียแล้วกับการที่ไปไหนๆ แล้ว
มักจะมีคนแปลกหน้าเดินยิ่มมาแต่ไกล ก่อนจะรีบกราบเข้ามายืนหัว
เข้ามากอดพ่อแม่ผอมด้วยความดีใจ จากนั้นก็ตามด้วยการให้ล้ำดับปีการ
ศึกษาของลูกศิษย์คนนั้น ต่อจากสารทุกข์สุดดิบ ชีวิตการทำงาน ทุกครั้ง
ที่ได้เจอลูกศิษย์ผมมีความรู้สึกว่าทั้งฟอและแม่จะมีความสุขประหนึ่งว่า
เพิ่งได้พบเจอคนดังที่ตัวเองชื่นชอบอย่างนั้น

พอกับแม่ผมเป็นครูประเภทที่จำเรื่องและจำหน้าลูกศิษย์ได้แม่น
เกือบทุกคน และจำลีกซึ่งไปอีกด้วยว่าเพื่อนร่วมห้องมีครึ่นบ้าง และมี
ป่วยครั้งที่ไม่พอกับแม่จะพูดขึ้นว่า “เอ...ฉันว่า้นั่นมันลูกศิษย์ฉันแน่ๆ เลย”
และเมื่อนึกบทหวานเชื่อได้ก็จะรีบเข้าไปทักทาย ผมไม่เคยเข้าใจเลยว่า
พอกับแม่ทำได้อย่างไร หากนับด้วยปีการศึกษาแรกที่เข้าสอนจนถึง
เกชีญณชาญกีปอาเข้าไปเกือบสิบปี ถ้าคิดว่าเป็นนิ่งๆ ต้องสอนเด็กว่า
รู้อยกว่าคน พอกับแม่ก็ต้องมีลูกศิษย์ตั้งสี่ห้าพันคน โอ...ผมว่ามันมากเกิน
กว่าจะจำได้หมดนะ

ทุกวันนี้ถึงแม่ผมจะเกชีญนัดวัยการเอกสารลี รีทรี แต่ก็ยังมี
ลูกศิษย์ลูกหาให้ราย มาคุยกันด้วยป้อยๆ บางครั้งก็โทรฯ มาปรึกษาปัญหาชีวิต
การทำงาน ดูเหมือนว่าถึงจะเป็นข้าราชการบำนาญ แต่ในชีวิตจริงแม่ไม่เคย
เลิกเป็นครูเลย

ตอนแรกผมเป็นห่วงพ่อ แต่มาถึงตอนนี้หลังจากเกชีญามาอยู่
บ้านเลยฯ ได้ 3 เดือนกว่า ผมก็ซักจะเริ่มเป็นห่วงแม่แทน เพราะพ่อหัน

มาเลี้ยงปลา คุ้มแล้วนี่ไม่ และรับมือกับหланชัยจากนั้น “ไม่ค่อยออกจากบ้านไปไหน แต่แม่ซึ่งเคยออกจากบ้านไปสอนหนังสือ กลับต้องมาอยู่กับบ้านเชยๆ ผูกกับยอดหัวใจไม่ได้กว่าแม่จะเหงาหรือเปล่า

“ครกรกธิร์งนะ พินน์” ผุมถาม เมื่อเห็นภรรยาเดินกลับเข้ามานิบ้าน

“ไปรษณีย์ค่ะ เอกสารของแม่ มีความหมายมากถึงแม่ เกือบทุกอาทิตย์เลย ครรษั่งจะไม่มาบ้าน” พินน์พูดพร้อมกับวางแผนของเอกสารสิน้ำดalemลงบนโต๊ะ

“จดหมายแม่ใช้มั้ย” เสียงแม่ดังขึ้น ขณะถอดผ้ากันเปื้อนที่คาดอยู่ รับหญิงแวนตามาสวม ก่อนจะเปิดของเอกสารสิน้ำดalemนั้นดูผุดเปลกใจไม่ได้ในท่าทีกระตือรือร้นของแม่

“มีอะไรในดินเดนหรือแม่”

“จดหมายข่าวจะ เพื่อนส่งมาให้ ไม่รู้เรื่องของแม่จะได้ลังฉบับนี้รีบปล่า” พุดพลางรีบเปิดเอกสารที่คุคล้ายเหมือนเป็นวารสาร หรือนิตยสารเล่มป้อมๆ ขันคุนหัวปาก พร้อมกับอมยิ้มน้อยๆ ค่อยๆ พลิกหน้าต่อๆ มา และการดูดูก็ย่างรวดเร็ว

“ได้ลังแล้ว” SUAN DUSET POLL

พุดจบ แม่ก็หันหลังกลับ เดินไปที่มุ่งไปรดหลังบ้านซึ่งแม่มักจะยืดเป็นอาณาจักรย่อยๆ ของแม่ มุ่นนั่งเล่นนิ่งเกิดจากฝีมืออันประณีตของครูช่างคนเดิมพ่อของผุมเอง ที่อยากให้เป็นมุ่นนั่งเล่นพักผ่อนหรืออ่านหนังสือของสมาชิกในบ้าน

พ่อทำน้ำตกจำลอง และชุดป้อเลี้ยงปลาคราฟน้ำตกสีให้ว่ายวนไปมาดูเพลินตา สวนแม่ซึ่งตอนนั้นยังไปสอนหนังสืออยู่ ก็จะใช้เวลาในช่วงวันหยุดไปเลือกเฟ้นซื้อพันธุ์ไม้ไทยที่ชื่นชอบมาบรรจุปูลูกมากมาย ทั้ง

พุดซ้อน พุทธชาด ราตรี ช่องกลิ่น ชำมานาด มะลิ ทุ่นลาบ และอีก
มากมาย

มุ่งหลังบ้านนี้เป็นมุ่งที่ทุกคนในบ้านต่างผลัดเปลี่ยนมุ่นเวียน
กันมาใช้ประโยชน์ เริ่มจากเข้ามืดของทุกวันเป็นเวลาของพ่อในการ
ออกกำลังกายเล็กๆ น้อยๆ อีกทั้งย่างขาหานั่งสือพิมพ์หรือดูโทรทัศน์

สายๆ ของวันหยุด แม่นีในวัยก่อนเกษียณมากใช้เป็นมุ่นเตรียม
การสอน เรียนผลงานวิชาการ แม้ปัจจุบันชีวิตหลังเกษียณก็ใช้เวลา
ไม่ต่างกัน 4-5 ชั่วโมงต่อวันอยู่ที่นี่

ช่วงเย็นเป็นเวลาที่เด็กใช้ทันท่วงทำรำ ทำการบ้าน จนปัจจุบัน
เรียนจบ ทำงานแล้วก็ยังแอบหลบมุ่นมาหนึ่งคิดอะไรเพลินๆ อยู่บ่อยๆ

แม่หายไปอยู่ต่างมุ่งหลังบ้านเสียนาน ผอมก็เลยเดินเลียบฯ
เดียงฯ ไปๆ เห็นแม่นั่งอยู่บนม้านั่ง กำลังเปิดอัลบัมรูปและใกล้กันมีน
ยังมีอัลบัมอีกจำนวนหนึ่งกล่อง และของเอกสารอีกสองสามช่องวางอยู่

ผอมยืนให้แม่ แล้วตามไปนั่งลงรักษาฯ หยินรูปถ่ายขนาดไปถูกการต
ขาวดำที่วางอยู่ข้างมาดู ขายหูถึงในภาพจากแฟชั่นเครื่องแต่งกาย ทรงผม
น่าจะเป็นย้อนไปในอดีตไม่ต่างกับ 30-40 ปี ผอมคาดตามมองบุคคล
ในภาพໄลไปที่ละคน จนสะคุตذاกับหูถึงสาวร่างอ้วนแฉ้นคนหนึ่ง
ไว้ผอมบีบหน้าม้า หน้าตาเกี้ยวกับ เก็บเครื่องแต่งกายที่ได้เด่นสะคุตตา
กกว่าคราวในภาพ

“นี่แม่ใช้ใหม่ครับ...” ผอมเอียงตัวเข้าไปหาแม่ แล้วชี้ให้ดูผู้หญิง
ในรูป

รอยยิ้มหวานนใบหน้าของแม่ ที่มองภาพนั้นนิ่ง นาน ก่อน
พยักหน้าบันอย่าง

“ถ้าจำไม่ผิดเป็นงานสัปดาห์ภาษาอังกฤษตอนเรียนอยู่ฝึกหัดครูปี ๑ แม้เป็นตัวแทนของห้อง แต่งชุดจิงเกิลเบลน่าสุด”

แล้วผมก็แบบจะเห็นภาพบรรยายการศึกษาในปัจจุบันนี้คงจะมีความหลังอันน่าประทับใจให้ฟัง เมื่อแม่รำลึกถึงความหลังอันน่าประทับใจให้ฟัง

เดียงเพลงบรรเลงดังนี้ว่า กลับกับบทสนทนากาชาอังกฤษของพี่ครูหนูยิงชายบนเวที บรรยายการศึกษาในโรงเรียนฝึกหัดครูนั้นคือครูที่เป็นพิเศษ พรรรณ์มาถึงโรงเรียนเร็วกว่าปกติ เพราะอย่างรีบมาแต่งตัวด้วยชุดแพนซ์ที่เพื่อนรักช่วยหยิบยืมมาให้จากตลาดในเมือง

นักเรียนแต่ละห้องต่างซักข้อมารассดงกันเป็นอย่างดี เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมสัปดาห์ภาษาอังกฤษที่อาจารย์ขอหันอาสาสมัครแลกเปลี่ยนชาวต่างชาติเป็นได้ใจดีนั่น

เมื่อแต่งกายกันพร้อมเพรียง ตัวแทนห้อง ๖ พรรรณ์ในชุดจิงเกิลเบล และสุเทพตัวแทน ห้อง ๕ ที่สวมบทบาทเป็นเดอร์แพนก์ซักข้อม อ่านบทกลอนภาษาอังกฤษกันอย่าง自在มักเข้ม แม้ท่องจำมาอย่างดี แต่พอใกล้เวลาเข้านะที่ พรรรณ์ก็ออดห้องผิดห้องถูกและประหม่าไม่ได้ ไม่รู้สุเทพจะดีเด่นเหมือนกันใหม่ แต่มีพรรรณ์หันไปกิ๊บตากับสุเทพที่ดีองมองอยู่ก่อนแล้ว

...ย้อนเวลากลับไป พรรรณ์ลูกสาวคนเดียวของครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีนเป็นหวานครรภ์ ครอบครัวค่อนข้างมีฐานะและไม่ต้องการให้ลูกสาวจากบ้านไปในไกล จึงเป็นที่มาของการเข้ารับการศึกษาที่โรงเรียนฝึกหัดครูนั้น เนื่องจากใกล้บ้านและสามารถเดินทางไปเข้าเยี่ยนกลับได้

เมื่อเข้าเป็นน้องใหม่ พรรรณ์เป็นคนทำอะไรไม่ค่อยเป็นในสายตาเพื่อนๆ กิจกรรมหลายอย่างนอกเหนือจากการเรียนกล้ายเป็น

เรื่องในญี่ปุ่นและหน้ายครั้งที่ต้องกลับมาร้องให้ที่บ้านด้วยความท้อใจ

หน้ายต่อหน้ายครั้งอุปสรรคที่ผู้กรัดตัวอยู่ คลี่คลายได้ร้าว
ปัญหาริย์ ณ ตอนนั้นขอคิดเป็นอื่นไม่ได้ว่า ใจจะตามเข้าทางเสียงนี้
กระไร

โดยไม่รู้เลยว่าใจจะตามที่ wan... เกี่ยวพันกับคนฯ นี้

ทุกคำ สุเทพจะกลับเข้ามาที่ห้องพักด้วยเสื้อผ้าประจำปี่อน
ครบไคลลและเม็ดเหงื่อไขมไปทั้งตัว มีเสียงเพื่อนชายคนสนิทส่งเสียง
ตะโกนล้อเลียนขึ้นมา จนเข้าสະดັບໃຫຍງ

“สาวปากน้ำไฟ นีเสน่ห์แรงจริงๆ ไว้ หมุ่นกำแพงของเราถึง
รั้นมอมอย่างกับนา”

เพื่อนคนอื่นๆ ต่างหันมามองเป็นตาเดียว พากันหัวเราะ
เสียงรรม

“หูบปากเลย อย่าปากไป็งนะไว้” เขายังร้องทำเสียงดังปramaเพื่อน
และสายหัวน้อยๆ รีบหอบผ้าขนหนู และเครื่องใช้เดินไปห้องอาบน้ำ
โดยไม่สนใจใคร เป็นอาการแก้เงินที่เขามักจะทำเมื่อถูกล้อเลียนเรื่อง
ของพรรณี จะให้ทำอย่างไรได้ เมื่อเห็นสาวน้อยที่เข้าแอบบึกใจมาก็ร้องให้-
ร้องห่ำเพราะรู้ว่าต้องทำแปลงเกษตรคนละแปลงใหญ่ เพื่อนสาวที่สนใจ
จิตเห็นหน้ายคนกีไม่มีคร่าวยวิเคราะห์ได้เพราะลำพังตัวเองก็ແบบไม่รอคอญี่แล้ว
และอาจารย์ท่านกีไม่ปรานีปราครัยสั่งวันนีมัตตราจผลงานรุ่งขึ้น ครั้นสุเทพ
จะไปช่วยซึ่งหน้า ก็กลัวพรรณีจะอายและเป็นขี้ปากเพื่อน พlobค่ำเลย
กล้ายเป็นเวลาที่สุเทพใช้แก้ปัญหาให้หนูยิงสาว

เจ้าของมือเล็กๆ ขาวๆ ที่สุเทพเป็นห่วงจะชุดเดิน จับจอน
อย่างไรไหว ที่ฝ่านมาหั้งงานมีมือ งานประดิษฐ์ แม้กระทั้งงานเย็บปัก
ถักร้อย นอกจากของตัวเองแล้ว สุเทพมักอดทนลับขับด้านนอก แอบช่วย

พรรณีเท่าที่ตนพอกจะช่วยได้ บางขั้นอาจไม่เลิกเลอ แต่ก็สุดฝืนเมื่อที่ชายคนนี้ จะสร้างสรรค์ขึ้นมาได้ แต่แม้จะปักปิดอย่างไร ไม่ว่ายที่เพื่อนๆ ตัวแทน จะสู้รู้จันได้ บางครั้งค่อนแคะจนเขากอดน้อยใจลึกๆ ไม่ได้

“ระวังหมายบ้าไปเดกนะเมือง มัวแต่ปิดทองหลังพระอยู่ได้”

“จะทันกินแหรจะไ้อีเหพ ภูเห็นรุ่นพี่มาเที่ยวไร่เที่ยวซื้ออยู่”

จนบางครั้งเขารู้สึกอย่างจะดีใจจากหงิงชา แต่ความเป็นห่วง ความกังวลก็เบียดบังความน้อยเน้อต่าใจไปเสียทุกครั้ง การแสดงสักปدانี ภาษาอังกฤษก็เช่นกัน ที่สุเทพเฝ้าวนเวียนขอร้องอาจารย์จอนน์ให้เปลี่ยน บทสนทนาภาษาอังกฤษที่ประกอบไปด้วยประโยคสนทนายนายวายดี ให้กระชับ ลั้นเข้ม แต่อาจารย์จอนน์ต้องการคงเนื้อร้องของเรื่องราวไว้ เลยกลาย เป็นว่า สุเทพต้องมาท่องเนื้อร้องที่ปรับเปลี่ยนความยาวหลายหน้ากระดาษ แทนพรรณี รวมกับบทสนทนาของเขามากที่ต้องพูดอยู่แล้ว งานนี้จึงไม่ได้ ฝ่านพันมาก่ายๆ เลยสำหรับเด็ก

จนกระทั่งจากในเรียนฝึกหัดครูนศรีวรรณ์ สุเทพเลียบเดียง ถามไก่เจนรู้ว่าพรรณีมีจุดหมายในชีวิตต่อไปอย่างไร เขา ก็ไม่เคยย่อท้อ แม้ความพร้อมหลายด้านจะด้อยกว่า แต่ไม่เป็นเหตุผลที่มาลดทอน ความบากบั่นมุ่งมั่นของสุเทพได้ รอยยิ้มและกำลังใจที่ได้รับจากเพื่อนชาย นิสัยดี兆ทำแพะเพชรในวันนั้นยังอยู่ในความทรงจำของพรรณีจนทุกวันนี้ นึกถึงครั้งได้ก็อดยิ้มอย่างมีความสุขไม่ได้ จนกระทั่งวันเวลาผ่านไปเกือบ สี่สิบปี คนทั้งสองก็ยังคงอยู่เคียงข้างกันไม่เคยห่าง

“แม้จะไปงานเลี้ยงรุ่น...?” ผุดถามขึ้นด้วยความประหลาดใจ เมื่อแม่เอ่ยปากให้ช่วยไปลงที่โรงเรียนพิมานที่ จ.นครศรีธรรมราช ในวันเสาร์นี้ เพื่อไปงานเลี้ยงรุ่นเพื่อนฝึกหัดครูนศรีวรรณ์

“ใช่จะ ภูมิช่วยไปส่งหน่อยนะลูก พ่อเค้าหุต้าไม่ค่อยดี
แม้ไม่อยากให้ขับรถกลางค้ำกลางศืน”

“ปืนมีอะไรพิเศษรึเปล่าครับ พอกเซี่ยณแล้วเหงารีเปล่าเอ่ย
ปากตีไม่เห็นแม้ไป”

ที่ผ่านมานับครั้งได้ที่แม่ออกจากบ้านไปงานลังสรรค์ นอกจาก
จะเป็นงานชนิดที่ปฏิเสธไม่ได้ เค้าจึงแทบไม่เชื่อหุตัวเอง

อย่างปีที่แล้ว เค้าได้ยินแม่นรับโทรศัพท์จากเพื่อนแจ้งว่า
เรื่องงานเลี้ยงรุ่น และก็เหมือนกับทุกๆ ครั้ง ที่มักจะมีคำตอบแบบ
เกรงอกเกรงใจแบ่งรับแบ่งสู้ชนิดที่คาดเดาไม่ยากกว่าสุดท้ายก็ไม่ได้ไป
ฟังเสียงอึกที่เค้าจำไม่ได้ว่ามีงานอะไรที่พ่อไปบ้าง ตั้งแต่ไหน
แต่ไร ไม่ว่าจะเป็นงานบวช งานแต่ง งานบอกบุญต่างๆ พ่อไม่เคยบกพร่อง
ไม่ว่างานใดก็ตามที่เค้าจะไป

งานเลี้ยงรุ่นก็เช่นกัน พอก็ไม่เคยขาดทั้งรุ่นประถม มัธยม
วิทยาลัยครูและมหาวิทยาลัย ปอยครั้งที่ได้ยินว่าชวนแม้ไป แม่ก็อดอด
ออกอดตามประสา และบางงานก็ไปอย่างเสียไม่ได้

“คิดถึงเพื่อนฯ นะลูก ไม่ได้เจอกันนาน พอดูรูปไปเก่าๆ อ่าน
จดหมาย อ่านข้อความที่เพื่อนเขียนถึงกัน เพื่อนไทย มาบ้าง เรายังไง
ไปบ้าง ก็อดคิดถึงไม่ได้ เมื่อก่อนก็ไม่ใช่ไม่อยากไปนะ แต่ภาระหน้าที่
มันเยอะเหลือเกิน ถ้าจะไปมันก็ต้องไปค้าง แต่ตอนนี้ว่างแล้ว ถือเสียว่า
ไปเที่ยววันครัววรรณคัดย์”

“แม่ไม่ได้เจอเพื่อนนานแล้วหรือครับ” ผุมามเพราะไม่ค่อย
เห็นแม่เยี่ยถึงเพื่อนที่โรงเรียนฝึกหัดครูบ່อยนัก

“อืม...” แม่เงียบไปนาน ก่อนเอ่ยว่า “ตั้งแต่แม่แต่งงานกับพ่อ
ก็หายไปอยู่กำแพงเพชร ปีแรกๆ ก็ไปบ้างไม่ไปบ้าง พอมีภูมิแล้วย้ายมาอยู่

กรุงเทพฯ แม่กีไม่ค่อยได้ไป ห่วงภูมิภาคจัง ยิ่งช่วงหลังมานี้ยิ่งไม่ได้ไปเลย ก็เลยห่างๆ กันไป มีบางคนที่ไทย คุยกันอยู่บ้างเท่านั้น แต่กันนานๆ ที"

"จันกีดแล้วล่ะครับ ได้เจอเพื่อนๆ บ้าง แม่จะได้ไม่เหงา"

หลังส่งพอกับแม่ที่หน้าโรงเรมพามาน ผูกกับลับไปนอนรอที่ โรงเรมกับพินน์และลูกชาย จนเกือบที่ยังคืนผูกกับรถไปรับพอกับแม่ ที่เดิม เนินพอกับแม่ยืนอยู่กับกลุ่มเพื่อนกำลังจับไม้จับมือล่ากัน ได้ยิน เสียงลุงประมวลที่ผู้รู้จักเป็นอย่างดีเนื่องจากเป็นเพื่อนสนิทของพ่อ ตะไก่น้ำเล่นลังทั้งคู่ว่า

"เจอกันไว้ยังเหพ เอกหัดเขามีเมียอุกงานชะบัง เพื่อนผู้จะจำ
ไม่ได้อยู่แล้วว่าเรียนมาด้วยกัน"

เสียงพอตตอบสวนไปทันควัน

"พอเขามา พากคุณกีเผลมกันจัง" เสียงพอตตอบสวนไปทันควัน
"ไว้เจอกันเพื่อน ลูกมารับแล้ว"

ทันทีที่ก้าวขึ้นมาบนรถ แม่เอี่ยดขึ้นว่า

"บุญล่ะลูก หลับแล้วหรือ ดึกหน่อย พ่อเค้าติดลมนะ"

"อ้าว ใจหักันจะแล้ว แม่กีคุยกตลอด ทิ้งพ่อเลย" พอดีกลับบ้าน

"กีแนม เล่นแซวกันซึ่งหน้าอย่างนั้น" แม่พูดยิ้มๆ

"ทีแท้กีเข็น คุณภูมิ อายุตั้งเท่าไหร่แล้ว" ลิ้นเสียง แม่หันมาค้อน พ่อเสียดวักในญี่

การเข้ามาสู่วันของอดีตทำให้ความรู้สึกเก่าๆ ที่เริ่มจาก ความผูกพัน และรักกลับคืนมาเหมือนทุกอย่างเพิ่งเกิดขึ้น ทำให้พ่อแม่เข้า เหมือนกลับไปเป็นหนุ่มสาวอีกครั้ง เป็นสุภาพหนุ่มกำแพงเพชรที่เติมไปด้วย ความมุ่งมั่น และพรرنิษฐ์ถาวรกว่าน้ำไฟที่อ่อนหวานคนเดิม

“เห็นแม่เขานอกกว่าภูมิกลัวแม่เข้าจะเหงาใช้ในมืออกมาอยู่บ้าน
เชยๆ” พ่อตามเข้าเมื่อขับรถอกมาด้วยกัน

“ครับ...เห็นแม่เคยไปส่องหนังสือทุกวัน” ผู้ต่อมา พลางมอง
หน้าแม่จากกระจากส่องหลัง เห็นใบหน้าของแม่เต็มไปด้วยความสุข
อิ่มเอมใจ

“ไม่ต้องกลัวแล้ว อีกหน่อยแม่เราเขาก็ไม่เหงาแล้ว” พ่อพูด
พร้อมกับหันไปมองหน้าแม่

“แม่กับพ่อตัดสินใจแล้วลูก เราจะกลับไปช่วยสอนที่โรงเรียน
เมื่อกี้คุยกันกับพวงเพื่อนๆ เห็นเขานอกกว่าตอนนี้พอมีโครงการเรื่องรัฐ
ธิการ โรงเรียนก็เลยขาดครู แม่กับพ่อเกียจแข็งแรง ประสบการณ์มี
อยู่บ้านเชยๆ เสียดายเวลาให้มันผ่านไปเปล่าๆ พวงแรกก็เลยคิดว่าจะกลับ
ไปช่วยสอนที่โรงเรียน ก็สอนให้พรีๆ ไม่คิดเงิน วิชาความรู้เก็บไว้กับตัวก็
สูญเปล่า เอาไปถ่ายทอดให้เป็นวิทยาทานดีกว่า”

ผมไม่ต้องบ่นว่าอะไร ได้แต่อมยิ้มอยู่ในหน้า ผอมบอกแล้วไป
ครับ...ว่าในชีวิตจริง พอกับแม่ผมไม่เคยเลิกเป็นครูเลย...

“ความกรงจ่า” 16

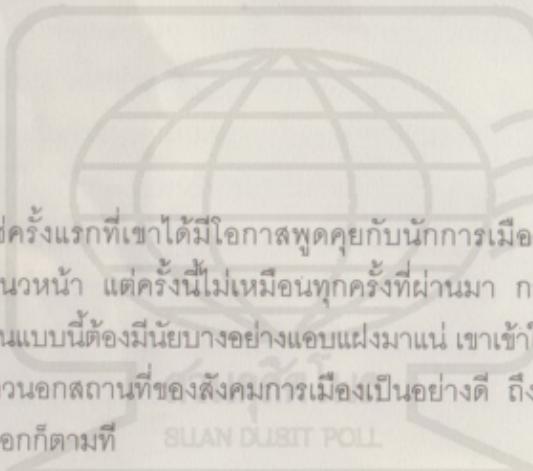

ภาพถ่ายงานมอร์เจร์

• นัยกาญจน์ •

กาฬกวนຕາກົມອ່ອຽງຈິງ

• ຫທຍກາຍຈົນ •

ນີ້

ໄນ້ເຊື່ອຮັບແຮກທີ່ເຂົ້າໄດ້ມີໂຄສະພຸດຄຸຍກັບນັກການເມືອງໃໝ່ປະຕັບ
ຮັນແນວນ້ຳ ແຕ່ຮັງນີ້ໄໝເໜີອືນທຸກຮັງທີ່ຜ່ານມາ ການໄດ້ຮັບເຂົ້າ
ອຍ່າງເຮັ່ງດ່ວນແບບນີ້ຕ້ອງມີນັບນາງອ່າງແບບແປ່ງມາແນ່ ເຂົ້າໃຈຮຽນເນື່ອນ
ການເລີ່ມຂ້າວນອກສະຖານທີ່ຂອງດັ່ງຄົມການເມືອງເປັນອ່າງຕື່ ດຶງແມ້ຈະສັນຜັດ
ແລ້ວຈະກວດສອບກົດາມທີ່

SUAN DUSET POLL.

ການມາດຶງກ່ອນເວລາໄນ້ໄດ້ຊ່ວຍທໍາໃຫ້ເຂົາຄລາຍຈາກຄວາມກັງລົດ
ລົງໄດ້ເລີຍ ບຣຢາກສຽບຂ້າງນັ້ນດູອືດອັດແລະຮັນອບອ້າວ ທັ້ງໆ ທີ່ເປັນຄືນ
ເດືອນເພື່ອໃນໜ້າຫນາວ ຄົງພະວານເຈີຍບສັງດຽບດ້ານທີ່ມີເພີ່ມໃຕ້ເຂົ້າ
ກັບຊາຍຈົກຈົກສາມສື່ຄົນທີ່ນັ້ນອ່ອຽງຈິງ ແລະດ້ວຍນິສັຍຫ່າງສັງເກດຂອງເຂົ້າ
ເມື່ອເຫັນລົງທີ່ອໝູໄດ້ຊາຍເຊື້ອກົດທໍາໃຫ້ເດາໄດ້ມີຢາກວ່າຄົນພວກນີ້ມີອາຫິພະໄວ
ຄົນທີ່ຜ່ານຮັນຜ່ານຫນາວມາເກີນຮົງຈົວຕອຍ່າງເຂົ້າ ຈຶ່ງອົດຮູ້ສຶກ
ພວນພຽງອໝູໄມ້ນ້ອຍ...

ปกติสถานที่แห่งนี้เป็นร้านโปรดของเข้า ทั้งบรรยายกาศได้รับอันประกอบด้วยแฟ่นฟ้ากว้างไกลสุดลูกชุกตามหันหลังคา ได้แสงสว่างสีเหลืองอ่อนๆ ออกด้วยจันทร์ ไฟระยับรับพลับศึกษาการบ้านเรือนทำให้ทุกอย่างรอบตัวดูมีชีวิตชีวา ผู้คนเดินซื้อของกันอย่างไม่รู้จักเห็นดeneี่ยวยาวกับเวลาแห่งคืนนี้ไม่มีที่สิ้นสุด เป็นทิวทัศน์ที่วิวิชิตของชาวกรุงไม่เคยได้สัมผัส

หลายครั้งที่เขามีเรื่องครุ่นคิดนาข้อสรุปตัดสินใจไม่ได้ ที่นี่มักเป็นเหมือนหลุมหลบภัยให้หลีกเลี่ਜาจากความวุ่นวาย และเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของเพื่มวลชนรอบด้าน และหยุดคิดเพื่อฟังเสียงสัญชาตญาณที่ซ่อนอยู่ในใจของตัวเอง การทำงานในอาชีพของเขานำให้ต้องระแระตะวงตัวหาทางเอาตัวรอดให้ได้ในยามหน้าลิ่วน้ำขawan กับเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด หากควรได้ที่พั้งแพดอ เขาจะตกเป็นเหยื่อของผู้ล่าที่จ้องจะตะครุบให้จนมุม...

หลายปีมานี้ เขายังคงอย่างหนักเพื่อเร่งฝีเท้าให้เข้าถึงได้สุดท้ายที่ใกล้ถึงจุดเส้นชัยในชีวิตรการทำงาน แม้จะตระหนักดีว่านาพิกาแห่งชีวิตของตัวเองกำลังเดินข้าลงทุกทิศไม่รู้ว่านานเท่าใดที่จะหยุดยังคงมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ยังไม่ได้ทำ แต่ เพราะโอกาสที่นับยื่นอยู่ตรงหน้าทำให้เข้าได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการถกประเด็นเหตุบ้านการเมืองในยามที่สถานการณ์คับขัน มีความแตกแยกเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า เช่นนี้ทั้งที่เขามิเคยคิดเลยว่าประเดิมร้อนทางการเมืองของเขานำให้สัมภาษณ์เพียงข้ามคืนจะกลายเป็นที่มาของอาชีพใหม่ภายใต้ซอสและขาวดำ

ถึงตอนนี้ต่อมความอยากรู้ของเขาระบุเริ่มประท้วงไม่ยอมทำงาน รวมทั้งเสียงที่อยากรื้อยักษ์เกเร ทำให้เสียงของเขาแฟบเบาแบลกกว่าทุกที จนได้ยินเสียงลมหายใจของนักการเมืองในญี่ปุ่นที่นั่งถัดไปดังซัดเจน

เข้าเคลย์ได้อินกิตติศพท์ของนักการเมืองผู้นี้มาไม่น้อย
ชายหนุ่มในญี่ปุ่นแซยิด ท่าทางภูมิฐานมีเวลาของความเป็นนักสู้ และ
น้ำเสียงที่ทรงพลังอำนาจดุจพญาราชสีห์ สมกับเป็นวีรชนคนกล้าแห่ง^๑
เดือนคุลา

ชายผู้นี้มีประวัติว่าเคลย์ได้แล่นอยู่ในญี่ปุ่นที่ประชาธิปไตยเป็นนาน
ในเมืองกรุง พร้อมๆ กับการเติบโตอย่างรุ่งโรจน์ของขบวนการนักศึกษา
ซึ่งเป็นต้นตอทำให้เข้าต้องระเหียดหนีเข้าป่าและลี้ภัยไปอยู่ในต่างแดน
หลายปีจากการกดดันในญี่ปุ่นของรัฐบาลและฝ่ายขวาในสมัยนั้น อีกทั้ง
ยังมีเสียงใจยันว่า เขายังใช้การมีเง้มีดเป็นผู้อญเบื้องหลังการปฏิวัติ
รัฐประหารจนเกิดการนองเลือด ท่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยเมื่อกลับบ้านมา...

สวนนายตำรวจในญี่ปุ่นที่นั่งอยู่ตรงกันข้าม เพิ่งก้าวเข้ามาทำงาน
การเมืองได้ไม่กี่ปีนี้เอง มีจ่าวลือเกี่ยวกับเขาราจากกรณีรับส่วยและสินบน
ได้ตัว แต่ก็ไม่มีมูลข้อเท็จจริงที่สามารถเอาผิดได้ จะด้วยอาศัยอำนาจ
การเมืองผู้นักลักผู้ในญี่ปุ่นทั้งทัพฟ้าหรือทัพบกหรือเหตุใด ยังคงเป็นข้อกังขา
ในสังคม แม้จะไม่ได้พบปะกันมานาน แต่ความที่รู้จักกันมาสืบต่อกันปี
ก็ทำให้เขารู้สึกว่าเข้มั่นในตัวนายตำรวจผู้นั้นตัวเองมาเป็นนักการเมืองผู้นี้

ลมแรงพัดกระใจมาเป็นระลอก ยิ่งเป็นเหมือนแรงผลักดันที่เติม
เชื้อไฟในความคิดของเขารู้สึกอื้นเรื่อยๆ เขายิ่งรู้สึกอึดอัดและ
ร้อนรุ่ม ผสมกับความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการช่วยงานแผนงาน
เลือกตั้งของพรรคการเมืองหนึ่งในรัฐบาลนี้ ซึ่งเพิ่งจะรู้สึกได้ตอนนี้เอง...

หนังสือพิมพ์กองไดถูกน้ำมาเรียงวางบนโต๊ะทำงานทุกเข้า
สำหรับการอ่านข่าววิทยุบนชั้นสองของตึกไม้เก่าสีเทียวต่องอ่อน ป่า
พาดหัวของหนังสือพิมพ์หัวข่าวด้านบนหนึ่ง...

“ข้าราชการครูเรียกร้องหาความยุติธรรม ตัวรัวจะระสำราษัย
หน้ายาในญี่ปุ่น”

เขานะลือใบเป็นญูป่าขาวของนายตำรวจในญี่ปุ่นยนนี เขายังได้
ในทันทีว่า เป็นไคร์ไปไม่ได้ นอกจากเพื่อนรักในวัยเรียนจากปากน้ำไฟ
ช่าวซุบซิบว่าอีกไม่นานเขากำจดภัยเป็นผู้มีอำนาจเนื้อสีกาเกี
ทั้งประเทศ!

ในหน้าป่าวการศึกษา บทความวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการ
เสียดสีว่าการศึกษาในบ้านเราว่ายังคงพัฒนาไปอย่างช้าๆ ยั่งยืนกับที่
เพรเวช้าราชการครูไม่ทำงานอย่างเต็มที่ทั้งที่มีวัยุฒิและคุณวุฒิล้นเหลือ
การสอนของครูที่มีแต่ในตำรา ตีกรอบให้เต็กติด ไม่เปิดใจและพัฒนา
ตนเองกับระบบการเรียนรู้สัมมัยใหม่ จะปฏิรูปกันก็ครั้งกี้ไม่ประสบความ
สำเร็จ ถ้าครูไม่ปฏิรูปด้วยองค์ก่อน รวมทั้งการแตกแยกของข้าราชการครู
ที่ค่อยๆ ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะเสียงคัดค้านแบบหัวชนฝา
ต่อการจัดตั้งหน่วยงานแข่งกับครุศาสตร์ที่กำลังเกิดมหกรรมวิชาชีพ การ
ฟ้องร้องกันที่ยวเป็นทางว่าถึงความไม่ชอบธรรมของการปรับเปลี่ยน
ยกย้ายตำแหน่งข้ามสายงาน ความไม่พอใจกับการพิจารณาทิฐฐานะที่
มีการฟ้องร้องกันกวนวุฒิตั้งแต่ศาลล่างไปจนถึงศาลปกครอง ที่ยังไม่ได้
ข้อยุติ เสถียรภาพของรัฐบาลเริ่มที่จะสั่นคลอนและอาจมีผลร้ายตามมา
มากกว่านั้น ถ้าความยุติธรรมไม่เกิดขึ้นอย่างแท้จริงกับการสร้างผู้นำใหม่
ในรั้วเดมาแห่งนี้...

เขากลอนสายตาอย่างช้าๆ จากกองป่าวพร้อมเสียงถอนหายใจ
เอือกใหญ่ และค่อยๆ ประดิดประดับต่อภาพเหตุการณ์ในสมอง นับแต่มี
การก่อรัฐประหารก่อนการเลือกตั้งในญี่ปุ่นก็เดือนมานี้ เหตุการณ์จลาจล
ทางการเมืองของกองทัพสีเขียวและสีกาเกีก็มีได้ย่าศึกอย่างแท้จริง
เป็นไฟที่ประทุกครุนอยู่ภายใน พร้อมที่จะระเบิดอยู่ได้ทุกเมื่อ!

เศรษฐกิจในประเทศไทยจะลดตัวตอบรับกับเศรษฐกิจของโลกที่ผลด้อย สายตาจากสื่อภายนอกและผู้นำจากนานาประเทศเริ่มไม่แน่ใจกับผู้นำของบ้านเมืองคนใหม่ นักธุรกิจไม่กล้าเสี่ยงลงทุนในประเทศไทยที่มีความผันผวนทางการเมืองสูง การเมืองภายในของสองหน่วยงานสำคัญส่อเค้าความอ่อนไหวล้วนเกิดขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน

ถ้าสถาบันการศึกษาที่เป็นเสาหลักและความหวังของการขัดเดาอยู่ในสังคมปัจจุบันนี้ยังขาดความเชื่อมั่นในชาติ ผู้กร่อนเนื้อเยื่อพัฒนาและรวมใจให้ทุกเมือง ประกอบกับหน่วยงานหลักในการป่วยป่วยพิทักษ์ความดีในสังคมว่า “ความดีไม่มีผู้นำที่ได้รับการยอมรับ ความมั่นคงของประเทศไทยจะอยู่ตรงไหน!”

..... ภาพในวัยหนุ่มแรกรุ่นพุทธีน์ในหัวใจความคิดของเขาก็คือ “ถ้าวันนึง นายได้เป็นใหญ่เป็นโดยย่าลีมเพื่อนคนนี้นะ”

เขากระซေเข้าเย้าย้ายเพื่อรักในวันเลี้ยงอาสาลัยก่อนที่จะแยกย้ายกันไปเรียนต่อ เพื่อนเขาต้องสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยตามคำขอของร้องกิ่งบังคับของพ่อที่อยากรเห็นเด็กเป็นนายร้อยห้อยกระเบี้ย หังที่ฝ่ายนั้นอยากเป็นนักธุรกิจใจจะขาด

ขณะที่ตัวเขารองต้องจำใจเดินบนเส้นทางของ “เรือจ้าง” เอกเดียว กับผู้เป็นพ่อ ไม่อาจเดินตามความฝันของการเป็นนักเขียน คำทัดทานกล่าวอ้างจากพ่อแม่และบรรดาญาติสนิทมิตรสนหายที่ใช้หักล้างความมุ่งมั่นของเขาวงัดนัก...

“เป็นไปทำไม่ นักเขียนได้แห้ง จะเอาอะไรกิน!”

จากชีวิตที่สำคัญของเขากลับเริ่มเขินหลังจากเรียนจบปริญญาเอก และทำงานในสถาบันการศึกษานี้ซึ่งแห้งหนึ่ง โดยเริ่มได้เด็กอาจารย์ผู้สอนธรรมชาติ ตั้งหน้าตั้งตาสอนด้วยความวิริยอุดສานะจนสามารถ

ปืนป้ายขึ้นไปในสมรภูมิของการศึกษาที่ใช้ความรู้ความสามารถเป็นอาวุธ ขึ้นไปเป็นผู้บริหารสูงสุดที่ทำให้เข้าได้สัมผัสถึงอำนาจการเมืองยอดพาสร กับความหนาวยะเยือกของความติดเตี้ยที่อ้างว้าง...ถ้าคราวไม่ได้มาอยู่ จะไม่มีวันเข้าใจ! กว่าที่เข้าจะมีจะเป็นอย่างทุกวันนี้...

ข้าราชการระดับสูงที่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นที่นับถือจาก ของคนในสังคม นักวิชาการทางการศึกษาที่มีชื่อเสียง มีลูกศิษย์ลูกหา ไม่น้อย นักพูดที่หาตัวจับได้ยาก นักวิเคราะห์วิจารณ์การเมืองด้วย ว่าที่ความที่เรียกดีเด่นเดี้ยดสีสังคมอย่างที่ไม่มีใครเหมือน รวมทั้งที่ปรึกษา ของนักการเมืองอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการแล้วแต่ละวาระ และโอกาสทางการเมือง

ไวน์ถูกrinแก้วแล้วแก้วเล่า แสงไฟจากเบื้องล่างเริ่มมีดมิค ขยายหนุ่มใหญ่ทั้งสามเริ่มคุยกันอย่างขอกราบขออภัย เดียงหัวใจที่ดังเป็นระยะ เขานึก起ใจที่ข้องแผลกอโคล์ที่ยามนี้ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย ลง ความกระอักกระอ่วนภายในใจไปได้บ้างก็ยังดี! การสนทนานี้ได้หักมุม เข้ามาสู่หัวใจสำคัญของอาหารมื้อค่ำนี้ ขณะที่ผู้ถلامซึ่งนั่งสูบบุหรี่อย่าง สนิยารมณ์อยู่เบื้องหน้าได้อ่ายปากถามเข้าอย่างตรงไปตรงมา พร้อมกับขอข้อสนับสนุนของนักเจรจาแห่งแวดวงศึกษาที่เพื่อนเก่าอยู่ เป็นระยะๆ

ทันทีที่ประธานสัมผัสรับรู้ได้ยิน ภาพในตาเขารีบพร่ำว้า เวลานี้เขากลับไม่เห็นชายจกรร์ทั้งสี ความดีนั้นเต้นดีใจรวมกับว่าหัวใจเขามาเต้นอยู่ร้องหน้า เขายังคงตอบแฝงและค่อยๆ ขยายเสียงสูทให้กระซับตัว มากขึ้น เพื่อช่วยรับความตระหนกตกใจกับสิ่งที่ได้ยินอย่างไม่เชื่อหูดูนเอง รีบไม่แน่ใจว่าเป็นผลพวงจากน้ำเม่านี้หรือความเป็นจริง แต่ทว่าเวลานี้ ในใจเขานี้เต้นเต็มไปด้วยความยินดีปรีดากับแก้วอี้ที่คาดหวังในเบื้องหน้า...

ตำแหน่งสูงสุดของหน่วยงานทางการศึกษาที่ปักครองครุทั่วประเทศ อำนวยในการบริหารทั้งหมด ทั้งโรงเรียน วิทยาลัย อาชีวะ และมหาวิทยาลัย เก้าอี้สูงสุดที่นักวิชาการศึกษาทั้งหลายฝีมือ จะเป็นจุดสูงสุดในรัฐของการทำงานของเข้า การพัฒนาและปรับเปลี่ยนองค์กร การศึกษาที่ข้าราชการครุภั้งชีวิตอย่างเข้าใจเห็น “ไม่ว่าจะเป็น... การปฏิรูปครุภั้งระบบ สนับสนุนประชาชชนทุกระดับให้ได้เรียนหนังสือ การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้ทันสมัย และส่งเสริมครุภั้งชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นมากกว่าการแบกรับปัญหานี้ดินที่พอกพูนล้นพ้นด้วยป่าในปัจจุบัน...

...นำเสียดายที่วันนี้ พ่อแม่ได้เห็นความสำเร็จของแรงผลักดันในอาชีพนี้ ทั้งที่ในอดีตตัวเขามีปัญหาด้าน...

ระหว่างทางกลับบ้านเสียงของเพื่อนรักปากน้ำไปยังคงก้องอยู่ในหูของเด็กลดลงทางกลับบ้าน

“แล้วเราจะได้อุดถองกันในไม่ช้า พร้อมตำแหน่งใหม่ของเรากันดีกว่า”

ขณะที่เขากำลังรอต่ำที่ทดสอบในการวิเคราะห์ขาวช่วงย่างรุ่งราฟของผลสำรวจเพลิงถูกแสดงบนจอถึงกระการแสดงผลของประชาชชนที่มีต่อ รมว.ศึกษาฯ คนใหม่ ซึ่งน้อยอย่างน่าตกใจ มีเพียงแค่สามติบก้าวเบอร์เที่ยวนั้น เหตุผลเนื่องจากความไม่มั่นใจต่อการเข้ามารับตำแหน่งในฐานะนักการเมือง ตลอดจนความไม่ร่วงใสในการคัดเลือกผู้นำในวังจันทร์เท่านั้น..

“อย่างให้อาจารย์ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับผลสำรวจนี้ครับ และมีความคิดเห็นอย่างไรกับ รมว.นอมนิครับ จริงไม่ครับที่ว่ามีการ

แลกเปลี่ยนชื่อตำแหน่งและเงื่อนไขต่างๆ การยกย้ายต่างๆ ในกระทรวง”
เลียงพิธีกรกำลังซักถามเข้าเชิงลึกในฐานะผู้นำแห่งสำนักวิจัย

“ผมคิดว่าคงไม่มีใครอยากที่จะเป็น รมว. เงา หรือหุ่นเชิดของครูหรือครัวรับ ถึงแม้ว่าผลสำรวจจะแสดงถึงความไม่มั่นใจของประชาชน แต่ก็อย่างไรให้ลองเปิดใจให้กว้างให้โอกาสสร้างสรรค์ใหม่ได้ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ ทำงานเพื่อพิสูจน์มีมือส่วนเรื่องการแลกเปลี่ยนเงื่อนไขกันต่างๆ ผมอยากรู้ว่ามันเป็นเรื่องประเพณีปฏิบัติทางการเมืองซึ่งมากกว่าครัวรับ”

นายปัจจัยทำให้เขารุ่นคิดอย่างหนักกับการถูกทบทามในครั้งนั้น พร้อมกับข่าวกรองที่แ渭มากระทบบ ครั้งนั้นเป็นการตัดสินใจที่สำคัญในชีวิต ซึ่งอาจจะกระทบกระเทือนต่อหน้าที่ การงานและมีผลต่อไปในอนาคต และที่สำคัญที่สุดความสัมพันธ์ในอดีตระหว่างเขากับเพื่อนนายตำรวจในญี่ปุ่นอาจจะเปลี่ยนไปจนไม่มีวันเหมือนเดิม!

นายลับปีในรั้วการศึกษากับตำแหน่งบริหารในหลากหลายหน้าที่ เขายังคงดีศรีและภาคภูมิใจกับอำนาจเต็มใบอย่างแท้จริง หาใช่หุ่นเชิดของครู หรือทำภาระได้เงื่อนไขอันใดก็ที่ซ่อนเร้นแอบแฝงเพื่อผลประโยชน์ จะมีประโยชน์อันใดถ้าทำงานไร้ชื่อตัวตน คงไม่แตกต่างจากกระเสาะของชาติถล่มที่พัดไปมาหาจับต้องได้ไม่

“จะเป็นไรไปเล่ากับการทำตามเงื่อนไขต่างๆ และทำตามข้อเรียกร้อง ก็เหมือนเสัญญาที่ไว้ไปที่ต้องมีเงื่อนไข จะมีรักกีรังในชีวิตนายที่ได้โอกาสแบบนี้ อิกทั้งเพื่อนนายก็จะพอใจได้ความดีความชอบ ได้ก้าวไปสู่ตำแหน่งใหญ่ ท่านคาดหวังว่านายจะไม่ปฏิเสธรับเกียรติอันนี้แน่นอน” คำพูดเหล่านี้ของนายตำรวจคนดังที่เวลาโน้นเป็นทั้งเพื่อนและนักเจรจาต่อรอง

ท่า่ความคิดภายในใจเข้า คำนادใจได้ที่แยกผิดชอบชัวดีกำลังต่อสู้อย่างแรงกล้ากับพลังแห่งความทะเยอทะยานและกระแสรความโลภในใจของตัวเองที่เรียกร้องหาสิ่งที่อยากได้ อยากเป็นในใจ

ถ้าเขาก้าวเข้าไปเป็นนักการเมืองจริงๆ เขายังไม่แน่ใจในตัวเองว่า ตำแหน่ง “หัวใจ” อำนาจและเงินตราที่นั้น จะเปลี่ยนเขาไปเป็นคนอื่นหรือไม่ ถ้าเพียงหัวใจนี้ เป็นสิ่งที่ทำให้เขานำ Vadakla ไม่กล้าที่จะคิดลองสัมดุ อาจเป็นเพียงครั้งเดียวในชีวิตที่มีโอกาสเช่นนี้ และถ้าเข้าปฏิเสธจะเกิดอะไรขึ้น เขายังเป็นเพียงประชาชนคนธรรมดากันหนึ่งที่มีสิทธิและเสรีภาพที่จะเรียกร้องหาความยุติธรรมและปฏิเสธสิ่งที่เค้าไม่ต้องการจะทำมิใช่หรือ?

และเขาก็ได้รับคำตอบจากเสียงสามัญสำนึกและมโนธรรมภายในความฝันในวัยเด็กของเขาก็อาจจะไม่เคยเกิดขึ้นจริง แต่เขาได้สืบสานปณิธานของพ่อที่จะชื่อสัตย์ด้วยชีพของตนเอง เวลาหนีเข้าใจในสิ่งที่พ่อเลือกที่จะทำและเลือกที่จะเป็นในชีวิต ตลอดอายุรุษการครุยสามลูกกันไป! เขายังไม่เคยรู้สึกภูมิใจและนยิ่งหันในตัวเองมากเท่านี้มาก่อน เขายังได้เลือกแล้วที่จะเป็นข้าราชการครุยที่มีอุดมการณ์มากกว่าที่จะเข้าไปเป็นมือใหม่สมัครเล่นในสภากุฎុนที่นักการเมืองน้อยใหญ่ไฟฝันจะมีโอกาสขึ้นรั้ง...

หากการหาบทามครั้งนั้นมาจากการความจริงใจ และเห็นคุณค่าในความสามารถของเขาย่างแท้จริงมากกว่าการยอมรับจากกระแสรสั่งคอมเป็นสำคัญ ความฝันของเขาก็ไม่เป็นเพียงแค่ภาพหลวงตา! เวลาหนีเขาก็จะกำลังนั่งละเลียดกาแฟอ่านข่าวอยู่บนเต๊กใหญ่ในรั้วเสมอแล้วเป็นแน่แท้!!

“គោរពទាំងចាំបាច់” 17

ពេកណនីតិត

• គ្រួសមគ្គ •

ຕະກອນຫົວໜ

• ຄຽສມຄຣີ •

ສັງໄຟໃນໜ້ອງພັກຄຽງໜ້ອງເດືອວຂອງໄຮງເຮັດຍັງສ່ວ່າງອູ່ ແມ່ຈະເປັນ
ໜ່ວງເວລາເລີກເຮັດຍານແລ້ວ ພາຍໃນໜ້ອງທີ່ພື້ນໄນ້ຂັດເງວາວວັນ
ຮາຍຊ້ອມໄປດ້ວຍຕຸ້ນໜັງສືອເກົ່າຄໍາຄ່າຮ່າງ 4 ຕຸ້ນ ຈຶ່ງອັດແນ່ນໄປດ້ວຍໜັງສືອ
ຕຽບກລາງນີ້ໄດ້ຄຽງຕັ້ງເຮັດຍາຍັງແກ່ ແຕ່ລະໄດ້ມີສຸດຂອງເຕັກນັກເຮັດຍາ
ວ່າງກອງສຸມອູ່ເປັນຕັ້ງໆ

ຄຽສມຄຣີຢືນກວດອອກນອກໄປນອກນ້າຕ່າງ ພ້າມືດແລ້ວ
ໃໝ່ລົງອັນຊົມຂອງໜ່ອນຢືນອູ່ເພີ່ງເດືອວດ້າຍໃນໜ້ອງ ພມມວຍທີ່ເກີດໄວ້
ອ່າງໆສ່າຍໆ ແນວດ້ວຍສີຂາວດາມອາຍຸຂອງເຈົ້າຂອງ ວ່າງຜອມບາງນັ້ນອູ່ໃນຊຸດ
ເລື້ອເຈັດສີຂາວແ xenial ຂາຍເສື້ອເກີບໄວ້ໃນກະປົງຍາວຄລຸມເຂົ້າ ສີດຳສັນກິ
ມີເຂັ້ມງັດຮັດເຂວອຍໆຢ່າງເຮັດຍັງຮ່ອຍ ອອງເຫັນໜັງໜັ້ນສັນສົດຕໍ່າມຮະບັບແນວ
ຂອງຂໍ້າຮ່າງການຄຽງ

ໜ່ອນຄົງຈະຢືນອູ່ຢ່າງນັ້ນອືກນານ ນາກໄມ້ໄດ້ອືນເສີ່ງເຄະປະຕູ
“ອ້ອ...ຂັດຂ້ອຍ ເຂົ້າມາຊີ ຄຽກອຍໜູ້ອູ່” ໜ່ອນທັກເຂົ້ນເນື່ອເຫັນ
ວ່າເປັນໂຄຣທີ່ເດີນເຂົ້າມງວໃນໜ້ອງ

เมื่อนล่อนนั่งลงบนเก้าอี้ เด็กหญิงก็เดินมานั่งคุกเข่าอู๊ดๆ ในมือถือกระดาษมาด้วยแผ่นหนึ่ง ครูสมศรีก็เริ่มการสอนทนาด้วยน้ำเสียง และสีหน้าที่รำเริง

“ครูบอกให้นุ่มแพบเมื่อไร”

“ตอนเลิกเรียนค่ะ” เสียงตอบแฝ่วเบาสันเครื่องเล็กน้อย เด็กหญิง ก้มหน้าจดหน้าอก นิ่งเงียบ

“ตอนนี้เก็บหุ่มแล้วนะ เลยเวลาเลิกเรียนมาก็ชั่วโมงแล้ว” ครูสมศรียังคงถามต่อไป ขาดข้อยงเงยหน้าขึ้นมอง น้ำตาเรื้อริทขับตา ริมฝีปากสั่นระริก

“นุ่มไม่กล้าส่งงานที่คุณครูสั่งให้ทำค่ะ”

ครูสมศรีก้มลงมองลูกศิษย์อย่างพิจารณา

“อ้าว...แล้วถือกระดาษอะไรมา ไหนให้ครูดูซิ” เสียงของหล่อน อ่อนลงเมื่อเห็นอาการของลูกศิษย์

แท้เมื่อรับกระดาษจากลูกศิษย์มาครูก็เห็นว่ามันกระดาษเปล่า มีเพียงตัวหนังสือเขียนคำว่า “ตะกอนชีวิต” ไว้ที่หัวกระดาษ

“ครูสั่งให้เชือทำอะไร”

เมื่อวานหลังเลิกเรียน ขาดข้อยมปัญหา กับครูสมศรีด้วยเป็นครูสอน วิชาคณิตศาสตร์ ฝ่ายนั้นมาฟ้องหล่อนเรื่องเป็นครูประՃาชั้นว่าขาดข้อบ ก้าวร้าว ไม่ยอมให้ครูดีทั้งที่ทำการบ้านที่ครูสั่งไม่ครบ หล่อนก็เลยสั่งให้ ลูกศิษย์กลับไปเขียนอะไรก็ได้ที่อยากจะเขียนในหัวข้อตะกอนชีวิต เกี่ยวกับเรื่องการเรียนคณิตศาสตร์ แล้วมาส่งหล่อนในวันรุ่งขึ้นหลังเลิกเรียน

“แล้วทำไม่มีแต่กระดาษเปล่า”

“นุ่มเขียนไม่ได้...” ขาดข้อยมองหน้าครูสมศรี น้ำตาไหลเป็นทาง จำกัดวงตาทั้งสองข้าง ก่อนจะสะอื้นจนตัวใบ้

ครูสมศรีมองลูกศิษย์ด้วยสายตาอันปราบane ก่อนจะก้มตัวลงมากอดไว้แน่น ลูบหลังลูบไหล่จนฝ่ายนั้นคลายอาการสะอื้น เรื่องราวทั้งหมดดึงดืออยา หลุดออกจากปากของเด็กหญิง

“นักเรียนคนไหนที่ทำการบ้านมาไม่ครบ ออกมานี่” เสียงครูสมคิดดังกร้าวในห้อง นักเรียนหลายคนดินก้มหน้าอกมายืนหน้าห้องพร้อมสมุดการบ้าน รวมทั้งชุดข้อด้วย

“ยายชุดข้อด้วย เขายังเป็นขาประจำจำเลยนะ การบ้านแค่ 20 ข้อ ก็ทำไม่เคยครบ ใจมาก นี่ແ惚ละครูจึงต้องเอาเครื่องจับเท็จมาพิสูจน์และลงโทษคนที่ทำไม่ครบแสดงว่าเรียนไม่รู้เรื่อง”

ครูสมคิดพูดสรุปเองเรียบร้อย พร้อมกับดึงสายไฟที่วางบนเตียงมาถือกับมือ สายไฟยาวกว่าครึ่งเมตร ครูสมคิดจับที่ปลายของสายไฟฟ้าทั้งสองข้าง ทำให้สายไฟฟ้าเกิดคล้ายกันห่วง แล้วครูสมคิดก็ใช้มันแทนไม้เรียวลงที่นักเรียน

“ใครทำมาไม่ครบ จะถูกตีข้อละ 1 ทีตามระเบียบ”

แล้วกระบวนการลงโทษ ด้วยการใช้เครื่องมือจับเท็จตามที่ครูสมคิดตั้งชื่อก็เริ่มขึ้น แต่คนต้องเปิดสมุดการบ้านว่าทำเลขมา กี่ข้อ ขาดกี่ข้อ ครูสมคิดก็จะตีที่มือตามจำนวนข้อของเลขคณิตที่ไม่ได้ทำมาจากการบ้าน ท่ามกลางเสียงหัวเราะเยาะของเพื่อนบังคับที่แอบลอกการบ้านเพื่อนมาก่อนแล้ว และหลายคนแอบสมน้ำหน้าเพื่อนที่ยังสนใจยอมลอกการบ้านของเพื่อนคนอื่นๆ

“ยายชุดข้อด้วย ไม่ได้ทำเลขมา กี่ข้อ”

“10 ข้อค่ะ”

“งั้นก็ต้องลงโทษด้วยเครื่องจับเท็จ 10 ทีนะชิ เมื่อวานก็โดน 7 ที ไม่พัฒนาตัวเองเลย” ครูสมคิดแก่งว่างสายไฟฟ้าไปมาอย่างเมามัน

ขาดชั้อข์แบบนี้อยู่ในไปทรงหน้าครูสมคิด มือที่แบบอกมีร่องรอยเส้นบุญสีแดงประกายอยู่ พาดบนฝ่ามือและบางรอยประกายอยู่ที่ได้ท้องแขน รอยเหล่านั้นเป็นรอยที่มีสีชมพูเรื่อยๆ หลายรอยพาดไปมา

ขวับ...ขวับ เสียงสายไฟฟ้าตกระทบกับฝ่ามือของนักเรียน

“หนึ่ง สอง สาม...” ขาดชั้อญับในใจ ความเจ็บปวดยังน้อยไปกว่าความอับอาย ครูสมคิด ตีค่าการทำการบ้านไม่ครบเท่ากับความไม่เข้าใจในบทเรียน

“สี น้ำ” ครูสมคิดนับตาม ขณะที่ระดมแรงหวัดสายไฟฟ้าลงฝ่ามือของลูกศิษย์

“อ้าว...イヤยขาดชั้อข์ ยังไม่ครบ หัดมือทำใหม่” ครูสมคิดเงยหน้ามองขาดชั้อข์

“ครูมาทำเลขแป่งกับหนูในมคะ ข้อไหนก็ได้” คำพูดออกจากปากของขาดชั้อข์ น้ำตาคลอตัวด้วยความเจ็บปวดจากการลงโทษ

“ไม่ถ้ามันหูขักคำเลยหรือคะ ว่าทำไม่หนูทำการบ้านไม่ครบ”

เมื่อที่ถือสายไฟจะงักค้าง สายตามองมาที่ลูกศิษย์อย่างคาดไม่ถึงขณะเดียวกัน นัยบังอย่างในคำพูดของเด็กก็ทำให้หล่อนไม่ไหวเป็นพิเศษ เป็นไฟรื้นมาทันที

“มาพูดจา ก้าวหัววัวแบบนี้กับฉันได้ยังไง นักเรียนทุกคน ตั้งแต่นี้ต่อไปฉันจะถือว่าไม่มีลูกศิษย์เชื่อขาดชั้อข์” เป็นคำพูดสุดท้ายของครูสมคิด ก่อนเดินออกจากห้องเรียนพร้อมเครื่องจับเท็จของหล่อน

ครูสมศรีถอนหายใจเอือกในญี่ ทำไม่จะไม่รู้ว่าครูสมคิดไม่เก่ง คอมพิคคาสต์ แต่ต้องสอนในภาวะจำยอม คำพูดที่กล่าวกับขาดชั้อข์ก็คือ

“ทำไม่หนูพูดอย่างนั้นกับคุณครูล่ะ”

“ครูสมศรีค่ะ ครูสมคิดไม่เคยสอนวิธีทำเลขค่ะ มาถึงก็ลอก

ใจที่จากนั้งสืบคู่มือไว้บนกระดานคำให้พวกราดอกตาม บางครั้งก็ลอกผิดหายเป็นบรรทัดเดียว พวกรากไม่เข้าใจ พวกรากทำการบ้านครบทุกข้อ ก็ เพราะเขาชอบซื้อนั้งสืบคู่มือมาลอกคำตอบส่งคุณครูต่างหาก เขาไม่ได้ทำเองหรอกค่ะ” ชุดข้อตอบ

“แล้วทำไมขาดช้อยไม่ทำอย่างเขา” ครูสมศรีแก้ลังถาม

“หนูไม่มีเงินซื้อนั้งสืบคู่มือหรอกค่ะ แล้วก็ไม่มีเวลาทำการบ้านด้วย”

เหตุผลก็คือ เมื่อกลับถึงบ้านเรอต้องทำงานบ้าน ทำกันข้าว ดูแลน้องเล็กๆ ให้กินข้าว อาบน้ำ แต่งตัว และต้องออกไปซื้อฟาร์มาขายอาหาร ตอนกลางคืนด้วย จึงแทบไม่มีเวลาทำการบ้าน

“แล้วทำไมเชือไม่บอกครูสมคิดล่ะ”

“ครูสมคิดไม่เคยฟังใครเลยค่ะ”

คำตอบของเด็กทำให้ครูสมศรีเสียใจ ไม่สามารถได้แจ้งได้

“แล้วทำไม่ไม่เขียนลงในกระดาษตะกอนชีวิตที่ครูให้เขียน”
ครูสมศรีป้อนคำถามอุดท้าย

“หนูเขียนไปปกไม่มีใครเชื่อหนรอกค่ะ เขาก็ต้องเชื่อครูมากกว่า แต่หนูไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนูโคนครูดีใจขึ้นแล้ว ถึงยังไงครูสมคิดก็คงไม่ขอบหน้าหนูอยู่ดี”

จากนั้นชุดข้อยกกลับไป แม้ว่าครูสมศรีจะเกลี้ยกล่อมให้นอนไปขอโทษครูสมคิดก็ไม่เป็นผล แต่ชุดข้อรับปากว่าจะเข้าห้องเรียนนั่งเรียนตามปกติ รอเวลาสอบและปิดภาคเรียนในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า จบการศึกษาในระดับนั้นพอดี

แผ่นหลังที่เหยียดตรงอย่างแรงงามอยู่ต่อหน้าลูกศิษย์ เริ่มต้อมลงเหมือนเดิม หลอนเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ตามองกระดาษที่ชุดข้อ

นำมาคืน ความคิดคำนึงล่องลอยไปไกล ถึงกิจกรรมสุดท้ายที่ทำร่วมกัน กับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ก่อนที่จะจบการศึกษาอุปกรณ์เป็นครุเมื่อ 40 กว่าปี ที่ผ่านมา

“ไอ้ จบ จะแล้ว จะเป็นครุแล้ว บูรนียบุคคลเชี่ยวชาญเพื่อน” ชาติเดินเข้ามาที่ได้มานั่นได้ต้นจากว่า ซึ่งมีเพื่อนนั่งกันอยู่หลายคน เขานั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่ วางกระดาษรายงานผลการศึกษาลงบนโต๊ะ เพื่อนๆ ที่นั่งอยู่ ได้แก่ สรรค์ชัย สมโชค สายฝน และสมศรี ก้มลงมองพร้อมกัน

“2.04” สายฝนอ่านดังๆ

“ไอ้ เก็บไป ถ้าไม่ถึง 2.00 มีหวังอยู่ต่ออีกหนึ่งเทอม ทำอย่างไรนะถึงผ่านได้” สายฝนถามต่อ

“งานนี้ต้องอาศัยเส้น ถ้าเราไม่มีญาติเป็นอาจารย์ที่นี่ สงสัยว่าวิชาสามัญวิชาต้องคิด E” ชาติพุฒพร้อมทั้งเปิดอ้อมอย่างสครีน หันไปมองเห็นเพื่อนคนหนึ่งนั่งก้มหน้าก็รู้ว่ามีปัญหาเข่นเดียวกัน

“เสียใจด้วยนะ สมโชค อันอยากช่วย แต่ก็จนปัญญา ลำพังตัวเองก็เก็บไม่รอด ลือกองจบง่ายเพราเดดิค E ตัวเดียว อันก็เห็นใจลือโชคไม่ดีไปเดียงกับอาจารย์ผู้สอนที่ไม่มีเหตุผล ทำข้อสอบได้ ก็ต้องตกเทอมหน้าอาจารย์คงคิดได้ละมั่งว่า ทำอะไรกับลูกศิษย์บ้าง” ชาติพุฒ พร้อมใช้มือตอบใบล่อมโชคเบาๆ

“เออ...เรามีความคิดอะไรอย่างหนึ่ง อยากให้พวงเราทำก่อนจากกัน ไว้เดือนความจำและรำลึกถึงกัน” สรรค์ชัย เพื่อนที่มักจะมีความคิด และกิจกรรมแปลกรา ใหม่ๆ มาให้เพื่อนทำ เพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ในรูปแบบต่างๆ พูดชื่น พร้อมแจกกระดาษเปล่าให้เพื่อนคนละ 1 แผ่น

“เรารอตั้งหัวข้อนี้ว่า ตะกอนชีวิต ก็แล้วกัน” เพื่อนทุกคนรับกระดาษมาแล้วมองหน้าสรุคชัย

“เรากล่าวเพิ่มเติมว่า ในช่วงชีวิตสองปีที่เราเรียนครูและรู้จักกันจนจบการศึกษาในอีกไม่ช้านี้ เราภูมิใจกรรมทั้งทุกชีวิต ดี ไม่ดี อันเป็นที่รู้สึกอยู่ อย่างจะให้เพื่อนๆ เรียนอะไรลงไปก็ได้ที่ถือว่า มันเป็นที่สุดของชีวิต เป็นตะกอนที่นอนกันอยู่ในหัวใจ อย่างบอกยากเล่าให้เพื่อนๆ พัง เรียนลงไป แล้วเรามาแลกเปลี่ยนกันดู ให้เวลาเรียน 10 นาทีนะ” เพื่อนห้าคนกลุ่มนี้คบกันมา รักในหัวใจ ร่วมทุกชีวิต ร่วมดุษ จนเกิดเป็นมติของกลุ่มว่า จะยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนๆ และช่วยกันปฏิบัติก้มหน้าก้มตาเรียนลงไป

“ชาติภก่อนก็แล้วกัน” สรุคชัยกล่าว

“เราเสนอในรูปภาพก็แล้วกัน” ชาติยกกระดาษให้เพื่อนๆ ดู เป็นภาพที่เพื่อนดูแล้วออกอาการงงๆ

“รูปอะไร” สายฝนสาวยิ้มที่ขอบพูดลงผางคล้ายผู้ชายกล่าวขึ้น “เห็นเป็นเส้นๆ”

“ถูกต้อง” ชาติกล่าวพร้อมทั้งเปิดยิ้มและอธิบายต่อ

“เราต้องการบอกว่า ในหัวใจของเราขณะนี้ มีแต่คำว่าเส้นในชีวิต อย่างจะบอกกันเพื่อนๆ ว่า สังคมในปัจจุบันนี้ ต้องอาศัยเส้น จึงจะประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวัง เช่นเราเป็นต้น”

“จริงด้วย เครือญาติ ครุณได้รับคัดเลือกให้ไปเรียนต่อในฐานะประพุติดี ช่วยเหลือโรงเรียน จริงๆ แล้วก็เป็นที่รู้อยู่ว่า คนอื่นที่ไม่ได้รับพิจารณาบางคนมีคุณสมบัติดีกว่าครุณอีก ก็เส้นตัวเดียว” สายฝนไฟล่งขึ้นมา

“ไม่เป็นไร ก็รู้อยู่ หลานผู้ยิ่งใหญ่ในจังหวัด อย่างได้ อย่างเป็นอะไร ต้องได้ ต้องเป็น แรงๆ อยู่แล้ว รู้เปล่า ตอนครุณมาสอบเข้าเรียนที่นี่

เข้าได้เพราะไคร ก็รู้ๆ กันอยู่ คะແນນอยู่ในมือของไคร เอ... ใจชาติ
เอ็งเรียนมาแป สรรสเตยหนือด่าตัวเองวา ไอ้คนใช้เล้น” สรรค์ชัยกล่าวยิ่งๆ

“แล้วแต่จะคิด เผื่นนะ ให้ให้ดี ก็มีประไบช์ สำคัญอย่าไปทำลาย
สังคมก็แล้วกัน” ชาติกล่าวพร้อมกับยิ่มและยกคิ้วให้

สมใจคยกกระดาษของตนเองขึ้นให้เพื่อนดู ภาพที่ปรากฏเป็น^{รูป}กล่องของขวัญสูกใบสวยงาม มีรูปมีล่องมือ อยู่ข้างห้องของขวัญด้าน^ละมือ ใต้ภาพมีกลอนแปดเบียงไว้ ๑ บท

ของขวัญนั้นใช้ หั้งผู้ให้และผู้รับสมถวิตร
จะสามารถจ้างเหล็กได้ดังใจจินต์ ไม่มีวันหมดลื้นแผ่นดินเรา

“อธิบายหน่อย” สายฝันคนชอบลงตัวตามเช่นเคย

“เรารายกใช้คำว่า คอร์รัปชัน มาากกว่า เราเรียนมาพนี้ เพราะ
ของขวัญเป็นสื่อกลางที่ผู้ให้ให้เพราะมีจุดประสงค์ ผู้รับก็รับอย่างพึงพอใจ
สามารถบันดาลสิ่งต่างๆ ให้กับผู้ให้ตามความต้องการ” สมใจคเอ่ยขึ้น

“ไม่ชอบของขวัญหรือ” สรรค์ชัยถามขึ้น

“ปกติ ชอบหั้งให้และหั้งรับ แต่ตอนนี้ขังมากกว่า รู้ใช่ในวิชา
ที่เราติด E เพียงตัวเดียวเป็นของอาจารย์ในแผลเราก็รู้อีกกว่าวิชานี้ของ
อาจารย์นี้อีกนั้นแหละ เช่าวันเพื่อนห้องห้า ได้เปลี่ยนเกรดจาก E เป็น A
เพราะเหล้าขาดเดียว” สมใจคพูดด้วยน้ำเสียงเอือยๆ

“ห้า” พากผู้ชายอุทานขึ้นพร้อมกัน

“เราไม่ส่งถ้วยเลยว่า ทำไม่วิชานี้เราได้เกรด C หั้งๆ ที่ทำให้
รู้อย่างนี้เราแอบเอาเหล้าไปให้ลักสองขวด คงได้ A แน่ๆ เลย” สายฝัน
กล่าวติดคลอก

“เรายอมเรียนจบซักว่าคนอื่น อายุเรายังไม่ถึงพรที่จะสอบ
บรรจุได้ ไม่เป็นไรขอเราไม่ยอมเติยศักดิ์ศรีของตัวเราเองเป็นอันขาด

ต่อไปเราต้องได้ดีกว่านี้ เราจะต้องเป็นตอกเตอร์ให้ได้” สมใจมุ่งมั่น

“พวกเรารู้หรือเปล่า กับข้าวที่กินกับข้าวต้ม ทำไมยังต้องมีถั่วคั่วกับปลาทู ทั้งๆ ที่พวกเราก็เคยประท้วงและอาจารย์ก็รับฟัง ถึงกับจัดเพื่อนๆ ไปคุยกับข้าวกับแม่ครัว ตอนนั้นถั่วคั่วกับปลาทูก็หายไป ตอนนี้ก็ลับมาอีกแล้ว เราขอบคุณแม่ครัวพุดกันว่า ซื้อน้ำมันใส่ผัดดันใจ แจกให้คนละขวดก็สบายนะ” สมศรีเอียร์ขึ้นเงยหน้า ท่าทางไม่ค่อยอยากรอความเห็นใดๆ มากนัก

“นี่แหล่ะสังคมเรา ถ้ายอมรับของขวัญต่อไปสังคมจะไม่พัฒนา ถ้าครูรับสินบนจากคิชช์ วิญญาณของความเป็นครูก็จะเป็นวิญญาณร้ายๆ ล้วนนักเรียนก็จะมีเลือดคอร์รัปชันในหัวใจ ในที่สุดชาติก็ย่อຍับถ้ามีคน เช่นนี้มากๆ” สรรค์ชัยกล่าวสรุป

“สายฝนล่ะ ใช้วันอ่อนอย” สมใจกล่าว

“ใช่วะไร” สายฝนกล่าวดิตดลก พร้อมทั้งยืนขึ้น ยกกระดาษ ของตนออกให้เพื่อนดู

“เราไม่มีภาพประกอบ แต่ขออานข้อความที่เราเขียนให้ฟังนะ เรื่องจ้างไม่น่า殆าย ถึงอันจะเป็นตัวร้าย พุดๆ ไม่ค่อย เพราะ แต่อันก็จะ เป็นครูที่ไม่ยอมหักดื่ออุปสรรค สิ่งที่อยู่ในความคิดคำนึงจะเป็นตะกอนชีวิต คือคำว่า แม่พิมพ์ของชาติ จบแล้ว ลิเกใหม่” สายฝนยิ้มและนั่งลง ชาติดอนหมายใจเอื้อกในญี่ปุ่น พุดสรุปพร้อมกับยิ้มตอบ

“ยอด... อาจารย์คงยิ่มได้ สายฝนมุ่งมั่นจะเป็นครูที่ดี มี ความการณ์ แหม... นึกว่าพวกเราจะมีแต่ตะกอนเน่าๆ เสียแล้ว สายฝน ช่วยให้ภาพพจน์ของพวกเราดีขึ้นเยอะ” สรรค์ชัยหันหน้ามองสมศรี “ครีล่ะ ว่าอย่างไร”

“เราขอเป็นคนสุดท้าย สรรค์ชัยพุดก่อน”

“ก็ได้ เราก็เขียนภาพเหมือนกัน และคงจะให้พวงเราคิด
ความด้วย เห็นภาพของเรานะนั้น คุณไม่ออกหรือ บอกก็ได้ เป็นรูปของไม้
ตรงกลางเรียกว่าแก่น รอบๆ เข้าเรียงกระพี้ คิดเอาเองก็แล้วกัน ไม่อธิบาย”
สรรค์ชัยกล่าว

“อะไร ไม่อธิบาย แล้วจะรู้ได้ยังไง” ชาติไว้วย พร้อมทั้ง
พูดต่อ

“เราเดาว่า สรรค์ชัยคงหมายถึงวิธีการสอนของครูที่ต้องสอนให้
นักเรียนเข้าใจถึงแก่นสารไม่ใช่กระพี้ ใช่ไหม”

“เพิงเห็นมีอีชาติพูดนาฬังก์กือต่อนจะเรียนจบนีแหละ” สมโชค
กล่าวและอธิบายต่อ

“แต่เราว่า สรรค์ชัยต้องการจัดทำช่วงชีวิตที่อาจารย์ไม่ยอมฟัง
ข้อเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายในขณะไปฝึกสอน โดยต้องการให้พวง
นักเรียนฝึกสอนผู้ชายผูกเนกไทด้วย และสรรค์ชัยเป็นคนที่เพื่อนบังคับให้
เป็นตัวแทนถามอาจารย์นิเทศว่า เนกไททำให้เป็นครูที่สอนดีใช่ไหม
จนอาจารย์จะพักการเรียนสรรค์ชัย เรายกคิดว่าการแต่งกาย ไม่ใช่สิ่งสำคัญ
เปรียบเสมือนกระพี้ กลวิธีการสอน ความรัก ความเข้าใจที่ทำให้นักเรียน
มีความรู้ คือจุดมุ่งหมายของคำว่าครู แต่เราอยู่ในสังคมไหนเราก็ต้องถูกฝึก
ให้ประพฤติปฏิบัติให้อยู่ในระเบียบวินัยของคำว่าฝึกหัดครู ถูกต้องในมุม
ดอกเตอร์สรรค์ชัย” สมโชคกล่าวลั่นสรรค์ชัย

“แล้วแต่จะคิด แต่ขอเสริมว่าประเทศไทย ถ้าไม่รู้จักวิเคราะห์
ว่าอะไรแก่น อะไรมากก็ ก็จบ” สรรค์ชัยสรุปแบบนักปราษฐ์ ให้คิด
เอาเอง หันหน้ามาหาสมโชค

“คุณเป็นคนสุดท้าย”

สมควรวางแผนตามที่พื้นเตะ ไม่ยกให้คุณเมื่อคนอื่น ทุกคน

มองดูสีหน้าสังสัย กระดาษแผ่นนั้นว่างเปล่า

“ไม่อธิบายหรือ” สรรค์ซ้ายกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“ไม่ล่ะ เรายังไม่มีเหตุผลอะไรที่จะอธิบาย ตะกอนชีวิตของเรา
ไม่มี” สมศรียืดตัวตรง ตามไปจ่ายแวงโดยของอารมณ์ นิ่งลง

“แม้แต่เพื่อนๆ” สายฝนพุดขึ้น โอบในหลัง และมองหน้าสมศรี

“ขอบใจเพื่อน ตะกอนชีวิตของเราซึ่งเป็นซึ่มเนตไปแล้ว ไม่
สามารถหันขึ้นให้มองเห็นอีกแล้ว”

สมศรียิ้มอย่างสดใสแต่ตรงข้ามกับแวงตา

“เราถึงเป็นเพื่อนกันอยู่ ตะกอนชีวิตของเราจะเป็นข้อคิด
ให้คุณนั่นได้รู้ว่า ชาตินี้บ้านเมืองจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับมือของเรายิ่งเป็น
มือของครูแล้ว ยิ่งน่ากลัว เพราะมือนี้จะทำให้ที่ปั่นเพาะเยาวชนให้
เป็นคนสิตาที่เราต้องการ ไม่ว่าเราจะจากันไปสักกี่ปี หวังว่าเมื่อเวลาผ่าน
เพิ่มมากขึ้น ความคิดความอ่าน ตลอดจนประสบการณ์ จะทำให้เรา
แข็งแกร่งและรู้จักเดือกดิบ เลือกทำในสิ่งที่ดี เราจะจำไว้เสมอว่า ตะกอน
ชีวิตของสมศรีถูกขุดหลุมกลบฝังดินไปแล้ว”

ทุกคนกำลังเดินทางไปทำหน้าที่ตามอุดมคติของตน เหลือแต่
สมศรีที่นั่งอยู่คนเดียว เพื่อรอผู้ปักครองมารับ ระหว่างนั้นก็อดนึกถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะไปเข้าค่ายพัฒนาชนบทไม่ได้

“พวกเรานี่อยู่กันมากแล้วในวันนี้ ห้องเรียนที่เราปรับปรุง
กำลังจะเสร็จแล้ว พรุ่งนี้เหลือแต่เก็บไม้ที่ไม่ใช้ขึ้นรถ ก็กลับโรงเรียนเราได้
คืนนี้หลังจากกิจกรรมรอบกองไฟและการรับเลี้ยงขอบคุณของผู้ใหญ่บ้าน
แล้ว พวกเรามานอนในห้องเรียนกันเลยนะ กางมุ้งและนอนเรียงๆ กันไป
พวกครูก็จะนอนกันข้างๆ พวกเรา ขอก้นผู้หญิงกับผู้ชายไว้ กลัวผู้ชายหลับ
แล้วจะเมื่อเดินเข้าไปในส่วนของผู้หญิง”

อาจารย์ที่พุดกับเหล่านักเรียนเป็นอาจารย์ผู้ชาย เป็นหัวหน้าคนนະที่ดูแลนักเรียนมาเข้าค่ายพัฒนา นักเรียนซึ่งมีอาจารย์ผู้นี้มากเนื่องจากสุภาพ หุ่นดี มีการศึกษาสูง กลวิธในการสอนเป็นที่ประทับใจ มีนิสัยกรรมใหม่มามาเสนอนักเรียน นอกจากจะเป็นอาจารย์ที่ดีแล้ว ยังเป็นหัวหน้าครอบครัวที่หลาຍคนลงความเห็นว่า เป็นฟอบบันที่น่ารักอีกด้วย นักเรียนหงุดหงิดซึ่งกันและกันลั่งไคล้ในตัวอาจารย์มาก โดยเฉพาะสมศรี ซึ่งกำพร้าบินดามาตั้งแต่อายุยังน้อย จึงเกิดทุนและรับไปใช้อาจารย์สมศรีอยู่ต่อไป

คืนนั้นในห้องเรียนที่เพิ่งปรับปรุงใหม่ ภายในมุ้ง นักเรียนกำลังนอนหลับสนิทด้วยความเหนื่อยล้ำ รวมทั้งสมศรีและสายฝันที่นอนในมุ้งเดียวกันด้วย ตกตีกับสมศรีซึ่งเข้าอนก่อนใครและกำลังหลับสนิทก็ต้องตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงแมวเข้ามาในมุ้ง หล่อนนอนเงียบ กระทุบกระสกกว่า มีอะไรมาเรียที่แขวน หล่อนหายใจ ดวงตาเบิกโพลง มองเห็นทุกสิ่งราวกับในความมืดมนั้น สักครู่สมศรีก้มมองเห็นเงามีดเข้ามาในขณะมุ้งถูกเปิดขึ้น เงาที่มองเห็นเป็นผู้ชาย คลานเข้ามา ให้มือสะกิดที่แขวนสมศรีเหมือนกับแนวสมศรีตอกใจตัวสั่น เขากองคิดว่าหล่อนหลับสนิท จึงใช้แขวนหั้งสองข้างคร่อมตัวสมศรีไว้ ค่อยๆ ก้มหน้ามา กลืนตัวที่ยังมีครบวนน้ำนมลงเหลืออยู่ ทำให้สมศรีรู้ว่าเขานะเป็นใคร หล่อนหั้งตอกใจ ผิดหวัง และไม่คาดคิด ก่อนจะผงกตัวขึ้นมา ยกเท้าถือใบปี๊กที่ห้องของคนผู้นั้นเต็มแรงพร้อมกับกรีดร้องเสียงดังลั่น หล่อนหลับหุนหลับตัวร้องให้เสียงดัง สายมุ้งขาดลงมาคาดมุ้งไว้ที่กำลังวิงหนี ออกไป เสียงร้องให้ของสมศรี ทำให้ทุกคนตื่นขึ้น จุดตะเกียงถ่านหานาเหตุผลว่าเหตุใดหล่อนจึงตัวสั่นจังกะ ร้องให้เข่นนั้น

แต่การณ์กลับเป็นว่า อาจารย์หลาຍคนลงความเห็นว่า สมศรีหลับแล้วฝันไป ไม่มีใครเชื่อสมศรี ยกเว้นสายฝันคนเดียว เพื่อนรีดหัวใจให้

และทั้งสองคนไม่เหลืออะไรเลยจนกระทั้งถึงเข้า สมศรีนิ่งไม่ออกเลยว่า หากหล่อนไม่ร้องขึ้นมาจะเกิดอะไรขึ้น และอนาคตของหล่อนจะเป็นเช่นไร หลายวันต่อมา สายฝนเล่าเรื่องนี้ให้กู้มฟัง ทุกคนเป็นเดือด เป็นแค้น ผิดหวังในพฤติกรรมของคนที่ได้รือว่าเป็นครู และเห็นใจสมศรี เป็นที่สุด ถึงกับจะพ้อร้องไห้ใหญ่ แต่สรรค์ชัยให้ความเห็นว่า ใจจะเชื่อ นักเรียนโดยเฉพาะกล่าวหาอาจารย์ที่ทุกคนมองเห็นว่ามีภาพลักษณ์ดีที่สุด ในโรงเรียน เนตุการณ์ทำให้ตั้งแต่นั้นมา สมศรีกลัวผู้ชายทุกคนที่จะ เข้ามาใกล้ชิดด้วย

ครูสมศรีมองดูกระดาษอันว่างเปล่าของชุดห้อยอีกครั้งหนึ่ง พลางถอนหายใจอีก รู้สึกเห็นใจด้วยที่ในบางครั้งคนเราภัยยาที่ จะอธิบายเหตุผลให้คนอื่นฟัง ต้นหญ้าต้นเล็กๆ ไม่มีทางที่จะมีความสำคัญ เท่าต้นไม้มงคลที่มีค่าได้ ตราบใดที่สังคมยังมีค่านิยมเช่นนี้ สังคมยุคนี้เป็น สังคมที่บางครั้งคนตัวเล็กๆ ก็ต้องยอมรับกับความติดความเห็น ทัศนคติ หรือไม่ก็คำสั่งที่แม้จะไม่เป็นเหตุเป็นผล หรืออาจจะเป็นเพียงความคิดไป เลยด้วยซ้ำ หากแต่ถ้ามันออกมายากคนตัวใหญ่...แล้วล่ะก็ มันก็มักจะถือ เป็นคำhardt ที่คนตัวเล็กจำต้องยอมรับอย่างหน้ารั้นอย่าง ไม่มีคำได้ยัง ไดๆ ทั้งสิ้น เพราะความขัดแย้งไดๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นผลเสียก็มักจะตกอยู่ กับคนตัวเล็กเท่านั้น

ครูสมศรีเหลือบตามองนาฬิกา คำนากแล้วหล่อนคงจะต้องกลับบ้านพักเสียที ขณะเดียวกันของหล่อนก็นึกในใจว่า พรุ่งนี้หล่อนจะจัดการกับ ครูสมคิดอย่างไรดี หล่อนได้รือว่าเป็นครูที่มีระเบียบวินัย เข้มงวดกับ นักเรียนมากที่สุดในโรงเรียนเสียด้วย

แต่ครั้งนี้หล่อนกลับมีความคิดเห็น และเป็นพากเดียวกับนักเรียน ที่ถูกครูฐานะน้ำร่า ภ้าวรา...

“ความทรงจำ” 18

รองต่อรองความทรงจำ

• สิรินดา •

รองต่อของความทรงจำ

• สิรินดา •

ขาทึ้งดัวลงอย่างหมดแรงบนเก้าอี้ในห้องทำงานส่วนตัว พร้อมกับน้ำลายไหลเอือกให้ไป บันไดจะทำงานตรงหน้าเรียงรายไปด้วยแฟ้มงานที่รอการพิจารณา

นานมากแล้วที่ความเริญก้าวหน้าในหน้าที่การทำงาน กำหนดวิธีชีวิตให้เขามีแต่งานกับงาน ทั้งคิด และตัดสินใจงานปัจจุบัน สร้างสรรค์งานใหม่ สะสางงานเก่า แม้ว่าพื้นฐานการบางอย่างหลุดพ้นไปบ้างแล้ว แต่งานบางอย่างก็เหมือนเงาตามตัวที่ปล่อยวางไม่ได้

ตารางงานที่แน่นตั้งแต่เช้าจดเย็น ประเดิมด้วยการวิเคราะห์ข่าวผ่านคลื่นวิทยุ ตามมาด้วยการประชุมเข้า ป่าย และตอบท้ายด้วยการประชุมสภานาวิทยาลัยที่มักทำให้เขาต้องหนานิ่วคิ้วมวลดกลับมาทุกครั้ง

หลังจากสะสางงานบันไดจะ พักสายตาด้วยการเกะดิดสถานการณ์เหตุบ้านการเมืองอันทำเป็นประจำ เขาก็นึกอยากอ่านหนังสือเล่ม ระหว่างกดสายตาໄลเรียงไปตามชั้นหนังสือเพื่อหนันงสือ

เล่นถูกใจ พลันสายตาไปสะดุดเข้ากับหนังสือต้นปกสีเขียวใบไม้จากฯ ปงบอกถึงการเวลาที่ผ่านมา เมื่อตนมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ทำให้เข้าต้องยืนมือไปเป็นมันของมา ที่ปักหนังสือเรียนไว้

“ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา นครสรรค์ 2509”

เข้าเปิดหนังสือนั้นดู พร้อมกับถูกคิดว่านานแค่ไหนแล้วหนอนที่ไม่ได้อยู่มันขึ้นมาพินิจพิเคราะห์อย่างตั้งใจ เมื่อเห็นภาพบรรยายกาศ อาคารเรียนของโรงเรียนฝึกหัดครุณครสรรค์ เขาก็เมื่อตนกอยู่ในวังค์ทันที จากนั้นภาพเก่าๆ ที่อยู่ในหนังสือก็ทำให้ความทรงจำในย้อนกลับมา รวมกับตัวละครเหล่านั้นกำลังเคลื่อนไหวไปมาอยู่ตรงหน้าเขาในขณะนี้ ภาพแรกเป็นภาพของอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ประชาน ชายร่างสูงใหญ่ที่เขายังจำได้ดีดี ท่านย้ายมาจากวิทยาลัยวิชาการศึกษางานแสน มากำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนฝึกหัดครุณครสรรค์มีส่วนสำคัญในการผลักดันความเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนผ่านของโรงเรียนฝึกหัดครุณครสรรค์ ในช่วง 10 กว่าปีที่ท่านดูแล แม้ในสายตาของคนอื่นๆ จะบอกว่าโรงเรียนฝึกหัดครุณครสรรค์เจริญมากแล้ว ถึงขั้นอิ่มตัว แต่ในทรอคนของท่านมักกล่าวกับคนข้างเคียงเสมอว่า ยังท่าความเจริญให้สถาบันแห่งนี้อยู่ไปท่านต่อมาคือเจ้าของรูปร่างสูงผอม ผิวสองสี ที่เหล่าลูกศิษย์ลูกหาเรียกขานกันว่า “อาจารย์พ่อ” เพราะความเมตตา平原ที่มีต่อศิษย์เปรียบเหมือนลูกของตัวเอง จนเป็นที่รักใคร่ของลูกศิษย์ลูกหาทุกคน แต่ถึงอาจารย์พ่อ หรืออาจารย์บุญเดิยงจะใจดีแค่ไหน ครั้งหนึ่งพวงเราก็เคยทำให้ท่านต้องเอ่ยปากดุจเป็นที่จดจำกันไปเลย เพราะเป็นที่กล่าวขานกันว่าครก์ตามลูกอาจารย์ดูแลล่ำล๊ะ ก็ต้องรอดน้ำมนต์เจ็บปวดเลยที่เดียว...

“ไม่นึกถึงครูบ้างเลย” อาจารย์เอ่ยออกม่าด้วยน้ำเสียงทอโดย瓦

ที่เต็มไปด้วยความเสียใจระคนผิดหวัง เหล่านักเรียนทั้งชายหญิงพากันก้มหน้านิ่ง ก่อนจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้น จึงได้เห็นสีหน้าและแววตาอันผิดหวังของผู้เป็นครู

เหตุเกิดจากไว้ใจให้นักเรียนทุกคนstanลูกตะกร้อในช่วงไม่เสร็จแล้วให้นำมาส่ง ซึ่งนักเรียนหญิงทั้งหล่ายพากันนั่งstanเรียบร้อย เว้นแต่นักเรียนชายพัลเจลือเพื่อกลุ่มนึงแทนที่stanเสร็จแล้วจะนำมาส่ง อาจารย์กลับนำมาเดะเล่นกันอีกด้วยเดี๋ยวเด้งดัง พานให้อาจารย์ที่สอนอยู่ห้องข้างๆ อดรนทนไม่ไหวแสดงความไม่พอใจ ร้อนถึงอาจารย์ฟื้นเจ้าของวิชาต้องออกมากำราบให้

แล้วก็มีอาจารย์บางท่านที่ทำให้เพื่อนของเข้า ใช้ชัยนั่น บ่มีดินแคนกล้ายไข่ไม่มีวันลีน เพราะเกิดไปเปลี่ยนข้อความที่ลอกมาจากเพื่อนให้ในสมุดเรียนภาษาอังกฤษ เป็นข้อความว่า

“เกิดเป็นคนต้องทนให้คนด่า

ทำดีทำบ้าก็ด่าหมด

ทำตรงก็ด่าว่าไม่คด

ทำเลี้ยงดก็ด่าว่าไม่ควร”

ข้อความนี้เป็นสาเหตุให้เข้าไม่ฝ่าหน้าการคัดเลือกเรียนต่อ ป.กศ. สูงที่วิทยาลัยครุพัฒน์สังคมวิจัย จ.พิษณุโลก เนื่องจากอาจารย์องค์ที่เจ้าของวิชาตรวจสอบ และลงความเห็นว่าเข้าเป็นศิษย์ก้าวร้าวครูบาอาจารย์ แม้ว่าจะเพียรพยายามอธิบายว่าเป็นเพียงข้อความที่คัดลอกมาที่ไม่สามารถเปลี่ยนภาพที่อาจารย์องค์มองเขาได้ โดยเฉพาะคำพูดของอาจารย์ที่บอกกับเขาว่า

“ใช้ชัย ครูสอนที่นี่มา 10 กว่าปีแล้ว ไม่เคยมีศิษย์ที่ก้าวร้าวเหมือนเธอเลย ครูไม่ขอแก้ไขคำพูดที่กล่าวถึงเธอหรอก”

เนื่องด้วยความประทับใจของใช้ชัย ภายนหลังเรียนจบ เขาก็ยังไม่ละความพยายามที่จะขอให้อาจารย์ไม่ว่าจะเดืออาจารย์องค์ที่ไหนหากจะรับเข้าไปยกมือให้ว่าอาจารย์อย่างจริงใจทุกครั้ง จนกระทั่ง อาจารย์องค์ยอมใจอ่อนพูดดีด้วย ทำให้ใช้ชัยตีใจยิ่งนักแม้จะต้องใช้เวลาหลายปีก็ตาม...

ความผูกพันของใช้ชัยกับอาจารย์กว่าจะจบมาได้นั้น นอกจากภาษาอังกฤษทำเหตุแล้ว วิชาคณิตศาสตร์ของเขาก็ไม่ใช่เล่นๆ

“ใช้ชัย เธอทำคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ของครูได้น้อยมาก พื้นฐานแรกไม่ดีเลย ไปศึกษาเพิ่มเติมเรื่องที่สอบไปแล้ว และมาสอบใหม่อีกครั้ง” น้ำเสียงเรียบๆ และสายตาอ่อนโยน เป็นของอาจารย์มาลินี ซึ่งมักจะเรียกใช้ชัยไปคุยกุญแจรั้งหลังการสอบ

เดือดร้อนถึงเพื่อนๆ โดยเฉพาะเฉลิมท้องช่วยวิตัวเข้มให้เขา ทุกครั้ง ท้ายที่สุด อาจารย์ก็ต้องกลับบ้าน กลั้นใจออกเกรดให้ผ่านตลอด เป็นที่มาของการจบ ป.กศ. ด้วยของเกรดเฉลี่ย 2.48 และต้องมาเป็นครู รร. เอกชน ฯ ปี เพาะอาชีวะยังไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ ที่จะสมัครรับราชการ ได้ของใช้ชัยยังนั่นเอง

บุญชูเพื่อนร่วมรุ่นของเขาก็คน ก็มีความประทับใจที่ไม่วันลืม กับอาจารย์เช่นกัน

ระหว่างที่ร่ำเรียนอยู่นั้น นักเรียนส่วนใหญ่จะพักที่หอพัก โดยเฉพาะพวกบ้านไกล ช่วงปิดภาคเรียนจึงเป็นเวลาที่เฝ้ารอของคนบางคน สำหรับบุญชูนั้นแม้จะเป็นการกลับบ้านแต่ที่ตากลีกกล้ายเป็นเรื่องใกล้ เกินเอื้อมเมื่อเขามีเงินค่ารถ ในเวลานั้นคิดอะไรไม่ออกนอกจากอาจารย์ ท่านหนึ่งที่บุญชูนึกถึง

หลังจากเก็บกราด ถูพื้น ตักน้ำใส่ไว้ในห้องน้ำจนเต็ม อาจารย์

อาจารย์ก็อดเปลกลิ่นไม่ได้ จนต้องเอ่ยปากถามว่า

“บุญชู เขายังไม่กลับบ้านเหรอ”

เหมือนจะจังหวะหัวใจของบุญชูพองให้ขึ้นทันที พร้อมกับเขย่งปาก
ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเบาหิวว่า

“อยากกลับครับ แต่ผมไม่มีเงินค่ารถ กำลังคิดว่าจะวนกวนขออีก
อาจารย์สัก 20 บาทครับ”

อาจารย์อาจารย์ยิ้มเล็กน้อย ก่อนบอกว่า

“ได้ดี”

พร้อมเดินกลับไปหันบินเงินมาให้บุญชู “ครูให้เช้อย่าง 40 บาท
แล้วกันนะ”

“ขอบคุณครับ อาจารย์” บุญชูรีบกล่าว พร้อมกับรำพึงในใจว่า
บุญชูเชย์ ได้กลับบ้านเสียที พอดีงเวลาเปิดเทอม บุญชูก็รับมาพนอาจารย์
อาจารย์

“อาจารย์ครับ ผมนำเงินที่ขออย่างไป มาคืนครับ”

อาจารย์ยิ้มเล็กน้อย ก่อนตอบกลับมาว่า

“บุญชู เขายังเป็นคนแรกนะ ที่ยอมเงินไปแล้วนำมายืน ครูไม่วับคืน
นรอกันนะ ให้เชอเลย”

บุญชูยืนให้อาจารย์ พร้อมกับหัวใจที่เต็มตื้น ขอบคุณมากครับ
อาจารย์ที่แสนจะใจดี และเป็นที่รักของศิษย์ทุกคน...

แล้วเขาก็มาสะคุตดากับภาพของอาจารย์หนุ่มผู้ใจเก่ง ทันสมัย
ความแวนสี湘นามว่า อาจารย์เลียม ท่านจบปริญญาจากสนธิรัตน์
ในสายตาของพวงเรานักเรียนฝึกหัดครูแล้ว อาจารย์เป็นแรงบันดาลใจให้
เพื่อนเราหลายคนอย่างเป็นนักเรียนอกกับเข้าบ้าง

วิชาจิตวิทยาที่อาจารย์สอน แบบไม่มีใครนั่งหลับ เพราะท่านมัก

จะสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับประเพณีหรือเมืองให้ฟังทุกชั่วโมง จนนักเรียนเกิดอาการชาบชี้ง หรือ Appreciate ตามที่อาจารย์ท่านว่า แต่ก็ไม่ว่ายมีพากอออกอาการเรียนฯ หลบๆ จนอาจารย์ถึงกลับต้องเปลี่ยนจาก Appreciate เป็น “อัปเปอร์” ให้นั่นเอง...

นอกนั้นก็ยังมีอาจารย์อีกหลายท่านที่ขาวฝึกหัดครุณครสวรรค์ รุ่น 10 จดจำไม่ลืม มุ่งมองจากประสบการณ์ที่ต่างกันไป ความประทับใจของแต่ละคนจึงมีหลากหลาย แต่สิ่งหนึ่งที่เชื่อว่าทุกคนประสบ และสัมผัสได้ในแห่งนั้นเดียวกัน คือความเมตตาปราณีที่อาจารย์แต่ละท่านมอบให้ รอยยิ้มประกายที่มุ่นปากของเข้า เรื่องราวในอดีตซ่างสุขจริง “เป็นยังไงบ้าง สนับยดีไหม” เสียงเพราะหวานๆ ดังแวดล้อมจากหูยังสาวในภาพ เป็นประไยกที่เขามักได้ยินเสมอจากหล่อน

สาวรุ่นหน้าตาคมคาย ผอมลีนแคบๆ เรียวบัวอย ศูนย์ทันนั่นเอง เพื่อนคนนี้ที่เห็นน้ำใจของเธอทุกๆ ครั้ง ไม่ว่าจะเป็นงานนัดพบปะสังสรรค์ และวาระอื่นๆ มักจะเป็นหัวเรียวหัวแรงสำคัญ ช่วยฝ่อนแรงเข้าในฐานะประธานรุ่นเสมอ อีกทั้งความช่วยเหลือเกื้อกูลอื่นๆ ที่มีต่อกันในฐานะเพื่อน แม่เวลาจะฝ่านไปเนินนานแค่ไหนก็ตาม...

แลวยังมีสุกิน หูยังแกร่งผู้มีสรีระร่างกายเหมือนนักกีฬา จนการที่ต้องทำแปลงผักในวิชาเกษตรฯ 1-4 แปลง ไม่ใช่เรื่องหนักหนาสำหรับเธอなく เมื่อเทียบกับเพื่อนนักเรียนหญิงคนอื่นๆ ที่ถึงกับน้ำตาซึม หรือร้องไห้ ด้วยความท้อใจเหลือที่เดียว ทางลัดในการฝ่อนแรงที่สำคัญคือการเจรจาพาที กับนักเรียนชายให้ช่วยทำแปลงเกษตรนั่นเอง

แม้ว่าการทำแปลงผักไม่ใช่เรื่องหนักหนาของเธอ แต่การที่ไม่มีทั้งเพื่อนนักเรียน หรือรุ่นพี่มาช่วยทำแปลงกลایเป็นเรื่องของหน้าตาและศักดิ์ศรีเสียแล้ว เนื่องจากสุกินไม่มีวิทยาลัย ไม่มีครอบครัวคุยด้วยหรือไร

หล่อนครุนคิดไปเรื่อย จนท้ายสุด อดทนทนไม่ได้ ต้องกู้หนี้ตัวเองให้จงได้ โดยหาครั้งคนช่วยทำแปลง ญาติชายที่อยู่ ปี 2 จึงตกเป็นเป้าหมาย ที่สุกินจะขอความช่วยเหลือ

สุกินถึงกับบากหน้าไปยังหน้ายังต้องห้าม เดินตามเสียงหัวเราะ เสียงเยาหยอกล้อของกลุ่มนักเรียนชายไปด้านหลังอาคาร กระหึ้งด้วยเสียง ยืนตัวสั่นเทา ด้วยความตกใจในภาพตรงหน้า ผุ้งเบรต หรือมนุษย์ผ่า ไครมันยองกันนี

ระหว่างที่ยืนตัวแข็ง ขาสั่นอยู่ตรงนั้น พลันฉุกคิดได้ว่า นีมัน ห้องน้ำชายนี่หว่า แล้วทำไม่พวงนีมันต้องแก้ผ้าอาบน้ำพร้อมกันเป็นผุ้งลิง แบบนี้นะ

เคราะห์ดีที่เจ้าพวงนี้ไม่ทันเห็น สุกินวิงจันสุดฝีเท้า กลับมาที่ แปลง พร้อมกับคิดว่าไม่ทางไปทำมันแล้วแปลงผ้า เขื่อว่าภาพ “ผุ้งเบรต” วันนั้นยังคงติดตาสุกินจนทุกวันนี้...นึกแล้วเขาก็อดหัวเราะไม่ได้

พุดถึงเรื่องการทำแปลงผ้า ทำให้นึกถึงเมนูที่กินจนจำได้ชื่นใจ ระหว่างที่เป็นนักเรียนฝึกหัดครูอยู่นั้น ในช่วงพักกลางวัน ไม่พ้นพระเอก ขาประจำคือผักบุ้ง ทั้งผัดผักบุ้ง แกงหมูเทโพผักบุ้ง และแกงส้มผักบุ้ง โดยผักบุ้งนี้ก็เก็บจากแปลงผ้าฝีมือที่นักเรียนฝึกหัดครูปี 1 นั่นเอง เมื่อ ได้ได้ที่คุณงานก็ไปตัดมาส่งต่อให้แม่ครัวซื้อยาบีเป็นคนปรุงแต่งอาหาร ตามเมนูให้ได้รับประทานกัน

ถ้าใครชอบดูเบื้องหลังความอร่อย ก็จะเห็นยาบีนก้มหน้า ก้มตาหันผักบุ้งกองมหีมา ที่เมื่อหันเสร็จแล้วก็มองไว้กับพื้นชีเมนต์ ก่อนจะเขามาผัด ต้ม ให้เรา กินกัน เมนูอาหารสารพัดผักบุ้ง คงไม่ใช่เรื่อง น่ารังเกียjnก หากมันไม่ใช่หน้าฝนที่มีใส่เดือนได้ยุบยับตามพื้นดิน และ พื้นชีเมนต์

วันหนึ่งระหว่างกำลังรับประทานอาหารกลางวันที่โรงอาหารกันตามปกติ ซึ่งเมนูวันนี้ก็เป็นเคยແກ້ສັນພັກບັງຫາປະຈຳ ຈູ່າ ເພື່ອຄົນໜີ່
ກີໄວຍວາຍເຊື່ອວ່າ “ໄລ້ເດືອນ” ພຣົມຫຼຸ້ມຂອນທີ່ທັກຂະໄວບາງອປ່າງຕິດຂຶ້ນມາໃຫ້ເພື່ອ
ດູ ຍັງໄມ້ທັນຮູ້ວ່າອະໄວເປັນຂະໄວ ຖຸກຄົນທີ່ທຳທ່າທີ່ສະອັດສະເໝີນ ບັນກິດຸກເຄາ
ດາດຄຸມໄສອາຫານຂອງຕົນໄປເທິງ ມີແຕ່ສຸທິນຄົນເດືອນທີ່ຍັງກັນໜັກມັກທາຖານ
ຕ້ອໄປດ້ວຍເລີນໜ້າເຮັບເຈີ

ດີງວັນນີ້ຍັງໄມ້ຮູ້ຈ່າເປັນຈິງຕາມທີ່ເພື່ອຄົນນັ້ນໄວຍວາຍໜີ່ໄມ້
ແຕ່ທີ່ຮູ້ບາງຄົນດຶງກັບທານອາຫານໄມ່ລົງ ແອບໜີ້ໄປທານກ່າວຍເຕີຍວແກ້ເຊັ້ນກັນ
ໜຸລາຍຄົນທີ່ເດືອນ ດ້ວຍມີໂຄກສົກຄົງດ້ອງເຄີນຄວາມຈິງໃນອີຕີເຮືອນນີ້ກັບສຸທິນຄູ
ສັກທີ...

ໄລ້ເຮັງມາຈຸນດຶງກັບຫຸ້ມຄົນນີ້ ທີ່ດຶງກັບທຳໃຫ້ດ້ອງຫຍຸດມອງ
ເນື້ນນານ ຂ້າຍຜູ້ນີ້ຈາກເຂາໄປແລ້ວ ຈາກໄປໃຫ້ເຂາເປັນຝ່າຍຕົ້ນຈຳແລະຮະລືກ
ດື່ງອ່ອງຝ່າຍເດືອນ

ເຂົ້າມ ຂ້າຍຮ່າງເລື້ກ ທ່າທານມຸ່ງມັນ ຈາກບຽບພົບພື້ຍ ນອກຈາກ
ເປັນເພື່ອນວ່າມຸ່ງມັນ ອ່ວມຫັ້ງ ຍັງເປັນເພື່ອກິນ ເພື່ອເຖິງ ເຂົ້າມເປັນຄົນໜີ່
ເຮັນເກັ່ງຕັ້ງແຕ່ຕົກ ໄນວ່າເຮັນທີ່ໃຫ້ກົນກົດອັນດັບຕັ້ນໆ ເສັນ ເກົ່າໄປຜົນທີ່
ຈະເຮັນແພທຍ໌ ແຕ່ຄວາມຜົນຂອງເຂົ້າມກີດັບວູບລົງດ້ວຍອົກຖຸດີທີ່ເກີດເຊື່ອກັນ
ຄຣອບຄວ້າເຂາ ສາພາຫຼວງຄຣອບຄວ້າທີ່ກຳລັງທັກທີ່ນັ່ງຈຳນາກ ພ້ອມແມ່ທີ່ຫາເລີ່ຍ
ຄຣອບຄວ້າດ້ວຍການທໍານາເປັນອາຊີພັນລັກໜັງຈາກນາຄົມ 3 ປີ ຕິດຕ່ອກັນ ຕ້ອງ
ຕັດສິນໃຈຂາຍທີ່ນາບາງສ່ວນ ແລະຍັງຕ້ອງຮອນແຮມທອດແໜ້າປາລາລ່ອງຈຳນ້ຳປຶກ
ຂຶ້ນແນ້ອໄປເປັນແຮມເດືອນເພື່ອນຫາເຈີນມາເລີ່ຍດູລູກໆ 10 ດົນ ຄວາມທຸກໆຢ່າກ
ຂອງຄຣອບຄວ້າໃນເວລານີ້ ເຂົ້າມໄມ້ສາມາດຮູ້ອ່າວັນໃນການຂ່າຍເລື້ອຄຣອບຄວ້າ
ດ້ວຍກາຣອເວລາສອບເປັນແພທຍ໌ ເມື່ອເຂາສອນເຮັນຕ້ອໄດ້ທີ່ໄວ້ເຮັນຜົກໜັດຄຽງ
ນັກສະວັດຕົກ ເກົ່າຈຶ່ງຕ້ອງເລື້ອກທາງເດີນເຄັນນີ້ ເພັນເມື່ອເຮັນຈົບກີສາມາດບຽງ

เป็นครูมีเงินเดือนโดยไม่ต้องสอบแข่งขัน

จากแพทย์มาเป็นครู จึงเป็นการเริ่มต้นของความผิดหวังที่ลับเลือน
ไม่ได้ตลอดชีวิตของชายชื่อเฉลิม ให้เข้าต้องดำเนินตนอยู่บนเส้นทางที่
ถูกบีบตึงแต่นั้นเป็นต้นมา...

บนเส้นทางอาชีพครูมีบททดสอบมากมายให้พากษาชาวฝึกหัดครู
นครสวรรค์ต้องฟันฝ่า แม้แต่คนที่มุ่งมั่นและเลือกที่จะเป็นครูแบบนิษฐา

เส้นทางชีวิตบนวิชาชีพครูหลังจากจบการศึกษาจากโรงเรียน
ฝึกหัดครูนครสวรรค์ เขายังได้บรรจุที่โรงเรียนในจังหวัดนครสวรรค์ ทำงานอยู่
2 ปี ถึงได้โอนย้ายมาโรงเรียนที่ขัยนาทบ้านเกิด เพราะจับพลัดจับผลู หรือ
เพราะนามสกุลเกิดไปพ้องกับผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดโดยบังเอิญก็ไม่รู้เลย
ใช่คดีไป

ใช่คดีอีกอย่างที่เจอผู้บริหารที่ดูเหมือนจะขาดความเชื่อในตัวเองให้เป็นครูใหญ่
แต่เขานิษฐามีแนวทางชีวิตที่กำหนดไว้ว่า เป็นครูเล็กโรงเรียนใหญ่ต่อกว่าเป็น
ครูใหญ่โรงเรียนเล็ก

เมื่ออดทนทำงานและได้ย้ายมาโรงเรียนไกลับบ้านอีกหน่อย
เนื่องจากมีครอบครัวและโรงเรียนดังกล่าวก็เป็นโรงเรียนที่นิษฐาอยู่มา
จนเกณฑ์อายุราชการ เวลา 20 กว่าปี สิ่งที่เกิดขึ้นกับเขายังคง
เปลี่ยนครูใหญ่ เขายังได้ 2 ขั้นเลย เพราะครูใหญ่ขอให้แต่นองของตัวเอง ต่อมา
รักษาการแทนครูใหญ่ เนื่องจากอายุราชการมากกว่าใครเข้า เวลาพิจารณา
2 ขั้น คนที่ไม่ถูกใจก็คัดลั่นหลังให้ได้ยินว่า มาเข้าทุกวันจะฟاد 2 ขั้น
เองมั้ง ในน่ว่าย้ายไม่ได้จะออก ไม่เห็นออกลักษณะ ระบบเงินเดือน 2 ขั้น
สร้างความทุกข์ใจให้ขันิษฐาไม่น้อย แม้จะขอย้ายมาอยู่โรงเรียนที่ไกล
ออกไปก็ยังย้ายไม่ได้

ตั้งนั้นเมื่อคืนอกคืนใจ ประจวบเหมาะกับโครงการเกษียณอายุ ก่อนกำหนด ถึงแม้อายุราชการยังเหลือเกือบ 10 ปีก็ตาม ขันชี้ส្តาภิไม่รื้อซ้ำ โครงการเหตุผลที่ออก หล่อองมักคงกว่า ลูกภาพไม่ดี เพื่อนต่างรู้กันดีว่า ที่ไม่ดีคงเป็นลูกภาพจิตเสียมากกว่า เขาล่ะ...ไม่ว่ากันนะขันชี้ส្តา...

กระดาษสีน้ำตาลหน้าแล้วหน้าเล่าที่เหมือนดึงดูดเข้าให้ย้อนเวลา กลับอดีต ประสบการณ์ช่วงชีวิตวัยเรียนที่ผ่านมา ได้บ่มเพาะจิตวิญญาณ ความเป็นครู ให้กับพากเรา ให้ออกมาต่อสู้บนเส้นทางวิชาชีพครูหลากหลาย บังกีรำเรียนก้าวข้ามไปไม่ยาก บังกีชรุ่งเรืองรุกันดาร ต้องเดินผ่าน แบบทดสอบ วันเวลาผ่านพ้นไปเรื่อยๆ จากเดือนเป็นปี จากปีเป็นสิบปี ยิ่สิบปี สามสิบ ถึงสิบปีเกือบ 50 ปีเข้าไปแล้ว แต่พากเขาเพื่อนร่วมรุ่น ชาวฝึกหัดครูนครสวรรค์ รุ่น 10 ก็ไม่เคยหอดทั้งหือห่ายไปจากกัน เขายังคงภาระงานเลี้ยงรุ่นครั้งหนึ่ง

“เข้าย ตีนได้แล้ว” ปัญญาส่งเสียงดังพร้อมเชียร์ร่างของไฟศาลา ที่เวลาหนึ่งพุบหลับอยู่บนเตียงร้านอาหารชื่อแห่งหนึ่งของนครสวรรค์

“อือ” เสียงอ้อแข็งไฟศาลาดังขึ้น พร้อมเงยหน้าขึ้นมามอง เพื่อนๆ “พากมึงจะรีบไปไหนกันครับ เพิงจะหมดไปไม่เกี้ยวดเอง”

“อ่า อ่า อ่า มึงนีประจำเลย ไอ้เรื่องเมานลับ ตีนมาตอนเค้า จะกลับ แล้วไวยาวยเนี่ย” พิกพอเย็บขึ้นอย่างอดไม่ได้กับท่าทีขวนขันของไฟศาลา

“กินเหล้ากับครูที่โรงเรียน ก็ไม่สนุกเหมือนกินกับพากมึง” เคลิมเย็บขึ้นบ้าง

“เออวะ ภูកว่างนั้น” ลุกที่นั่งหน้าแดงก้าด้วยฤทธิ์สุราเยี่ยบขึ้นบ้าง “เสียดาย ที่พากเรานานๆ เจอันที่”

“ก็พากมึง และมึงอยู่บ้างกอกกันนี่ครับ พากผิดคนไกลดียังเดิน

ตลาดเจอกันบ้าง” خلด ผู้ที่มีนามสกุลพ้องกับชื่ออดีตนายกฯ คนดังคนหนึ่งกล่าว

“เอจ’ นัดเลี้ยงรุ่นนี้ ทำให้เป็นมั่นเป็นหมาะ เท่ากับอย่างน้อยต้องเจอกันปีละครั้ง” ลุ่ม กล่าวอย่างมาดมั่น

“เออ...ดีๆ ภูเหินด้วย” หลายเลี้ยงเอ่ยขึ้น

“เอ้า...งั้น..ชน” ปักญาเอยขึ้นเลียงดัง พร้อมซูกัวร์ขึ้นนำ

เลียงแก้วชานกันในวันนั้น วันที่เพื่อนได้พบเพื่อนอีกครั้ง หลังจากแยกย้ายกันไปเมื่อจบการศึกษา ยังคงก้องอยู่ในหูเบรียบเหมือนคำสัญญา ระหว่างเพื่อนที่แม้จะมีทางเดินที่ต่างกัน บ้างเป็นครุฑินครหลวง บ้างกลับไปเป็นครุฑีถินฐานบ้านเกิด บ้างศึกษาต่อ เช่นเขาที่ต้องกลายเป็นหนุ่มเมืองกรุง มาศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ...

เขากำราทำมันให้เป็นเรื่องจริงเสียที่ โดยเฉพาะปีนี้ หลังจากภาระความรับผิดชอบในหน้าที่การงานไม่รัดตัวเหมือนแต่ก่อน เขายังจะมุ่งมั่นทุ่มเทและอุทิศเวลาให้กับเพื่อนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการนัดเจอกันหรือกระทั้งจัดงานเลี้ยงรุ่นครั้งใหญ่เพื่อร่วมรวมเพื่อนฝูงเก่าๆ ให้มาเจอกัน ในวัยเกษียนเพื่อนๆ คงยินดีที่จะได้เจอกับเพื่อนเก่า เพื่อรำลึกถึงอดีตในวัยเยาว์ที่เคยร่วมทุกๆ ร่วมสุขกันมา เขายังมีนิสัยที่ชอบความสุขที่จะได้เจอกับเพื่อนๆ

พลันเขาก็แกว่งเสียงสะอื้นอันแผ่เบาราวกับเสียงกระซิบของใครบางคน สายตาของเข้าจ้องจับไปที่ภาพของหญิงสาวในหน้าหนังสือที่เปิดค้างอยู่

รุ่จี สาวน้อยร่างสูงผอม ผิวขาว ตากลม จนูกดิ่งเป็นสัน ผู้ครอบนั้งอยู่หน้าที่กจนเป็นภาพคุ้นตา

“รุ่จี” เขายพยายามส่งเสียงเรียกเชอ แต่ทว่าไม่มีเสียงใดๆ

ตอบกลับมา

เขานั่งคับตัวเองส่งเสียงเรียกเชือกครั้งด้วยเสียงที่เบาเหมือนเสียงกระซิบ เนากว่าเสียงเดันในหัวใจของเขามีเสียงอีก

คราวนี้ เชือกค่อยๆ หันหน้ามาทางเข้าๆ ด้วยดวงตาที่แดงก่ำ รวมกับฝ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก พร้อมกับเสียงที่แผ่วเบาๆ หายๆ ปนสะอื้นว่า

“ช่วงเวลาที่ดีๆ ทำไม่ไม่เคยทำ... ไม่เคยเรียกหา... มาทำ ทำไม่ตอนนี้”

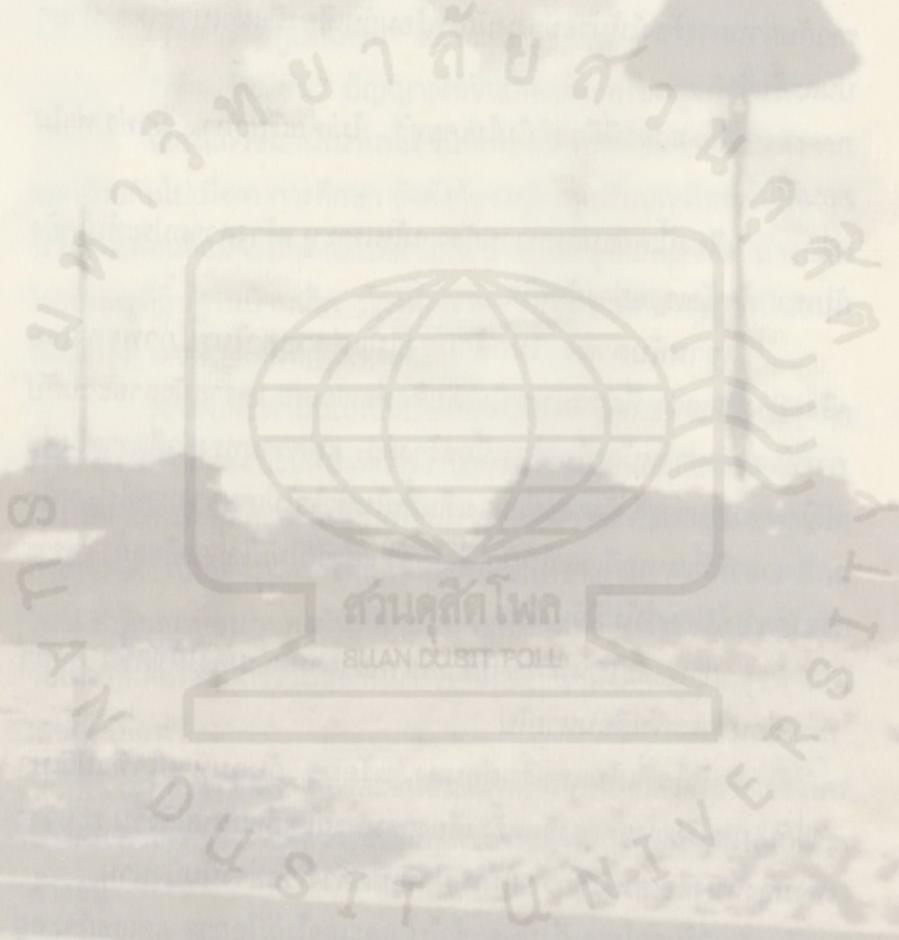
เสียงนี้เคยแผลมหัวนก็วนไฟเวระบุ สร้างความประทับใจยิ่ง กับเขา ตัดพ้อเขายังน้อยใจ

เขานลับตาลง ไม่กล้ามองแม้แต่สายตาในรูปภาพของเชือก จริงอย่างที่เชือกว่า ที่ฝ่านมาเขามิเคยติดต่อเชือเลย เพราะมัวสาລะวนกับการทำงานอย่างหนักเพื่อสร้างเนื้อสร้างตัว แต่ความทรงจำที่ตราตรึงต่อ หญิงสาวนามว่ารุจิ ยังคงอยู่อย่างเต็มตื้นในหัวใจไม่เคยจากไปจากใจ มาถึงเวลานี้ที่เข้าพอนี้เวลาให้กับเพื่อนก่า แต่รุจิก็ไม่มีโอกาสอีกแล้ว เพราะเชือได้จากไปอย่างไม่มีวันกลับ

ภาพและใบหน้าของรุจิ ที่เข้าพอยามเพ่งมองให้ขึ้น ค่อยๆ พร่าเลือน กระทั้งเลือนหายไป

หัวใจที่เดันแรงเริ่มผ่อนลง พร้อมๆ กับลมหายใจที่แผ่วเบา รวมกับหมัดเรียวหมัดแรงอีกครั้ง เสียงถอนหายใจเยือกในญี่ดังขึ้น ระหว่างเพ่งมองหนังสือเล่มสีเขียวใบไม้ในมือที่เปิดค้างไว้อย่างนั้นนาน...

“ฉันขอโทษ ถึงมันจะเข้าไป และเชือไม่มีโอกาส แต่เชือก็จะอยู่ในใจของพากเราตลอดไป พากเราจะไม่มีวันลืมกัน ฉันลืมญา...”

...ในสายตาของหวานรัก อาจารย์เห็นถูกศิษย์ทุกคนนำเข้าสู่ มีคงที่ได้รื่นและมีในหน้าแข็งชื่นแสลงถึงจิตใจที่ร่าเริงเมิกบานสมวัย อาจารย์บริสุนทดูมีใจในศิษย์ทั้งห้องเรียนมาก นักจะนำไปคุยกับเพื่อนครูด้วยกันเสมอ...

สุวัวงศ์ ฉะยะจินดา

...ให้แล้ว พอกเราจากกันนานเหตือเกิน นานขนาดเดือนผ่านที่เหยียกคำเสียงดีเป็นตีตะบงลง หดหายกันรูปป่าวังเปลี่ยน สวนใหญ่ทั้งห้อง แท้สิ่งหนึ่งที่ทุกคนยังมีเหมือนเดิมคือแนวหาดที่ใส กระซางเหมือนวันแรกที่เรามาในสถาบัน...

กนกกลี พจนประณ

...ฉันไม่ใช่เรียนแบบไม่ค่อยสนใจ ข้างในหัวใจมีร่องรอยอะไรบางอย่างที่ยัง ข้ารำลังไม่ได้ ไม่เคยสนใจเพื่อน ไม่เคยสนใจครู รู้สึกเหมือนตัวเองได้ทำอะไรอะไรอย่างที่ ไม่เคยทำมาท่อน บางอย่างที่ควรร้ายเหลือกำลัง...

ชนัยกร แสงกรรจា

...การเป็นครูฝึกสอนนั้นถ้าจะว่าไปแล้วมีภารกิจมากมายไม่น้อยไปกว่าครูทั่วๆ ไป สำหรับครู เพราะสวนใหญ่กุนกรูดวิธีที่ต้องการทำจะมีอยู่หลายอย่างให้เราทำงานแพนแพน จะทุกอย่างเลยก็ว่าได้...

แรม ทัญญากา

...ถ้าเพื่อนไม่เก็บน้ำไปเติมกด แล้วเราจะมีสวนครุฑ์พอดหรือ เราจะมีกันรีบิ่นทำใน ข้อทดสอบที่สร้างสรรค์สังคมให้ถูกต้องไปด้วยการเรียนรู้หรือ.....

นิเวศน์ กันไทยราษฎร์

...สมัยนี้ใครๆ เข้ากีสอนพิเศษ เอาเงินเท่ากันทั้งนั้น มีแต่แก่นี้แหลก 茫然นั่งเกี้ยวเขื่น ให้พอกาเด็กๆ มันมาเรียนพิเศษ เงินทองก็ไม่ได้ ทั้งเห็นข้อข้อทั้งเสียเวลา แท้ก็แค่ตัว ถือเสียกว่า เอาบุญ เพราะครูก็อู้ฟู่ให้...

พินธุนาถ

ISBN 978-974-225-213-7

9 789742 252137

ราคา 80 บาท